

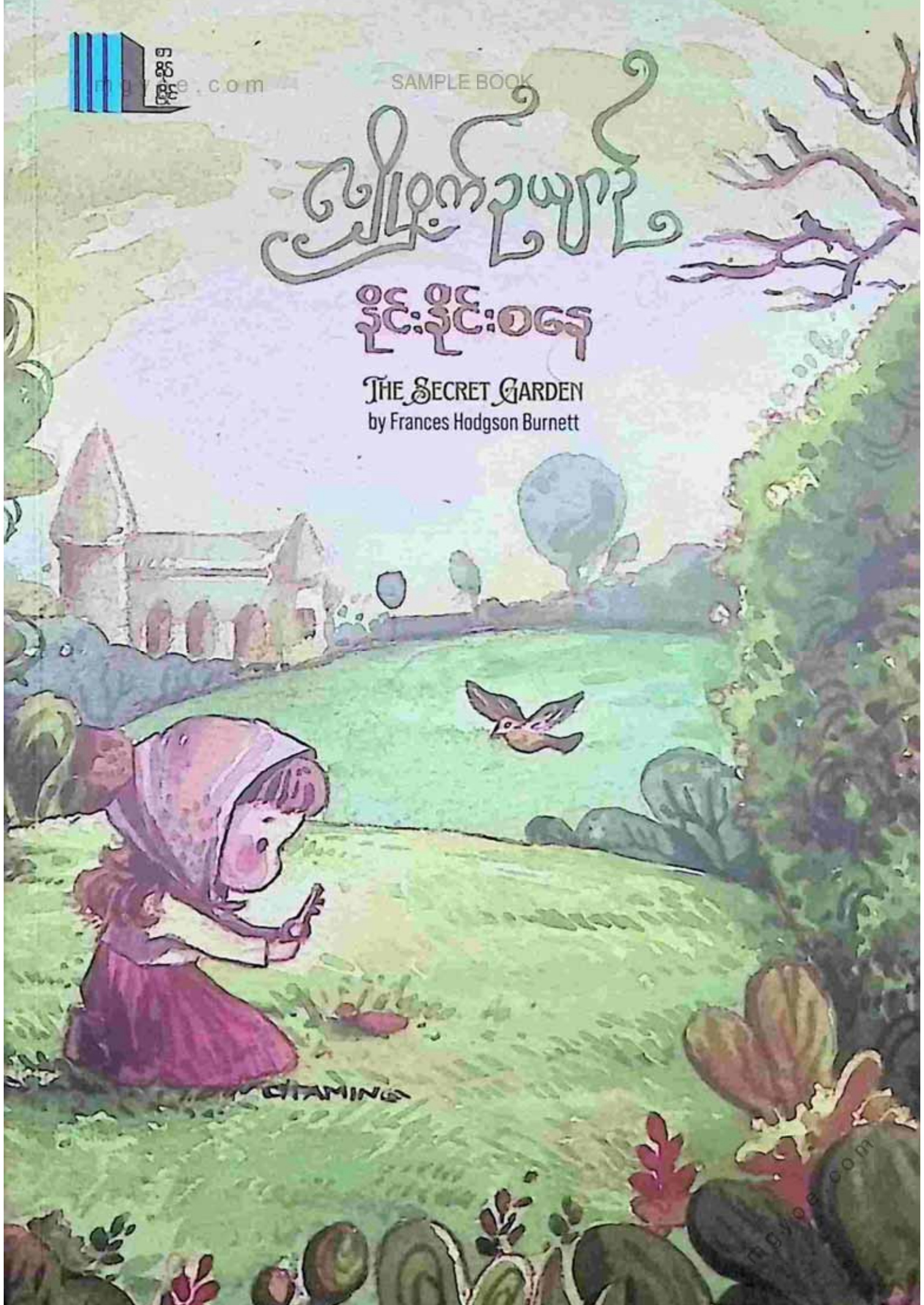
eBooks.com

SAMPLE BOOK

အိမ်ထဲက ဥယျာဉ်

ဝိုင်: ဝိုင်: ဝေ့

THE SECRET GARDEN
by Frances Hodgson Burnett

STAMING

eBooks.com

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

လျှို့ဝှက်ချာပုံ (နှင်းနှင်းစေ့)

9 782024 000693

mgyoe.com

လှိုင့်ဝှက်ဥယျာဉ်
—•—
နိုင်:နိုင်:စနေ

- THE SECRET GARDEN

by Frances Hodgson Burnett

—•—
Facebook Page - Sar Yelk Myaing - စာရိယိုင်စာပေ
Email - saryelkmyaing@gmail.com
Phone - 09762226020
—•—

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၆၉)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူ မူပိုင် - စာရိပ်မြိုင်

နိုင်:နိုင်:စနေ

လျှို့ဝှက်ဥယျာဉ်

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ Citamin
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ နိုင်ဇင်ထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၂၀၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၁၀၀၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဂ္ဂန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆၂၂၂၆၀၂၀

နိုင်:နိုင်:စနေ
လျှို့ဝှက်ဥယျာဉ် / နိုင်:နိုင်:စနေ။ ရန်ကုန်။
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၄။
စာမျက်နှာ - ၂၈၈၊ ၁၃.၉၇ စင်တီ x ၂၀.၃၂ စင်တီ
(၆၉) လျှို့ဝှက်ဥယျာဉ်

မာတိကာ

၁။	အခန်း (၁) မည်သူမျှ မကျန်ခဲ့ပါ	၅
၂။	အခန်း (၂) သခင်မလေးမေရီ ခေါင်းမာလွန်းသည်	၁၂
၃။	အခန်း (၃) ဖုန်းဆိုးတောကို ဖြတ်သန်းခြင်း	၂၁
၄။	အခန်း (၄) မာသာ	၂၇
၅။	အခန်း (၅) စကြိုပေါ်က ငိုသံ	၄၅
၆။	အခန်း (၆) ကြားခဲ့ရသော ငိုသံ	၅၂
၇။	အခန်း (၇) ပန်းခြံသော့	၆၀
၈။	အခန်း (၈) လမ်းပြသော သပိတ်လွယ်ငှက်	၆၇
၉။	အခန်း (၉) လူနေခဲ့ဖူးသမျှထဲက အထူးဆန်းဆုံးအိမ်ကြီး	၇၆
၁၀။	အခန်း (၁၀) ဒစ်ကွန် (Dickon)	၈၇
၁၁။	အခန်း (၁၁) မစွယ်က မြေတူးငှက်သိုက်	၁၀၀
၁၂။	အခန်း (၁၂) မြေကြီးနည်းနည်း ရနိုင်မလား	၁၁၀
၁၃။	အခန်း (၁၃) ကျွန်တော် ကောလင်းပါ	၁၂၀
၁၄။	အခန်း (၁၄) သခင်လေး	၁၃၅

မာတိကာ

၁၅။	အခန်း (၁၅) အသိုက်အဖွဲ့	၁၄၈
၁၆။	အခန်း (၁၆) ငါ မပြောဘူး	၁၆၁
၁၇။	အခန်း (၁၇) အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်း	၁၆၉
၁၈။	အခန်း (၁၈) အချိန်မဖြုန်းရ	၁၇၇
၁၉။	အခန်း (၁၉) သူ့ လာပြီ	၁၈၅
၂၀။	အခန်း (၂၀) ထာဝစဉ် အသက်ရှင်မည်	၁၉၈
၂၁။	အခန်း (၂၁) ဘင်	၂၀၈
၂၂။	အခန်း (၂၂) နေဝင်သွားချိန်	၂၁၉
၂၃။	အခန်း (၂၃) မှော်အစွမ်း	၂၂၅
၂၄။	အခန်း (၂၄) သူတို့ ရယ်မောပါစေ	၂၃၉
၂၅။	အခန်း (၂၅) ကန့်လန့်ကာ	၂၅၂
၂၆။	အခန်း (၂၆) မေမေလား	၂၆၀
၂၇။	အခန်း (၂၇) ဥယျာဉ်ခြံထဲဝယ်	၂၇၁

အခန်း (၁) မည်သူမျှ မကျန်ခဲ့ပါ

မေရီလန်နော့စ် (Mary Lennox) ကို ဦးလေးရှိရာ မစ္စယ်သွေ (Misselthwaite) စံအိမ်ဆီ ပို့ဆောင်ခဲ့သည့်နောက် ဤမျှ နှစ်မြို့ဖွယ်မကောင်းသည့် ကလေးကို မတွေ့ဖူးဟု လူတိုင်းဆိုကြသည်။ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မေရီမှာ မျက်နှာပါးလျှိုး ခန္ဓာကိုယ်ပိန်လှသည်။ ဆံပင်မွှာကျဲနှင့် မျက်နှာမှာ မရွှင်မပျ ရှိသည်။ သူ့ဆံပင်မှာ အဝါရောင်ဖြစ်ပြီး သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဝါဖန့်ဖန့်ရှိသည်။ သူ့ကို အိန္ဒိယပြည်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ရောဂါတစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး အမြဲဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမြဲ နာမကျန်းရှိခဲ့သည်။ မိခင်မှာ ချောမောလှပသူဖြစ်ပြီး ပါတီပွဲများ၊ လူမှုအပျော်အပါး များကိုသာ အာရုံစိုက်သည်။ မိခင်မှာ နဂိုကတည်းက ဤသမီးလေးကို လိုချင်ခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ မွေးပြီးပြီးချင်း သူ့အား အိန္ဒိယအထိန်းတော်လက်ထဲ အပ်ခဲ့သည်။ အထိန်းတော်ကလည်း သခင်မကို စိတ်ချမ်းသာစေလိုလျှင် ကလေးကို တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးသို့ ခေါ်သွားရမည်ဆိုတာကို သိသည်။ သူသည် ချူချာပြီး အလိုမကျ ဖြစ်နေ တတ်သည်။ ရုပ်ဆိုးသောကလေးဖြစ်သောကြောင့် မျက်စိအောက်မှ ဖယ်ထုတ် ခံထားရသည်။ တော့တီးတော့တ လမ်းလျှောက်ခါစကလေး ဖြစ်လာသည့်အခါ မှာလည်း လူမြင်ကွင်းနှင့် ဝေးရာသို့ ခေါ်ဆောင်ခံခဲ့ရသည်။

အိန္ဒိယအထိန်းတော်နှင့် ကျန်အစေခံများ၏ မျက်နှာမည်းမည်းမှလွဲ၍

အခြားမည်သည့်အရာတွေကိုမှ သူ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် မြင်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုတာကို မေရီ လုံးဝ မမှတ်မိတော့။ သူ့ငိုသံကြားသည်နှင့် သခင်မက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီး ဒေါသထွက်တတ်သဖြင့် အစေအပါးများက သူ့ကို အမြဲ နာခံ အလိုလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ခြောက်နှစ်အရွယ် ရောက်သောအခါ သူက ကမ္ဘာပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်ကောင်း အဆန်ဆုံး၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအနိုင်ဆုံးသော ဝက်ပေါက်လေးဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ စာရေး စာဖတ်တတ်အောင် အင်္ဂလိပ်လူငယ်ဆရာတစ်ဦးက လာရောက် သင်ကြားပေးခဲ့ သော်လည်း သူ့အား မနှစ်မြို့သဖြင့် သုံးလအကြာတွင် အလုပ်ထွက်သွားသည်။ အခြားဆရာများ လာရောက်သင်ကြားခဲ့သော်လည်း ပထမဆရာထက် အချိန် ပိုတို တောင်းခဲ့သည်။ မေရီကိုယ်၌က စာတတ်ချင်စိတ်သာ မရှိခဲ့လျှင် စာတစ်လုံးမျှ သူ တတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကြောက်လန့်စရာကောင်းအောင် ပူပြင်းလှသော မနက်ခင်းတစ်ခုတွင် အသက်ကိုးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော မေရီသည် အိပ်ရာနိုးသည်နှင့် စိတ်မကြည်လင် ဖြစ်နေ ခဲ့၏။ ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသူမှာ အထိန်းတော်မဟုတ်သဖြင့် သူ့စိတ် ပိုမကြည် မသာဖြစ်ခဲ့သည်။

“နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ။ နင် ဒီမှာမနေနဲ့... ငါ့အထိန်းတော်ကို ခေါ်လိုက်” သူ့စိမ်းအမျိုးသမီးကို သူ ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးမှာ အကြောက်လွန်နေသော်လည်း အထိန်းတော် မလာနိုင် ကြောင်း ထစ်ထစ်အအ ပြောသည်။ မေရီ ဒေါသထွက်ပြီး သူ့အား ကန်ကျောက် ရိုက်နှက်သည့်အခါ သူ့ပိုကြောက်လန့်ပြီး အထိန်းတော် အမှန်တကယ် မလာနိုင် ကြောင်းသာ ထပ်ကာထပ်ကာပြောသည်။

ထိုနေ့မနက်က ပဟေဠိဆန်သည့် အငွေ့အသက်များ ပြည့်နေခဲ့သည်။ ခါတိုင်းလို အစဉ်တကျလုပ်သည့်အရာများ တစ်ခုမျှ ရှိမနေခဲ့ချေ။ နယ်ခံအစေအပါး တချို့ ပျောက်နေသည်။ မေရီ တွေ့မြင်နေသည့် အစေခံများ၏ မျက်နှာမှာလည်း သုန်မှုန်ပြီး အရပ်လေးမျက်နှာ ရှောင်ဖယ်ကာ ပြေးလွှားနေကြသည်။ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမျှ သူ့ကို ဘာမျှမပြော။ သူ့အထိန်းတော်လည်း ရောက်မလာခဲ့။ ထိုနေ့မနက်မှာ သူ့တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ပန်းခြံသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားကာ ဝရန်တာနားက သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆော့ကစားနေခဲ့သည်။ ပန်းခင်းပျိုးတမ်း သူ ကစားနေသည်။ ခေါင် ရမ်းပန်းနီနီရဲရဲကို မြေကြီးထဲ တစ်ပွင့်ချင်း သူ ထိုးထည့်နေခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ ပိုဒေါသ

ထွက်နေခဲ့ပြီး အထိန်းတော်လာလျှင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းပစ်မည့် စကားများကို သူ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေခဲ့သည်။

“ဝက်... ဝက်... ဝက်မသား” အိန္ဒိယနယ်ခံတွေကို ဝက်ဟုခေါ်သည်မှာ စော်ကားမှုအရှိဆုံးဟု မေရီ ပြောသည်။

အံ့ကြိတ်ပြီး သူ ထပ်တလဲဆဲဆိုနေချိန် သူ့မိခင်နှင့် လူတချို့ ဝရန်တာဘက် လျှောက်လာသည်ကို မေရီကြားလိုက်သည်။ မိခင်မှာ ချောမောခန့်ညားသော လူငယ် တစ်ယောက်နှင့် အတူရပ်ပြီး စကားတိုးတိုးပြောနေသည်။ အသံမှာ ထူးဆန်းနေ၏။ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်တူသည့် ထိုလူငယ်ကို မေရီ သိသည်။ သူက အင်္ဂလန်မှ ရောက်လာသည့် အရာရှိလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု သူ ကြားသိထားသည်။ အရာရှိ ငယ်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း သူ့မိခင်ကို သူ ပိုစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မိခင်အား တွေ့ခွင့်ရသည်နှင့် သူက ထိုသို့စိုက်ကြည့်တတ်ခဲ့သည်။ သခင်မဟု မေရီ တင်စားသော မိခင်မှာ အရပ်မြင့်မြင့်သွယ်လျှပြီး လှပသောအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။ သူ့ဆံပင်မှာ ပိုးမျှင်ကဲ့သို့ ကွေးကောက်ပြီး ဖြောင့်စင်းသော သူ့နှာတံမှာ အရာအားလုံးကို မထိမဲ့မြင်ပုံစံရှိသည်။ ဝိုင်းစက်သော သူ့မျက်လုံးမှာ ပြူးသယောင် ရှိသည်။ သူ့အဝတ်အစားများက ပေါ့ပါးလွင့်ဝဲလျက်ရှိပြီး “ဇာပန်းတွေအပြည့်” ဟု မေရီက ပြောတတ်သည်။ ထိုနေ့မနက်က ဇာပန်းများသည် ခါတိုင်းထက် ပိုများ နေပုံရသည်။ ဇာပန်းများက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပွင့်အာနေပြီး အရာရှိငယ် ၏ မျက်နှာပေါ် အထိ ထိုးတက် ဦးတင်နေသည်။

“အဲလောက်ထိ ဆိုးလား... ဟင်... ဟုတ်လား” မိခင်အသံကို မေရီကြား လိုက်သည်။

“တကယ် ဆိုးတယ်... အရမ်းဆိုးပါတယ် မစွစ်လန်နော့စ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်ကတည်းက တောင်ပေါ်ကို ခင်ဗျား သွားခဲ့သင့်ပါတယ်”

သခင်မက လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းယှက်ထားလိုက်သည်။

“အင်း... သွားသင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ အဲဒီ အရည်မရ အဖတ် မရတဲ့ ပါတီပွဲကြောင့်လေ... ကျွန်မ သိပ်မိုက်မဲတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် အစေခံတန်းလျားမှ ငိုသံစူးစူးတစ်သံ ထိုးဖောက်လာသဖြင့် လူငယ်လက်မောင်းကို သခင်မ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ မေရီ ထရပ်ပြီး ခေါင်းအစ ခြေ အဆုံး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွား၏။ အော်ဟစ်ငိုယိုသံမှာ ပိုကျယ်လောင်လာ သည်။ “အဲဒါ ဘာသံလဲ... အဲဒါဘာလဲ” မစွစ်လန်နော့စ်က အသက်မရှူဘဲ

ဆက်တိုက်မေးလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက် သေသွားပြီ။ အစေခံတွေလည်း ကူးစက်နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား မပြောခဲ့ဘူး” အရာရှိလူငယ် ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့... ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့” သခင်မက ငိုညည်းရင်း အိမ်ထဲ အပြေးဝင်သွားသည်။

ထို့နောက် ကြက်သီးမွေးညင်းထစရာကောင်းသည့် အဖြစ်များ ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။ ဤမနက် အရာအားလုံး ပဟေဠိဆန်သည့်အဖြစ်ကို မေရီ သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

အသေအပျောက်အများဆုံး ကာလဝမ်းရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်ပွားပြီး လူအများက ယင်ကောင်ကဲ့သို့ တဖြုတ်ဖြုတ် သေသွားကြသည်။ ညက အထိန်းတော် နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့သည်။ တန်းလျားဘက်က အော်ဟစ်ငိုသံမှာ အထိန်းတော် သေသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်အတွင်း အစေခံသုံးယောက် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ အခြားလူများမှာ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းက နေရာအနှံ့ ရှိနေပြီး အိမ်ငယ်လေးထဲတွင် လူသေများဖြင့် ပြည့်နေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရှုပ်ထွေးမှုများနှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေချိန် သူငယ်စဉ် အခန်းလေးထဲ မေရီ ဝင်ရောက်ပုန်းနေလိုက်သည်။ သူ့ကို လူတိုင်းမေ့သွားခဲ့၏။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ သူ့ကို သတိမရမိ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အလိုမရှိခဲ့ကြ။ ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်က ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေခဲ့ပြီး ဘာဆို ဘာမှ သူ မသိမမြင်ခဲ့တော့ပေ။ ထိုအချိန်ကာလအတွင်း မေရီ ငိုလိုက် အိပ်ပျော်လိုက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လူတိုင်း မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်ကို သူ သိသည်။ ထူးဆန်းသော၊ ပျာယာခတ်သော အသံများကို သူ ကြားနေရသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ သူ တွားဝင်သွားသည့်အခါ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေသည်ကို တွေ့၏။ စားပွဲပေါ်ရှိ ထမင်းဟင်းများမှာ စားလက်စတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့် စားနေရင်း ရုတ်တရက် ထသွားဟန်ရှိသည်။ ထိုင်ခုံများ၊ ပန်းကန်များကို အလျင်စလို တွန်းဖယ်ထားကြသည်။ သစ်သီးနှင့် မုန့်တချို့ကို သူ စားလိုက်သည်။ ရေငတ်သောကြောင့် အရက်တစ်ခွက်ကို သူ သောက်လိုက်မိသည်။ ထိုအရက်မှာ ဖန်ခွက်ပြည့်လှပြည့်ခင်ဖြစ်ပြီး ချိုသောအရသာရှိသည်။ ထိုအရက် မည်မျှပြင်းသည်ကို သူ မသိ။ မကြာခင် ငိုက်မြည်းလာသဖြင့် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး သူ တံခါးပိတ်ထားလိုက်သည်။ တဲအိမ်ငယ်ဆီမှ အော်ဟစ်သံများ၊ အလျင်လိုသည့် ခြေလှမ်းများက သူ့အား ထိတ်လန့်နေစေခဲ့သည်။ အရက်ကြောင့် သူ

အိပ်ငိုက်စပြုလာပြီး မျက်လုံးများ မဖွင့်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ခုတင်ပေါ် သူ လှဲချပြီးနောက် လောကကြီးနှင့် သူ အဆက်ပြတ်သွားတော့သည်။

သူ အိပ်ပျော်နေချိန်အတွင်း အဖြစ်အပျက်များစွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော်လည်း အိမ်ငယ်လေးဆီမှ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည့် အသံများက သူ့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ပေ။

နိုးထလာချိန်တွင် ခုတင်ပေါ် လှဲလျက် နံရံကို သူ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တစ်အိမ်လုံး ဤမျှတိတ်ဆိတ်သည်ကို သူ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့။ စကားပြောသံကို သူ မကြားရသလို ခြေသံကိုလည်း သူ မကြား။ ကာလဝမ်းရောဂါ ဘေးအန္တရာယ်မှ အားလုံး ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာကာ ဒုက္ခအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီဟု သူ တွေးသည်။ အထိန်းတော် သေဆုံးသွားတော့ သူ့ကို မည်သူ စောင့်ရှောက်မည်လဲဟုလည်း သူ တွေးမိသည်။ အထိန်းတော်အသစ် တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပုံပြင်အသစ်တွေ ပြောနိုင်လိမ့်မည်။ ပုံပြင်ဟောင်းတွေကို မေရီ အင်မတန် ညည်းငွေ့နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူသည် သနားကြင်နာတတ်သော ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သူ ဂရုမစိုက်ခဲ့။ ကာလဝမ်းရောဂါကြောင့် ရှုပ်ထွေးမှု၊ ဆူညံအံ့ကြွမှု၊ ငိုယိုမှုများက သူ့အား ထိတ်လန့်စေခဲ့သည်။ သူ အသက်ရှင်နေမှန်းလည်း မည်သူမျှ အမှတ်မရသဖြင့် သူ အလွန်ဒေါသထွက်နေသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုက လူတိုင်းကို လဲပြိုနေစေခဲ့သဖြင့် မည်သူကမျှ သူ့ကို သတိမရခဲ့ကြ။ ကာလဝမ်းရောဂါ ရောက်လာချိန်တွင် သူတို့ကိုယ် သူတို့က လွဲပြီး လူတိုင်း ဘာကိုမျှ အမှတ်မရခဲ့ကြတော့ပေ။ အားလုံးနေကောင်း ကျန်းမာလာသည့်အခါ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က သတိရပြီး လာရှာပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မည်သူမျှ ရောက်မလာခဲ့။ လဲလျောင်းပြီး သူ့စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ပိုတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လာခဲ့သည်။ ကော်ဇောပေါ်က လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံကို သူ ကြားမိသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကြည့်ရာ မြွေငယ်လေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်နေသည့် မြွေမျက်လုံးမှာ ကျောက်မျက်ရတနာနှင့် တူ၏။ အခန်းထဲမှ အလျင်စလို ထွက်သွားချင်နေသော အန္တရာယ်မရှိသည့် မြွေငယ်လေးတစ်ကောင်ကို သူ ကြောက်မနေခဲ့ပေ။ တံခါးကြားမှ ထွက်သွားသော မြွေကို သူ ကြည့်နေမိသည်။

“တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာ သိပ် ထူးဆန်းတာပဲ။ အသံနားထောင်ရတာ ဒီအိမ်မှာ ငါနဲ့ မြွေတစ်ကောင်ပဲ ရှိနေသလိုပဲ” သူပြောလိုက်သည်။

တစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် ခြံထဲကခြေသံကို သူ ကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက်

mgyoe.com

ခြေသံက ဝရန်တာဘက် ရောက်လာသည်။ အိမ်ထဲဝင်လာသော ယောက်ျားသားတို့ ၏ ခြေသံဖြစ်ပြီး အသံနိမ့် စကားပြောနေကြသည်။ မည်သူကမျှ သူတို့ကို ငြည့်ခံ စကား မပြောဘဲရှိနေပြီး သူတို့က အခန်းတိုင်း တံခါးလိုက်ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။

“အမှိုက်သရိုက်တွေပဲ။ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမကွာ။ သူ့ကလေးလည်း... သူ့မှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ကြားတယ်...ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးဘူး” အသံတစ်သံကို သူ ကြားလိုက်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ အခန်းတံခါးကို သူတို့ဖွင့်လိုက်ချိန် ကလေးခန်း အလယ်တွင် ရပ်နေသော မေရီကို တွေ့လိုက်သည်။ သူသည် ကြည့်ရရုံပဲဆိုးပြီး မရွှင်မပျ ဖြစ်နေသည်။ ဆာလောင်သဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။ သူ့အား လှစ်လှူရုထားကြသည်မှာ ရှက်စရာကောင်းသည်ဟု မေရီ ထင်သည်။ ပထမဆုံး အခန်းထဲဝင်လာသူက အဆင့်မြင့်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်နှင့် ထိုအရာရှိ စကားပြောသည်ကို သူ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ အရာရှိမှာ မောပန်းနွမ်းနယ်ပုံရသော်လည်း မေရီကို မြင်တွေ့သောအခါ ထခုန်မတတ် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘာနေး (Barney)... ဒီမှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတယ်။ ကလေး တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးရောက်နေတာ ဘုရားသခင်ကယ်တာပဲ သူ... ဘယ်သူလဲ” သူ အထိတ်တလန့် ထအော်သည်။

“ကျွန်မ မေရီလန်နော့စ်ပါ” ကလေးမလေးက ပြောသည်။ သူ မတ်မတ် ရပ်ချင်နေသည်။ သူ့ဖခင်အိမ်ကို “ဒီလိုနေရာမျိုး” ဟု ပြောသောကြောင့် ဤ ယောက်ျား ရိုင်းသည်ဟု မေရီထင်သည်။ “လူတိုင်း ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်ချိန် ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အခုပဲ နိုးပါတယ်။ ဘာလို့တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာကြတာလဲ”

“ဒါ ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးတဲ့ကလေးပဲ... သူ့ကို မေ့ထားကြတယ်” ယောက်ျား သားက သူ့အဖော်ဘက်လှည့်ပြီး တအံ့တဩ ဆိုပြန်သည်။

“ဘာလို့ ကျွန်မကို မေ့သွားကြတာလဲ... ဘာလို့ တစ်ယောက်မှ ရောက် မလာတာလဲ” မေရီ ခြေဆောင့်ကာ မေးသည်။

ဘာနေး ဟုခေါ်သည့် လူငယ်က သူ့အား ကြေကွဲစွာကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်မကျအောင် သူ့မျက်တောင် ပုတ်ခတ်လိုက်သည်ကိုပင် မြင်နေရသည်ဟု မေရီ ထင်သည်။

“သနားစရာကလေးရယ်... ဘယ်သူမှ မကျန်တော့လို့ ဘယ်သူမှ ရောက် မလာတာပေါ့”

ထူးဆန်းအံ့ဩမှုက ရုတ်တရက် ကျရောက်လာခဲ့သည်။ ညက သူ့မိဘ နှစ်ပါးလုံး သေဆုံးသွားပြီး သယ်ယူသွားကြပြီကို မေရီ သိလိုက်ရသည်။ အသက်ရှင်ဆဲ အစေအပါးများမှာလည်း အိမ်ကြီးမှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပြီ။ မည်သူကမှ သခင်မလေး မေရီကို သတိမရခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင် သူနှင့် မြွေလေးတစ်ကောင်သာ ရှိနေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂) သခင်မလေးမေရီ ခေါင်းမာလွန်းသည်

မေမေ့ကို အဝေးမှလွှမ်းကြည့်ရသည်ကို တစ်ချိန်က မေရီ သဘောကျခဲ့သည်။ မေမေ သိပ်လှသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် မေမေ သေဆုံးပြီးနောက် မေရီသည် မေမေ့အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှသာ သိသောကြောင့် မေမေ့ကိုချစ်ပြီး လွမ်းဆွတ်နေမှာမဟုတ်ဟု သူ ထင်သည်။ မေမေ့ကို သူ မလွမ်းဆွတ်ခဲ့။ တကယ်တမ်းမှာ မေရီသည် သူ့ကိုယ်သူ့ အာရုံစိုက်သည့်ကလေး၊ သူ့အတွေးထဲတွင် သူ့သာ အမြဲရှိခဲ့သည်။ အရွယ်ရလာလျှင်လည်း လောကတွင် အထီးကျန်ဆန်စွာ ထားရစ်ခံရမည်ကို သူ သံသယမရှိခဲ့သော်လည်း သူ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခဲ့မိသည်။ ယခု သူ ငယ်သေးသည်။ ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့လိုသည်မှာ ပုံမှန်လုပ်ဆောင်မှုတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူ သိချင်သည်က မိသားစုကောင်းတစ်စုဆီ သူ ရောက်မည်လား။ ထိုမိသားစုကောင်းက အထိန်းတော်နှင့် အိန္ဒိယအစေအပါးတွေလို သူ့ကို အလိုလိုက်ကြမည်လား။

ကနဦးမှာ သူ့အား အင်္ဂလိပ်သင်းအုပ်ဆရာတစ်ဦး၏အိမ်သို့ ပို့ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် သူ နေမည်မဟုတ်မှန်း မေရီ သိသည်။ သူ မနေချင်ခဲ့။ အင်္ဂလိပ်သင်းအုပ်ဆရာမှာ အလွန်ဆင်းရဲပြီး ရွယ်တူနီးပါး သားသမီးငါးယောက် ရှိသည်။ သူတို့အဝတ်အစားမှာ စုတ်ပြတ်ပြီး အမြဲငြင်းခုံကာ ကစားစရာကို အချင်းချင်း လုနေခဲ့ကြသည်။ ရှုပ်ပွနေသော သူတို့အိမ်ငယ်လေးကို မေရီ မုန်းသည်။ မေရီမှာ ဒေါသအလွန်ကြီးပြီး ပေါင်းသင်းရခက်သောကြောင့် တစ်ရက် နှစ်ရက်အကြာတွင် သူ့နှင့်

မည်သူမျှ မကစားချင်ကြတော့။ ဒုတိယနေ့တွင် သူ့ကို သူတို့ နာမည်ဝှက်တစ်ခု ပေးလိုက်ကြသဖြင့် သူ ဒေါသပူပန်ထခဲ့သည်။

နာမည်ဝှက်ကို ဘဗီ (Basil) က ပထမဆုံး တွေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အပြာရောင်မျက်လုံးမှာ အရိုအသေမဲ့ပြီး နှာတံကောက်သည်။ သူ့ကို မေရီ အလွန်မုန်း၏။ ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်စဉ်ကလို သစ်ပင်အောက်တွင် မေရီ ကိုယ်တိုင် ဆော့ကစားနေစဉ် ဘဗီ ရောက်လာပြီး သူ ပုံထားသည့် မြေပုံဘေးတွင် ရပ်ကာ သူ ဆောက်နေသည့် ပန်းခြံငယ်လေးထဲက လမ်းကို လိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ အဲဒီနောက် သူ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုပေးသည်။

“နင် ဘာလို့ ကျောက်တုံးတွေကို ဒီမှာစုပုံပြီး တောင်အတုတစ်ခု မလုပ် တာလဲ။ ဒီအလယ်နားလေးမှာလေ...” မေရီဦးခေါင်းထက်ကနေ ငုံ့ကာ ဘဗီပြော သည်။

“ထွက်သွား... ယောက်ျားလေးတွေကို ငါ အလိုမရှိဘူး... ထွက်သွား” မေရီ အော်လိုက်သည်။

ဘဗီ မျက်နှာပျက်ပြီး ခေတ္တမျှ ဒေါသထွက်သွားသည်။ အဲဒီနောက် လူကို စနောက်တော့သည်။ သူက သူ့ညီမလေးတွေကို အမြဲ စနောက်ရ ကြိုက်သည်။ မေရီကို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် သူ့လှည့်ပတ်ကာ မျက်နှာပြောင်နှင့် ဆိုလိုက် ရယ်လိုက် လုပ်နေခဲ့သည်။

ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ သခင်မလေးမေရီ
သူ့ပန်းခြံမှာ ဘာတွေပေါက်
ငွေရောင်ခေါင်းလောင်းနဲ့ ကမာခွံလေးတွေ၊
ပြီးတော့ ထပ်တစ်ရာပန်းတွေ တန်းစီပေါက်။

တခြားကလေးတွေ ကြားပြီး အတူလိုက်အော်ရယ်သည်အထိ သူ ဆိုနေခဲ့ သည်။ မေရီ စိတ်ဆိုးလေ “ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ သခင်မလေး မေရီ”ဟု သူတို့ ဆိုရ ပိုအားရလေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့ကြားတွင် သူ့ကို “ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ သခင်မလေး မေရီ” ဟု ခေါ်ခဲ့ကြပြီး ထိုသို့ ရံဖန်ရံခါ ခေါ်တတ်ခဲ့သည်။

“ဒီတစ်ပတ် ပိတ်ရက်မှာ နင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့တော့မယ်။ ငါတို့ အရမ်း ပျော် တယ်” ဘဗီက ပြောသည်။

“ငါလည်း ပျော်တယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်က ဘယ်မှာလဲ” မေရီ ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ဘယ်မှာရှိမှန်း သူ မသိဘူး။ အင်္ဂလန်မှာပေါ့။ အဲဒီမှာ ငါ့အဘွားရှိ တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့အစ်မ မေပယ်လ်ကို မနှစ်က အဲဒီပို့ထားတယ်။ နင့်ကို ငါ့အဘွားဆီ ပို့မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နင့်မှာ အဘွားမရှိဘူး။ နင်က နင့်ဦးလေးဆီသွားမှာ... သူ့ နာမည်က အာခီဘယ်ခရက်ဗင် (Archibald Craven) တဲ့” ခုနစ်နှစ်သားလေး၏ မထီမဲ့မြင်ပုံဖြင့် ဘစီက ပြောသည်။

“သူ့ကို ငါ လုံးဝမသိဘူး” မေရီ ခံပြောလိုက်သည်။

“နင်မသိမှန်း ငါ သိတာပေါ့။ နင် ဘာမှမသိပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေက ဒီလိုပဲ။ အဲဒီလူအကြောင်း ငါ့အဖေနဲ့ အမေ ပြောနေတာကို ငါ ကြားတယ်။ သူက တောရွာတစ်ရွာမှာရှိတဲ့ လူသူကင်းမဲ့တဲ့ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးမှာနေတယ်။ ဘယ်သူမှ သူ့ဆီ မသွားကြဘူး။ သူ ဒေါသသိပ်ကြီးလို့ ဘယ်သူမှ အနားကပ်ခွင့် မရဘူး။ သူ ခွင့်ပြုလည်း လူတွေက သူ့နား မသွားကြပါဘူး။ သူက ခါးကုန်းကြီးတစ်ယောက်၊ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်” ဘစီက ပြောသည်။

“နင့်ကို ငါ မယုံဘူး” ပြောပြောဆိုဆို မေရီ ဆက်နားမထောင်ချင်သဖြင့် ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး နားထဲ လက်ညှိုးထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စကို နောက်ပိုင်းတွင် မေရီ အကြာကြီး စဉ်းစားသည်။ ထိုညတွင် မစွစ်ခရော့ဖို့ဒ်က သူ့ဦးလေး ခရက်ဗင်ရှိရာ အင်္ဂလန်သို့ ရက်အနည်းငယ် အကြာတွင် ရွက်လွင့်သွားမည်ဟု သူ့အားပြောသည်။ သူ့ပုံစံမှာ ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် စိတ်မာပုံရပြီး သူ့ဦးလေးနေသည့် မစွယ်သွေ့စံအိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရသဖြင့် သင်းအုပ်ဆရာ ဇနီးမောင်နှံမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံရန် သူတို့ကြိုးစားသည်။ သူ့ကို မစွစ်ခရော့ဖို့ဒ် နမ်းဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါ သူက သူ့မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်တတ်ပြီး သူ့ပခုံးကို မစွတာခရော့ဖို့ဒ် ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါ တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ တောင့်ထား လိုက်တတ်သည်။

“သူက တော်ရုံတန်ရုံကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အမေကတော့ သိပ်လှ တယ်။ ဟန်ပန်အမူအရာလည်း ရည်မွန်ကြော့ရှင်းတယ်။ မေရီကတော့ ကျွန်မ မြင်ဖူးသမျှ ကလေးထဲမှာ ရှုချင်စဖွယ် မရှိဆုံးဘဲ။ ကလေးတွေက သူ့ကို “သခင်မ မေရီ ခေါင်းမာလွန်းတယ်” လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့ နည်းနည်းရိုင်းပေမယ့် ဒါနား လည်ပေးလို့ ရတယ်” မစွစ်ခရော့ဖို့ဒ်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။

“တကယ်လို့ သူ့အမေက သူ့ချောမောတဲ့မျက်နှာ၊ ကြော့ရှင်းတဲ့ဟန်မူရာကို

ကလေးခန်းထဲ မကြာခဏယူခဲ့သွားရင် မေရီလည်း တချို့တလေ တတ်သွားလောက် မှာပါ။ နှမြောဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ခုတော့ သနားစရာမိန်းမလှက မရှိတော့ဘူး။ သူ့မှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိမှန်း လူအတော်များများ မသိခဲ့ကြပါဘူး။”

“သူ့ကလေးကို သူ သေချာတောင် ကြည့်ခဲ့ဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အထိန်း တော် သေတာနဲ့ ဘယ်သူကမှ ဒီကလေးကို သတိမရကြတော့ဘူး။ အစေခံတွေလည်း ထွက်ပြေးကုန်ပြီ။ သူ့တစ်ယောက်တည်း အဲဒီ အိမ်ပျက်ကြီးမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ တံခါးဖွင့်လိုက်တဲ့အချိန် ဒီကလေးတစ်ယောက်တည်း အခန်းအလယ်မှာ ရပ်နေတာကို တွေ့တော့ သူ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် လန့်သွားတယ်လို့ ကာနယ်မက်ခရူးက ပြောတယ်” မစွစ်ကရောဖို့ဒ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အရာရှိငါးဦးတစ်ဦး၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်တွင် အင်္ဂလန်သို့ မေရီ ခရီးရှည် ရွက်လွင့်ခဲ့သည်။ အရာရှိငါးဦးက သူ့သားသမီးများကို ဘော်ဒါကျောင်းထားရန် လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ အရာရှိငါးဦး၏ စိတ်နှလုံးက သူ့သားသမီးအပေါ် လုံးဝနီးပါး ရှိနေခဲ့သဖြင့် လန်ဒန်ရောက်သည်နှင့် မစွတာခရက်ဗင် စေလွှတ်လိုက်သော အမျိုး သမီးလက်ထဲ မေရီအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သူ လွှဲအပ်လိုက်သည်။ မေရီအား လာကြိုသော ထိုအမျိုးသမီးမှာ မစွယ်သွေ့စံအိမ်၏ ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သည်။ မစွစ်မက် လော့ဒ် (Medlock) ဟု ခေါ်၏။ သူ့က ရဲရင့်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာနီမြန်းပြီး မျက်လုံးမှာ မည်းနက်စူးရှသည်။ ခရမ်းရင့်ရောင် စကပ်တစ်ထည် နှင့် ပန်းဖွားအနားသပ် အနက်ရောင် ပိုးအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက် ရောင် အမျိုးသမီးဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ ဦးထုပ်ပေါ်တွင် ခရမ်းရောင်ပန်းပွင့်များ ပါသည်။ သူ့ဦးခေါင်းလှုပ်သည့်အခါ ထိုပန်းများလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ယိမ်းခါနေသည်။ သူ့ကို မေရီ နည်းနည်းမှ မကြိုက်။ မည်သူ့ကိုမျှ မေရီ မကြိုက် တာကြောင့် ဒါက အံ့ဩစရာမဟုတ်။ မစွစ်မက်လော့ဒ်ကလည်း သူ့ကို မည်သို့မျှ သဘောထားပုံမရပေ။

“ကျားသားမိုးကြီး... သူ့က မဖြစ်စလောက် သာမညောင်ည ကလေး တစ်ယောက်ပါလား။ သူ့အမေက မိန်းမချောလို့ ကြားဖူးတာပဲ။ သူ့အလှကို မျိုးဆက် မပွားခဲ့ဘူး ထင်တယ်... ဟုတ်လား” သူ့က ပြောသည်။

“အရွယ်ရောက်လာရင်တော့ ကြည့်ကောင်းလာမယ်ထင်တယ်။ သူ့မျက်နှာ အဲလောက် ဝါဖတ်မနေရင်၊ အပြုအမူ နည်းနည်းကောင်းမယ်ဆိုရင် တကယ်တော့ သူ့မျက်နှာပေါက်က မဆိုးပါဘူး။ ကလေးတွေက အပြောင်းအလဲများပါတယ်”

အရာရှိလေးက စိတ်ရင်းကောင်းနှင့်ပြောသည်။

“ဒါဆို သူ့ အများကြီး ပြောင်းလဲရမှာပဲ။ ပြီးတော့ ရှင်မမေးခင် ပြောရမယ် ဆိုရင်... မစွယ်သွေ့စံအိမ်က ကလေးပြောင်းလဲတိုးတက်ဖို့ ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မေရီရီနေရ၍ မေရီမကြားဟု သူတို့ထင်သည်။ ဤပုဂ္ဂလိကဟိုတယ်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်နား မေရီ ရပ်နေခဲ့ပြီး ကားသွားကားလာ၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကိုသာ သူ ကြည့်နေခဲ့သော်လည်း အတိုင်း သား သူ ကြားနေရပြီး ဦးလေးနှင့်စံအိမ်ကြီးကို သူ့စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ ထိုနေရာ က ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ။ သူက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ ခါးကုန်းဆိုတာ ဘာလဲ... သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူး။ အိန္ဒိယပြည်တွင် ခါးကုန်းတစ်ယောက်မျှမရှိ၍ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အထိန်းတော်မရှိသည့်အချိန်မှ စ၍ အခြားအိမ်များတွင် နေထိုင်လာရသောကြောင့် သူ တဖြည်းဖြည်း အထီးကျန်လာခဲ့ပြီး တစ်ချိန်ကမရှိခဲ့သည့် ထူးဆန်းသော အတွေး များကို သူ တွေးလာခဲ့တတ်သည်။ သူ့မိဘ အသက်ရှင်နေစဉ်ချိန်မှာပင် သူသည် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေခဲ့သည်မှာ အဘယ်ကြောင့် နည်းဟု သူ စပြီးသံသယဖြစ်လာသည်။ အခြားကလေးများသည် သူတို့မိဘ ပိုင်ပုံ ပေါက်သော်လည်း သူက မည်သူတစ်ဦး၏ သမီးလေးဖြစ်ပုံမပေါ်။ သူ့မှာ အခိုင်း အစေ၊ အစားအသောက်နှင့် အဝတ်အစားများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်ခဲ့။ သူ့ဒေါသကြောင့်လား သူ မသိခဲ့။ ထိုအချိန်က သူ့ဒေါသကြီး သည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတိမထားမိခဲ့ဘဲ အခြားလူ ဒေါသကြီးသည်ဟုသာ သူ့အမြဲ ထင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဒေါသကြီးသည်ကိုတော့ သူ မသိခဲ့ချေ။

မစွန်မက်လော့ဒ်က သူ တွေ့ဖူးသမျှထဲတွင် နှစ်မြို့ဖွယ်မရှိဆုံးဟု မေရီ ထင်သည်။ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် သူ့မျက်နှာမှာ အောက်တန်းကျလျက်ရှိပြီး ကျက်သရေ ရှိသော ဦးထုပ်မှာလည်း အောက်တန်းကျလျက်ရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့ ယောက်ရှိုင်း (YorkShine) သို့ သူတို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ကို မစွန်မက်လော့ဒ် ပိုင်သည်ဟု အခြားလူ မထင်စေရန် ဘူတာရုံကိုဖြတ်ပြီး ရထားတွဲဆီ သူ ခေါင်းမော့လျှောက်ခဲ့ ကာ အတတ်နိုင်ဆုံး မစွန်မက်လော့ဒ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူနေလိုက်၏။ သူ့ကို မစွန်မက်လော့ဒ်၏ သမီးငယ်ဟု တခြားလူ ထင်နိုင်သည်ကို တွေးလိုက်ရုံနှင့်ပင် သူ ဒေါသထွက်မိသည်။

သို့ရာတွင် မစွန်မက်လော့ဒ်က မေရီနှင့် သူ့အတွေးကိုဂရုမစိုက်ခဲ့။ သူ့က

“ကလေးသူငယ် ဆူညံတာကို သည်းမခံနိုင်”သော အမျိုးသမီးမျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်က မေးလာခဲ့လျှင် သူက ဤသို့ဖြေမည်ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်သို့ သူမသွားချင်ခဲ့သော်လည်း သူ့ညီမ မာရီယာသမီး မင်္ဂလာဆောင်မည်။ မစွယ်သွေ့စံအိမ် ဘဏ္ဍာစိုးအလုပ်မှာ လစာများပြီး သက်သောင့်သက်သာရှိသောကြောင့် ဤအလုပ်ကို လက်ဝယ်ထိန်းထားရန် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ မစွတာခရက်ပင်၏ တောင်းဆိုချက်ကို ချက်ချင်း ဆောက်ရွက်ရန်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်မေးခွန်းမျှ သူ စောဒကမတက်ရဲခဲ့။

“ကပ္ပတိန်လန်နော့စ်နဲ့ သူ့ဇနီး ကာလဝမ်းရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားကြပြီ။ ကပ္ပတိန်လန်နော့စ်က ကျုပ်မိန်းမရဲ့မောင်ဖြစ်လို့ အခု ကျုပ်က ကလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ဖြစ်သွားပြီ။ ကလေးကို သွားခေါ်ရမယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လန်ဒန်သွားပြီး သွားခေါ်ရမယ်”

သို့နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲပြီး သူ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

ရထားတွဲ၏ ထောင့်နေရာတွင် မေရီ ထိုင်ပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်စရာလည်းမရှိ၊ ဖတ်စရာလည်း မရှိသဖြင့် အနက်ရောင်လက်အိတ် စွပ်ထားသည့် လက်ကလေးကို ပေါင်ပေါ်ကန့်လန့် သူ တင်ထားလိုက်သည်။ အနက်ရောင် သူ့စကပ်မှာလည်း အဝါရောင်သန်းနေခဲ့ပြီ။ ကျဲပါးသော သူ့ဆံပင်များက အနက်ရောင် လှိုင်းတွန့်ဦးထုပ်အောက်တွင် ဖွာလှန်နေခဲ့သည်။

“ငါ့တစ်သက် ဒီလောက် ‘စုတ်ပြတ်’ နေတဲ့ကလေး မတွေ့ဖူးပေါင်” မစွစ်မက်လော့ဒ် တွေးလိုက်သည်။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိဘဲ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ထိုင်နေသော ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ မမြင်ဖူးခဲ့။ နောက်ဆုံး မေရီကို ကြည့်ရ ငြီးငွေ့လာသောအခါ သူ စကားစသည်။ စကားသံမှာ မြန်ပြီး မာဆတ်ဆတ်ရှိသည်။

“ဘယ်ကိုသွားမလဲဆိုတာ နင့်ကို ငါပြောပြသင့်ပြီ ထင်တယ်။ နင့်ဦးလေးကို နင်သိလား” မစွစ်မက်လော့ဒ် မေးလိုက်သည်။

“မသိဘူး” မေရီ ပြန်ဖြေသည်။

“နင့်အဖေပြောတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးလား”

“မကြားဖူးဘူး”

မေရီ မျက်မှောင်ကြုတ်ထား၏။ မည်သည့်အကြောင်းအရာကိုမျှ သူ့ကို သူ့မိဘတွေ တစ်ခါမျှမပြောခဲ့သည်ကို သတိရမိပြီး သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

သူတို့ လုံးဝ မပြောခဲ့ဖူးသည်မှာ သေချာသည်။

“အင်း..” မစွပ်မက်လော့ဒ် ရေရွတ်ရင်း ထူးဆန်းပြီး တုံ့ပြန်မှုမဲ့သော မေရီမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ တအောင့်ကြာသည်အထိ ဘာမျှမပြော ရှိ နေခဲ့ပြီး သူ စကားစပြန်သည်။

“သိသင့်တာတွေ နင်သိထားသင့်ပြီး ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုတယ်လို့ ငါ ထင် တယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ နေရာတစ်ခုကို နင် သွားရမယ်”

မေရီဆီမှ ဘာသံမျှမကြား။ သူ့လျစ်လျူရှုမှုကြောင့် မစွပ်မက်လော့ဒ် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ပုံ ရသော်လည်း အသက်တစ်ချက်ရှုပြီး သူ ဆက်ပြောသည်။ “အိမ်ကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားပေမဲ့ မှောင်ရိပ်ကျတယ်။ မစွတာခရက်ဗင်က သူ့နည်း သူ့ဟန်နဲ့ အိမ်ကြီးအတွက် ဂုဏ်ယူနေပေမဲ့ သူ့နည်းလမ်းကလည်း မှိုင်းအုံ့တယ်။ အိမ်က သက်တမ်းခြောက်ရာရှိပြီး တောစပ်မှာ တည်ထားတယ်။ အခန်းပေါင်း တစ်ရာနီးပါးရှိပေမယ့် အများစုက သော့ခတ်ထားတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ပန်းချီကားချပ်၊ ရှေးဟောင်းပရိဘောဂနဲ့ အခြားပစ္စည်းတွေ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာ ရှိနေခဲ့ မှန်း မသိဘူး။ အိမ်တစ်ဝိုက်မှာ ဥယျာဉ်ခြံကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေ က မြေကြီးပေါ်တွဲကျနေတယ်”

ခဏရပ်ပြီး သူ လေသံပြောင်းလိုက်သည် “တခြား ဘာမှတော့ မရှိဘူး” ရုတ်တရက် သူ စကားရပ်ပြန်သည်။

မေရီ စိတ်လိုလက်ရ နားထောင်နေသည်။ အားလုံးက အိန္ဒိယနှင့် မတူ သလိုရှိပြီး အသစ်အဆန်းတွေက သူ့အတွက် အတော်လေး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ဝင်စားဟန် သူ မပြုလို။ မပျော်၊ မနှစ်မြို့သည့်အခါ ထိုသို့ သူ အမြဲ လုပ်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး သူ ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို နင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ” မစွပ်မက်လော့ဒ် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှ သဘောမရဘူး... အဲဒီနေရာကို ကျွန်မ မသိဘူး” သူ ဖြေ လိုက်သည်။

မစွပ်မက်လော့ဒ် လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“အင်း- နင်ကြည့်ရတာ မိန်းမအိုကြီးနဲ့ တူတယ်။ နင် စိတ်မရှိပါဘူးနော်”

“ကျွန်မစိတ်ရှိ မရှိ အရေးမပါပါဘူး” မေရီပြောလိုက်သည်။

“အရေးမပါဘူး... ဒါတော့ နင်ပြောတာ မှန်သွားပြီ။ နင် ဘာဖြစ်လို့ မစွယ်သွေ့စံအိမ်မှာ နေရတာလဲ ငါ မသိဘူး။ ဒါက အလွယ်ဆုံးနည်းဖြစ်လို့နေမယ်။

နှင့်အတွက်နဲ့ မစွတာခရက်ဗင်က သူ့ကိုယ်သူ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက လုံးဝကို သေချာတယ်။ သူက ဘယ်သူ့အတွက်နဲ့မှ သူ့ကိုယ်သူ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေဘူး”

တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်ဟန်နှင့် သူ စကားရပ်လိုက်သည်။

“သူ့ခါးကုန်းသွားပြီ။ ဒါ သူ့ကို တော်တော်ဒုက္ခရောက်စေတယ်။ အရွယ်ရှိတုန်းက သူ မပျော်ခဲ့ဘူး။ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ပိုင်းမှ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ သူ့အိမ်ကြီးက အသုံးဝင်လာတယ်”

မေရီမှာ ဂရုမစိုက်ဟန်ပြသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက မစွစ်မက်လော့ဒ်ကို စိတ်လိုလက်ရ ကြည့်နေသည်။ ခါးကုန်းလည်း အိမ်ထောင်ပြုလို့ရသည်ကို သူတစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူး။ သူ့အနည်းငယ် အံ့ဩသွားမိသည်။ ဤသည်ကို မစွစ်မက်လော့ဒ် မြင်တွေ့သွားသည်။ သူက စကားပြောနိုင်သူပီပီ အားပါးတရ ဆက်ပြောနေလေ၏။ ဤသည်က အချိန်ကို ကုန်လွန်စေသည့် နည်းလမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“သူ့မိန်းမက ကြင်နာလှပသူတစ်ယောက်ပါ။ မိန်းမလိုချင်တဲ့ မြက်တစ်ပင်ရဖို့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း သူ သွားနိုင်တယ်။ သူ့ကို သူ လက်ထပ်လိုက်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ မယုံခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ယူလိုက်တာပဲ။ သူ ငွေမက်လို့ ယူတယ်လို့ တချို့က ပြောပေမဲ့ သူက အဲလိုမဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ သူ သေတုန်းက ” သူ့အသံက ပြတ်သားသည်။

“ဟင်. . . သူ သေပြီလား”

မထင်မှတ်ဘဲ မေရီ ထခုန်ပြီး စိတ်လိုလက်ရမရှိစွာ အော်လိုက်မိသည်။ သနားစရာ ဆင်းရဲသား ကျောကုန်းတစ်ယောက်နှင့် လှပသော မင်းသမီးအကြောင်း ပါသည့် ပြစ်သစ်ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို သူ ချက်ချင်း သတိရလိုက်ပြီး မစွတာခရက်ဗင်ကို ရုတ်တရက် သူ သနားကရုဏာဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟုတ်တယ်. . . သူ သေသွားပြီ” မစွစ်မက်လော့ဒ် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါက သူ့ကို အရင်ကထက် ပိုထူးဆန်းစေတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သူ ဂရုမစိုက်၊ အတွေ့မခံတော့ဘူး။ အချိန်အများစုမှာ သူ ခရီးထွက်နေတတ်တယ်။ မစွယ်သွေ့စံအိမ်မှာ ရှိနေရင်လည်း အနောက်ဆောင်မှာပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပိတ်လှောင်ထားတယ်။ ပီချာ (Pitcher) ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ မတွေ့ဘူး။ ပီချာက လူအိုတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် သူ့ငယ်ဖွား အထိန်းတော်ဖြစ်ခဲ့လို့ သူ့အကျင့်စရိုက်ကို သူက သိတယ်”

နားထောင်ရသည်မှာ စာအုပ်ထဲက ပုံပြင်နှင့်တူသော ဇာတ်လမ်းက မေရီကို စိတ်လက်မသာ ဖြစ်စေသည်။ အိမ်တစ်ဆောင်ထဲတွင် အခန်းပေါင်း တစ်ရာကျော်ရှိပြီး အခန်းတိုင်းလိုလို သော့ခတ်ပိတ်ထားသည်။ ဖုန်းဆိုးတောထဲက အိမ်တစ်လုံး၊ ကြားရသည်မှာ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းလှသည်။ ကျောကုန်းနေသည့် လူတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်သူ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ မေရီ ငေးရင်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်မိသည်။ ဤအရပ်တွင် မိုးသည်းသည်းမည်းမည်း ရွာတတ်သည်မှာ ပုံမှန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ မှန်ပြတင်းတစ်လျှောက် မရေမတွက်နိုင်သော မီးခိုးရောင်မိုးလိုင်းများ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေသည်။ လှပသော ထိုအမျိုးသမီးသာ အသက်ရှင်နေသေးလျှင် သူ့မိခင်ကဲ့သို့ အရာရာကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေပြီး အပြေးအလွှား ပါတီပွဲ တက်ကောင်းတက်လိမ့်မည်။ သူ့မိခင်ကဲ့သို့ “ဇာအနားသတ်” ဂါဝန်ရှည် ဝတ်ဆင်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူ ရှိမနေခဲ့တော့ပေ။

“မစ္စတာခရက်ပင်နဲ့ တွေ့ရဖို့တော့ မမျှော်လင့်နဲ့ပေါ့။ ဆယ်ခါမှာ ကိုးခါလောက် သူ့ကို တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး” မစ္စမက်လော့ဒ်က ဆိုသည်။ “တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောခွင့်ရမယ်လို့ နင်လုံးဝ မမျှော်လင့်နဲ့နော်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ နင်ဆော့ကစားရမယ်။ နင့်ကိုယ်နင် ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ရမယ်။ ဘယ်အခန်းတွေ ဝင်လို့ရတယ်၊ ဘယ်အခန်းတွေက ဝင်လို့မရဘူးဆိုတာ နင့်ကို ငါပြောမယ်။ ပန်းခြံတွေ အများကြီးရှိတယ် ဆိုပေမယ့် အိမ်ထဲရှိနေရင်တော့ နင် ဟိုသွား ဒီသွား ဟိုကိုင် ဒီကိုင် မလုပ်ရဘူး။ မစ္စတာခရက်ပင်က ဒါတွေကို သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ဟိုကိုင် ဒီကိုင် မလုပ်ပါဘူး” မေရီလေး ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာခရက်ပင်အပေါ် ရုတ်တရက် ကရုဏာသက်မိသလိုမျိုး မစ္စမက်လော့ဒ်အပေါ် သူ ချက်ချင်း စိတ်ပျက်မိပြန်သည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို သူ ခံထိုက်သည်လို့ တွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မိုးရေများစီးကျနေသည့် ရထားမှန်ပြတင်းဘက် မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ပြီး သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသော မှန်မှိုင်းမှိုင်း မိုးရေများကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ မိုးသည်းသည်းက ဘယ်တော့မှ မစဲတော့သည့်နှယ်။ အချိန်အတော်ကြာ သူ စိုက်ကြည့်နေရင်းက မျက်စိရှေ့က မီးခိုးရောင်မှာ ပို၍ ပို၍ သိပ်သည်းလာသလိုရှိပြီးနောက် သူ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၃) ဖုန်းဆိုးတောကို ဖြတ်သန်းခြင်း

အချိန်အတော်ကြာ သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ နိုးလာသည့်အချိန်တွင် မစွမ်းမက်လော့ဒ်က ဘူတာရုံတစ်ခုမှ ခြင်းတောင်းနှင့်ရောင်းသည့် နေ့လယ်စာကို ဝယ်ပြန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကြက်သား၊ အမဲသားခဲနှင့် ထောပတ်သုပ်ပေါင်မုန့်တချို့ကို စားပြီး လက်ဖက်ရည်ပူပူကို သူတို့ သောက်လိုက်ကြသည်။

မိုးက ပိုသည်းလာသလို ထင်ရသည်။ ဘူတာရုံရှိ လူတစ်ယောက်တိုင်းက စိုစိစိ ပြောင်လက်လက် မိုးကာအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ လုံခြုံရေးအစောင့်က ရထားပေါ်ရှိ မီးများကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ မစွမ်းမက်လော့ဒ်မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ကာ ကြက်သားနှင့် အမဲသားများ စားပြီးနောက် စိတ်လက်နေသာရှိပြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။ မေရီမှာ နေရာမှထိုင်လျက် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လှပသည့် သူ့ဦးထုပ် တစ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်ကို ကြည့်နေရင်းကား ပြတင်းပေါက် ဆီ ရိုက်ခတ်လာသော မိုးစက်သံကြားတွင် သူ တစ်ဖန် အိပ်မောကျသွားခဲ့ပြန်သည်။ သူ နိုးလာချိန်တွင် အပြင်မှာ မှောင်နက်နေပြီး ရထားမှာ ဘူတာရုံတစ်ခုတွင် ရပ်တန့်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မစွမ်းမက်လော့ဒ်က သူ့အား လှုပ်နှိုးနေသည်။

“နင် အိပ်ရေးဝလောက်ပြီ။ မျက်လုံးဖွင့်တော့... သွေ့စ် (Thwaites) ဘူတာရောက်ပြီ။ ငါတို့ သွားရမယ့်ခရီးက ဝေးသေးတယ်”
မေရီထရပ်ပြီး မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်လိုက်သည်။ မစွမ်းမက်လော့ဒ်က

mgyoe.com

သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို သိမ်းဆည်းနေသည်။ သူ့ကိုကူညီဖို့ ကလေးမလေး စကားမစ။ အိန္ဒိယတွင် နယ်ခံအစေခံများကသာ ပစ္စည်းသယ်ရွှေ့ ကိုယ့်အား အသုံးတော်ခံသည် မှာ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဘူတာရုံမှာ သေးငယ်ပြီး သူတို့ကလွဲ၍ တခြားမည်သူမျှ ရထားဆင်းပုံမရ။ ဘူတာရုံများမှာ အသံဩဇာနှင့် စိတ်သဘောကောင်းမွန်စွာ မစွပ်မက်လော့ဒ်နှင့် စကားပြောနေ၏။ သူ့လေယူလေသိမ်းမှာ ထူးဆန်းနေပြီး သူ ပြောသည့်စကားမှာ ယောက်ရှိုင်း ဒေသိယစကားဆိုသည်ကို နောက်ပိုင်းမှာ မေရီ သိရသည်။

“အိမ်ပြန်လာပြီ” ထိုသူက ဆို၏။ “အမ်- အဲတာလေးပါ ခေါ်ခဲ့ပြီ”

“အေး...သူပဲ” မစွပ်မက်လော့ဒ်လည်း ယောက်ရှိုင်း လေသံအတိုင်း ပြန်ဖြေရင်း မေရီဘက် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။

“မစွဲနေကောင်းလား”

“နေကောင်းပါတယ်... အပြင်မှာ မြင်းလှည်းစောင့်နေပြီ”

အပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်းငယ်ရှေ့တွင် လေးဘီးတပ် မြင်းရထားတစ်စီး ရပ်နေ၏။ မြင်းရထားလုံးမှာ စမတ်ကျပြီး သူ့အား ရထားလုံးထဲ ဆွဲတင်သည့် ရထားမောင်းသူမှာလည်း စမတ်ကျသည်ကို မေရီတွေ့လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိ မိုးကာအင်္ကျီရှည်နှင့် ဦးထုပ်ပေါ်တွင် မိုးရေများ စွတ်စိုနေပြီး အရောင်လက်နေသည်။ အရာအားလုံးက ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထိုသန်မာထွားကြိုင်းသော ဘူတာရုံများလည်း ပါသည်။

တံခါးပိတ်ပြီး ရထားလုံးမောင်းသူနှင့်အတူ ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ ပုံလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရထားမောင်းထွက်ခဲ့၏။ ကလေးမလေးက သူ ထိုင်နေသည့် ထောင့်နေရာတွင် ကူရှင်တစ်လုံးကို တွေ့သော်လည်း ထပ်အိပ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတော့ပေ။ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ သူ ကြည့်နေလိုက်၏။ ဤလမ်းလေးက မစွပ်မက်လော့ဒ် ပြောသည့် ထိုထူးဆန်းသည့်နေရာလေးဆီ သူ့အား ခေါ်ဆောင်သွားနေသောကြောင့် လမ်းကို သူ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ချင်နေမိသည်။ သူက အရှက်အကြောက်ကြီးသည့် ကလေးမဟုတ်သဖြင့် သူ ကြောက်လန့်နေပြီဟု မပြောသာသော်လည်း သော့ခတ်ထားသည့် အခန်းတစ်ရာနီးပါးရှိသော ဖုန်းဆိုးတောထဲက အိမ်တစ်လုံးသို့ သွားရာ လမ်းမှာ သူ့အတွက် မှန်းဆရခက်သည်ဟု သူ ခံစားရသည်။

“ဖုန်းဆိုးတောက ဘာလဲ” မစွပ်မက်လော့ဒ်ကို ရုတ်တရက် သူ မေးလိုက်သည်။

“ဆယ်မိနစ်လောက်နေရင် ပြတင်းပေါက်ကနေ နှင် တွေ့လိမ့်မယ်” အမျိုးသမီးက ပြန်ဖြေသည်။ “မစွယ်ဖုန်းဆိုးမြေကို ငါးမိုင်လောက်ဖြတ်ပြီးမှ စံအိမ်ကို ရောက်မှာ။ မိုးချုပ်နေပြီဆိုတော့ နှင် သိပ်မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တချို့တလေ တော့ မြင်ရမှာပါ”

မေရီ ထပ်မမေးတော့ဘဲ အမှောင်ထောင့်တွင် ထိုင်စောင့်ရင်း မျက်လုံးအကြည့်ကို ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက် ပို့ထားလိုက်၏။ မြင်းရထားမီးမှာ သူတို့ရှေ့တွင် အလင်း ဆုပ်လိုက်ဆုပ်လိုက် ကျဲနေသဖြင့် ဖြတ်သွားသည့် အရာဝတ္ထုတချို့ကို သူ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဘူတာမှ ထွက်လာပြီးနောက် ရွာငယ်လေး တစ်ရွာကို သူတို့ ဖြတ်မောင်းသွားရာ ထိုရွာလေးမှ စိုက်ခင်းအိမ်ဖြူနှင့် အိမ်ထဲရှိ မီးရောင်ကို သူ မြင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားကျောင်းဆောင်၊ ဖာသာနေအိမ်၊ ကစားစရာ၊ ချိုချင်နှင့် အခြား တိုလီမုတ်စရောင်းသော မီးဖိုဆောင်ပြတင်းပေါက် နှင့်တူသည့် ဈေးဆိုင်ပြတင်းပေါက်ငယ်တို့ကို သူတို့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လမ်းမပေါ်ရောက်လာသောအခါ သစ်သားခြံစည်းရိုးနှင့် တောအုပ်ကို သူတွေ့လိုက်သည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ အခြားပြောင်းလဲမှုမျိုး မတွေ့ရတော့သဖြင့် အချိန်ကုန်နှေးလိုက်တာဟု သူ ထင်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မြင်းရထားမှာ ကုန်းတက်နေပုံရပြီး နှေးကွေးလာသည်။ သစ်သားစည်းရိုးနှင့် တောအုပ်လည်း မရှိတော့ပေ။ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် မည်းမှောင်နေသည်က လွဲပြီး သူ ဘာမှမမြင်ရတော့။ မြင်းရထား တံခနဲလှုပ်ခါသွားသဖြင့် ရှေ့သို့ သူ ယိုင်သွားကာ ပြတင်းပေါက်ပေါ် မျက်နှာအပ်မိသွားသည်။

“အင်း- အခုချိန်ကစပြီး ငါတို့ ဖုန်းဆိုးတော့ဖြတ်တော့မယ်” မစွမ်မက်လော့ဒ် ပြောလိုက်သည်။

ရထားမီးတိုင်မှ အဝါရောင်အလင်းတန်းများက ကြမ်းတမ်းသော လူသွားလမ်းပေါ် ထိုးကျနေသည်။ လမ်းမှာ သစ်ပင်နှင့် ခြံနွယ်များကို ဖြတ်သန်းသွားပုံရပြီး ထိုသစ်ပင်များက အမှောင်ပြင်ကျယ်တွင် အဆုံးသတ်သွားသည်။ အမှောင်ထုမှာ သစ်ပင်ခြံနွယ်တို့၏ ရှေ့နောက် ဝဲယာတွင် ပြန့်ကားလျက်ရှိသည်။ လေတသုန်တိုက်ခိုက်သွားသည်။ အသံမှာ ထူးကဲ အရိုင်းဆန်ပြီး နိမ့်ဝပ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် ရှိလှသည်။

“ဒါ- ဒါ ပင်လယ်မဟုတ်ဘူးလား” ခရီးသွားဖော်ကို မေရီလှည့်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး...အဲဒါ ပင်လယ်မဟုတ်ဘူး” မစ္စမ်မက်လော့ဒ် ဖြေလိုက်သည်။
 “အဲဒါ လယ်ကွင်းနဲ့ တောင်ကမူလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါက အဆုံးအစမဲ့ အနားသတ်
 မရှိတဲ့ မြေရိုင်းလွင်ပြင်ပါ။ ဟယ်သာပင် (heather မြက်ရိုင်းတောတွင် ပေါက်လေ့
 ရှိသော ခရမ်းရောင် သို့ ပန်းရောင် သို့ အဖြူရောင်အပွင့် ပွင့်သည့် အပင်ငယ်ငယ်
 တစ်မျိုး။ ဘာသာပြန်သူ)၊ ဂလို့စ်ပင် (grose ပန်းအဝါများ ပွင့်၍ ပါးလွှာသော
 ရွက်ချွန်ရှိသည့် ချုံပင်။ ဘာသာပြန်သူ) နဲ့ တံမြက်စည်းပင် (broom) ကလွဲလို့
 ဘာမှမပေါက်ဘူး။ မြင်းရိုင်းနဲ့ သိုးကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး”

“ရေရှိရင် ပင်လယ်လို့ထင်မိမှာပဲ... ခုန ကြားတဲ့အသံက ပင်လယ်နဲ့တူ
 နေတယ်”

“ခြုံနွယ်တွေကို လေတိုက်သွားတဲ့အသံပါ။ ငါ့အတွက်တော့ အဲဒီနေရာ
 က အရိုင်းဆန်ပြီး ထိုင်းမိုင်းလွန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအများက နှစ်သက်ကြပါတယ်။
 အထူးသဖြင့် ဟယ်သာပန်းတွေ ဖူးပွင့်တဲ့အချိန်မှာပေါ့” မစ္စမ်မက်လော့ဒ်က ပြော
 သည်။

အမှောင်ထုထဲတွင် သူတို့ ခရီးဆက်နေခဲ့သည်။ မိုးတိတ်သွားသော်လည်း
 လေမှာ ထူးဆန်းသောအသံဖြင့် ရှိခနဲ အသောနှင်လျက်ရှိသည်။ လမ်းမှာ နိမ့်ချည်
 မြင့်ချည်ရှိပြီး တံတားငယ်တစ်ခုကို မြင်းရထားဖြတ်သွားသည်။ တံတားအောက်ရှိ
 ရေအလျင်မှာ ကြမ်းပြီး အသံကျယ်လှသည်။ ဒီလမ်းခရီးက ဘယ်တော့မှ မဆုံးနိုင်
 သည့်နှယ်ရှိ၏ဟု မေရီ ထင်သည်။ ကျယ်ပြန့်မိုင်းညှိသည့် ထိုတောကန္တာရက
 ပင်လယ်တမျှ ပြန့်ပြူးပြီး ခြောက်ကပ်ကပ် ကုန်းမြေတစ်လျှောက် သူ ဖြတ်သန်း
 နေခဲ့သည်။

“ဒီနေရာကို ငါ မကြိုက်ဘူး” စိတ်ထဲ သူတွေးလိုက်သည်။ “ဒီနေရာကို
 ငါ မကြိုက်ဘူး” သူ့နှုတ်ခမ်း ပိုတင်းတင်းစေ့သွားတော့သည်။

တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ် မြင်းရထားတက်နေချိန် မီးရောင်ကို မေရီတွေ့မြင်
 လိုက်သည်။ မစ္စမ်မက်လော့ဒ်က သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။

“ဟား... အဲဒီ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် အလင်းရောင်ကိုမြင်ရတာ ငါ ဝမ်းသာ
 တယ်” သူ အာမေဒိုတ်သံပြု၏။ “အဲဒါ တံခါးစောင့်တဲမီးပေါ့။ တအောင့်နေရင်
 လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်းတစ်ခွက်တော့ ငါတို့ သောက်ရလိမ့်မယ်”

သူ ပြောသည့်အတိုင်း “တအောင့်” စောင့်ရမည်ဖြစ်သည်။ မြင်းရထားမှာ
 အိမ်ကြီးတံခါးဝသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် တောတန်းမှိန်မှိန်တစ်ခုကို နှစ်ပိုင်ခန့် ဖြတ်

လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝဲယာရှိ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများက အချင်းချင်းယှက်နှွယ် လျက်ရှိကာ ရှည်လျားမှောင်မိုက်သော အမိုးခုံးစင်္ကြံတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသည်နှင့် တူနေသည်။

မြင်းရထားမှာ အမိုးခုံးစင်္ကြံမှတစ်ဆင့် ကျယ်ပြန့်သောနေရာသို့ ရောက် လာပြီး ရှည်လျားသော်လည်း ခပ်နိမ့်နိမ့်ရှိသော အိမ်တစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်မှာ ကျောက်တုံးဝင်းကြီးတစ်ခုကို ဝိုင်းရံထားသလိုရှိသည်။ အိမ်ပြတင်းပေါက်တွင် မီးမရှိဟု မေရီကနဦးထင်ခဲ့သည်။ မြင်းရထားပေါ်ကဆင်းမှ အပေါ်ထပ်ထောင့်တစ်နေ ရာတွင် မီးမှိန်မှိန်ကို သူ တွေ့လိုက်သည်။

အိမ်ဝင်ပေါက် တံခါးမကြီးမှာ လေးလံသော ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ် ထားပြီး ထူးခြားဆန်းသစ်စွာ ထွင်းထုထားကာ အိမ်ရိုက်သံကြီးများ၊ သံချောင်းကြီး များဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ တံခါးမှ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် ဧည့်ခန်းတစ်ခုသို့ ဦးတည် ထားပြီး ဧည့်ခန်းမီးရောင်မှာ ခပ်မှိန်မှိန်ရှိလှသည်။ နံရံပေါ်ရှိ ပုံတူပန်းချီနှင့် သံချပ်ကာဝတ်ဆင်ထားသော ရုပ်ပုံများကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရန်ပင် မေရီ ဝန်လေးနေမိသည်။ သေးငယ်ပြီး ထူးဆန်းသည့်အမည်းစက်တစ်ခုနှယ် ကျောက်သား ကြမ်းပြင် ထက်တွင် သူ ရပ်နေသည်။ သူ့ပြင်ပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် စိတ်တွင်း ခံစားချက်တို့ မှာ တစ်ထပ်တည်းကျပြီး သေးငယ်၊ လမ်းပျောက်ကာ ထူးဆန်းလျက် ရှိနေသည်။

သပ်ရပ်ပြီး ပိန်လှီသော အဘိုးအိုတစ်ဦးက သူတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးသည့် အမျိုးသား အစေခံဘေးတွင် ရပ်နေသည်။

“မင်း သူ့ကို အခန်းထဲ ခေါ်သွားလိုက်ပါ” သူ့အသံမှာ အက်ရှုရှုရှိ၏။
“သူ့ကို သူ မတွေ့ချင်ဘူး... သူ မနက်ဖြန်မနက် လန်ဒန်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာ ပီချာ... ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲသာ ပြောပါ... ရှင် ပြော တဲ့အတိုင်း ကျွန်မ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်” မစ္စမက်လော့ဒ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စမက်လော့ဒ် ခင်ဗျားလုပ်ရမှာက သူ့စိတ် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဖို့နဲ့ သူ မမြင်ချင်တဲ့အရာကို မမြင်ရအောင် လုပ်ဖို့ပဲ” မစ္စတာပီချာက ပြောသည်။

ထို့နောက် မေရီသည် သူ့အခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခံလိုက်ရသည်။ လှေကားကျယ်ကြီးတစ်ခုပေါ်တက်ပြီး စင်္ကြံရှည်တစ်ခုအောက်သို့ လှေကားတိုတစ်ခု မှ ဆင်းကာ စင်္ကြံတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ပြီးသည့်နောက် နံရံပေါ်ရှိ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားသည့်အခါ ပီးလင်းဖိုနှင့် ညစာတည်ခင်းထားသည့် အခန်းတစ်ခုထဲ သူ့ ရောက်နေသည်ကို မေရီ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကောင်းပြီ... နင့်အခန်းရောက်ပြီ။ ဒီအခန်းနဲ့ ဘေးကအခန်းက နင့်အတွက်ပဲ...ဒီနှစ်ခန်းမှာပဲ နင်နေရမယ်။ မမေ့နဲ့နော်” မစွမ်းမက်လော့ဒ်က အေးစက်စက်ပြော၏။

သို့နှင့် မစွယ်သွေ့စံအိမ်ကြီးဆီ သခင်မလေးမေရီ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဤကား သူ့ဘဝတွင် တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ဖူးသည့် စိတ်အဆင်မပြေမှုဖြစ်လေ၏။

အခန်း (၄) မာသာ

မနက်ခင်းတွင် အိမ်အကူတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာသဖြင့် မေရီ မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်။ အိမ်အကူမှာ မီးဖိုခြေသုတ်ခုံပေါ် ခူးထောက်လျက် မီးသွေး ပြာများကို ကျယ်လောင်စွာ ခြစ်ထုတ်နေသည်။ သူ့ကို တအောင့်လောက် မေရီ လှဲလျောင်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းအနှံ့ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဤသို့အခန်း မျိုးကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူး။ ထူးဆန်းပြီး မှောင်မိုက်သည်ဟု ထင်သည်။ နံရံပေါ် တွင် ကော်ဇောထူချိတ်ဆွဲထားပြီး ကော်ဇောပေါ်တွင် သစ်တောပုံပန်းချီကား ထိုး ထားသည်။ သစ်ပင်အောက်တွင် ဝတ်စုံဆန်း ဝတ်ဆင်ထားသူများ ရှိပြီး ရဲတိုက် တစ်ခု၏ထိပ်စွန်းမှာ အဝေးတွင် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ပန်းချီကားထဲတွင် မုဆိုး၊ မြင်း၊ ခွေးနှင့် အမျိုးသမီးများပါသည်။ သူတို့နှင့်အတူ တောထဲရောက်နေသည်ဟု မေရီ ခံစားရသည်။ ပြတင်းပေါက်နက်နက်တစ်ခုမှ တောင်ကုန်းကြီးတစ်ခုကို သူ မြင်ရသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် သစ်ပင်များ ပေါက်မနေသဖြင့် အဆုံးအစမဲ့ မှောင်မိုက်သော ခရမ်းရောင်ပင်လယ်ကြီးနှင့် တူနေ၏။

“အဲဒါ ဘာလဲ” ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက် ညွှန်ပြပြီး သူ မေးလိုက်သည်။
 အိမ်အကူမလေး မာသာက ချက်ချင်းထကြည့်လိုက်ပြီး “ဟိုနေရာလား” ဟု ညွှန်ပြ ရင်း မေးလိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်”

“အဲတာ ဖုန်းဆိုးတောလေ... နင် ကြိုက်လား” သူ ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်၏။

“ဟင့်အင်း... မကြိုက်ဘူး” မေရီ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“နင် နေသားမကျသေးလို့ပါ” မီးဖိုဘေးပြန်သွားရင်း မာသာ ပြောလိုက်သည်။

“အခုချိန်မှာတော့ သူ သိပ်ကျယ်တယ်၊ ပြောင်ရှင်းနေတယ်လို့ နင်ထင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် ကြိုက်သွားမှာပါ”

“နင်ရော” မေရီ စပ်စုလိုက်၏။

“အင်း... ငါ ကြိုက်တာပေါ့” ပြန်ဖြေရင်း မီးခံသံဘောင်ကို မာသာ စိတ်လိုအားရ ပွတ်တိုက်လိုက်သည်။ “ငါ သိပ်ကြိုက်တာ... သူက ဗလာသက်သက် ပြောင်ရှင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ပေါ်မှာ သက်ရှိတွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားတယ်။ အနံ့အသက်လည်း ကောင်းတယ်။ နွေဦးနဲ့နွေဆိုရင် ဂလိဗ်ပန်း၊ တံမြက်စည်းပန်း၊ ဟယ်သာပန်းတွေ ပွင့်တော့ လူကို မူးယစ်မတတ်ပဲ။ ပျားရည်လို အနံ့မွှေးပြီး နေရာတိုင်းမှာ လေကောင်းလေသန့်တွေပဲ။ ကောင်းကင်ကြီးက မြင့်လိုက်တာလို့ ထင်ရသလို ပျားနဲ့ မိုးဆွေငှက်တို့ရဲ့ အသံကလည်း နားဝင်ချိုလိုက်တာ။ အား... ဖုန်းဆိုးတောရေ၊ ဘာနဲ့မှ ငါ မလဲနိုင်ပါဘူးကွာ”

နားထောင်နေရင်း မေရီ၏ အသွင်ပြင်မှာ ထိုင်းမိုင်းပြီး ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဤအရာက သူ ကျင့်သားရခဲ့သည့် အိန္ဒိယကျေးကျွန်များနှင့် လုံးဝ ကွဲပြားနေသည်။ အိန္ဒိယကျေးကျွန်များက ကျွန်များကဲ့သို့ နှိမ့်ချပြီး သခင်များနှင့် စကားမပြောရဲ။ သူတို့က သခင်ကို ခါးညွတ် လက်အုပ်မိုး အရိုအသေပေးပြီး သခင်ကို “ဆင်းရဲသားတို့အား ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းသူ” ဟု တင်စားတတ်သည်။ အိန္ဒိယကျေးကျွန်များက အမိန့်နာခံပြီး အလုပ်လုပ်သည်။ မေးမြန်းခြင်း မပြု။ ထိုဒေသတွင် “ကျေးဇူးပြု၍”၊ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောလေ့မရှိ။ မေရီ စိတ်ဆိုးတိုင်း အထိန်းတော်ကို ပါးရိုက်တတ်သည်။ အကယ်၍ ဤကောင်မကို ပါးရိုက်လျှင် သူ မည်သို့တုံ့ပြန်မည်နည်းဟု မေရီ စူးစမ်းမိသည်။ သူက ဝိုင်းစက်စက်နှင့် နှင်းဆီရောင်ရှိပြီး ကြင်နာသော သက်ရှိဖြစ်သော်လည်း ခိုင်မာသော သဘောထားတစ်မျိုး ရှိသည်။ သူ့ကို ပါးရိုက်သူမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့လျှင် သူလည်း ပြန်ရိုက်မည်ဆိုသည်ကို သခင်မလေး မေရီ ခန့်မှန်းမိသည်။

“နင်က ထူးဆန်းတဲ့ အစေခံပဲ” ခေါင်းအုံးပေါ်မှနေ၍ မာနတစ်ခွဲသားနှင့် မေရီ ပြောလိုက်သည်။

ဒူးထောက်ရာမှ မာသာထိုင်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ဖိနပ်တိုက်ဝက်မှင်ဘီးကို ကိုင်ရင်း သူ ရယ်သည်။ စိတ်ဆိုးဟန် နည်းနည်းမျှ မပြ။

“ဟား...ငါ သိပါတယ်။ တကယ်လို့ မစွယ်သွေ့စံအိမ်မှာ အရှင်သခင်မ ရှိရင် ငါ ဒီလို သီးသန့်အစေခံတောင် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ငါ့ကို မီးဖိုချောင်မှာပဲ ပန်းကန်ဆေးခိုင်းမှာ။ ငါက ထူးခြားမှုမရှိတဲ့အပြင် ယောက်ျားလေးသံလည်း လေးလွန်းတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်က သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီအိမ် ဒီလောက်ကြီးတာ မစွပ်မက်လော့ဒ်နဲ့ မစွတာပီချာကလွဲပြီး အိမ်အရှင်သခင် မရှိသလို သခင်မလည်း မရှိတော့ဘူး။ မစွတာ ခရက်ပင်ရှိနေရင်လည်း သူက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပြောရရင် သူက အပြင်မှာ အနေများတယ်။ မစွပ်မက်လော့ဒ်က စိတ်သဘောထားကောင်းလို့သာ ဒီအလုပ်ကို ငါ ရခဲ့တယ်။ မစွယ်သွေ့စံအိမ်သာ တခြားစံအိမ်နဲ့တူခဲ့ရင် သူ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ ပြောတယ်” မာသာက ပြောသည်။

“နင်က ငါ့ရဲ့အစေခံလား” ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လှသော အိန္ဒိယငယ်လေးဟန်သွင်ဖြင့် မေရီ မေးလိုက်သည်။

မီးခံသံဘောင်ကို မာသာ ပွတ်တိုက်နေပြန်သည်။

“ငါက မစွပ်မက်လော့ဒ်ရဲ့ အစေခံပါ” သူ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ “သူက မစွတာခရက်ပင်ရဲ့ အခိုင်းတော်ပေါ့။ ငါ ဒီမှာ အစေခံလာလုပ်ရင်း နင့်ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဝန်ဆောင်မှုပေးတာပါ။ နင်က သိပ်စောင့်ရှောက်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“ငါ့ကို ဘယ်သူ အဝတ်အစားဝတ်ပေးမှာလဲ” မေရီ တောင်းဆိုလိုက်သည်။ မာသာက ခါးကို တစ်ဖန်မတ်ပြီး သူ့အား တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်ကာ ယောက်ျားလေးသံပြင်းပြင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဘာကိုယ် မဝတ်တတ်ဘူးလား”

“နင် ဘာပြောတာလဲ...နင်ပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး” မေရီပြော၏။

“အား...ငါမေ့သွားတယ်။ မစွပ်မက်လော့ဒ်က ငါ့ကို သတိထားဖို့ပြောတယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ငါ ပြောတာကို နင်နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငါ ပြောတာက နင်ကိုယ်တိုင် အကျိုးမဝတ်တတ်ဘူးလားလို့”

“မဝတ်တတ်ဘူး...” မေရီ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောလိုက်သည်။ “ငါ ဒီတစ်သက် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး။ ငါ့ အထိန်းတော်ပဲ ငါ့ကို ဝတ်ပေးတာ”

“ဒီလိုဆိုရင် နင် သင်သင့်ပြီ။ စောစောစီးစီး သင်သင့်ပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

လည်း နှင် ဂရုစိုက်တတ်ရမယ်။ ဒါက နှင့်အတွက်ပဲ။ လူဖြူ လူမျိုးကြီးသားသမီးတွေက သူနာပြုတွေ၊ အိမ်အကူတွေနဲ့ ရေချိုးပေးရာ အဝတ်အစားဝတ်ပေးရာ ခွေးကလေး လို အိမ်အပြင်ခေါ်ထွက် လမ်းလျှောက်ရနဲ့ ကြီးလာရင် ငတုံးလေးတွေ မဖြစ်မှာက အံ့ဩစရာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါ့အမေက ပြောတယ်” မဆင်မခြင်ပြောလိုက်မှန်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်တောင် မာသာ မသိသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

“အိန္ဒိယမှာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး...” မေရီ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး မထီ မဲ့မြင် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် မာသာက ဘယ်လိုမှမနေ။

“အင်း... မဟုတ်မှန်း ငါလည်းသိတယ်” စာနာစိတ်ဖြင့် သူ ပြန်ဖြေသည်။
“အဲဒီမှာက လူမည်းတွေ သိပ်များပြီး လေးစားထိုက်တဲ့လူဖြူတွေ နည်းလို့ ဖြစ်မယ် လို့ ငါပြောရဲတယ်။ နှင် အိန္ဒိယကလာတယ် ပြောသံကြားတုန်းက နှင့်ကို လူမည်းလို့ ငါ ထင်ခဲ့တာ”

“ဘာပြောတယ်-” မေရီ ဒေါသတကြီး ထထိုင်လိုက်သည်။ “ဘာပြော တယ်... နှင်က ငါ့ကို အိန္ဒိယနယ်ခံလို့ ထင်နေတာလား...နှင်...နှင် ဝက်မသား”

မာသာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပျက်နှာပူလာသည်။

“နှင် ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ။ နှင် ဒီလောက် ဒေါသကြီးစရာ မလိုပါဘူး။ ဒါက မိန်းကလေး စကားပြောတဲ့ပုံစံမဟုတ်ဘူး။ လူမည်းတွေကို ငါ နှိမ့်ချတာမဟုတ် ဘူး။ လက်ကမ်းစာစောင်တွေဖတ်ကြည့်... အဲဒီထဲမှာ လူမည်းတွေက အမြဲ ဘာသာ တရား ကိုင်းရှိုင်းကြတယ်။ လူမည်းတွေက ငါတို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုဖြစ်တယ်လို့ ငါ အမြဲ ဖတ်ရတယ်။ လူမည်းကို ငါတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ တစ်ယောက်လောက် အနီးကပ် တွေ့ပါစေလို့ ကြည်ကြည်နူးနူး တွေးမိသေးတယ်။ ဒီမနက် ငါ မီးလာမွှေးတော့ နှင့်ခုတင်ဘေး ပြေးကြည့်သေးတယ်။ စောင်ကို သတိလေးနဲ့ ဆွဲကြည့်သေးတယ်။ နှင်က ဒီပုံစံကြီး အသားပိုဝါတာကလွဲလို့ ငါ့လောက်တောင် မမည်းဘူး” မာသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။

ဒေါသနှင့် အရှက်ကို မေရီ အောင့်အည်းသည်ခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။

“နှင်က ငါ့ကို အိန္ဒိယလူမျိုးလို့ ထင်တာပေါ့။ နှင် ထင်ရဲတယ်ပေါ့။ သူတို့ကို နှင်သိမှ မသိဘဲ။ သူတို့က လူမဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်ကို လက်အုပ်မိုး အလေးပြုတဲ့ အစေခံတွေ။ အိန္ဒိယအကြောင်း နှင် နကန်းတစ်လုံးမှ မသိဘူး... နှင် ဘာမှလည်း မသိဘူး”

သူ့ အလွန်တရာ ဒေါသထွက်နေပြီး ဤမိန်းကလေး၏ ရိုးရှင်းသော အကြည့်အောက်တွင် ကူကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ့ရင်းနှီးသော၊ သူ့နှင့်ရင်းနှီးသော အရာများနှင့်ဝေးကွာကာ ရုတ်တရက် အထီးကျန်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ် သူ့မှောက်ချပြီး ရုတ်တရက် ဒေါသတကြီး ငိုရှိုက်လိုက်သည်။ သူ့ငိုသံမှာ ထိန်းမရသိမ်းမရဖြစ်သဖြင့် စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသည့် ယောက်ရှိုင်းသူလေး မာသာလန်သွားပြီး သူ့ကို သနားသွားသည်။ ခုတင်ဘေးသို့ မာသာသွားပြီး သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ...နှင့် ဒီလိုမငိုနဲ့လေ...နှင့် တကယ်မဟုတ်ဘူးလား။ နင် ဒေါသထွက်တတ်မှန်း ငါ မသိလို့ပါ။ နင် ပြောသလိုပဲ ငါက နကန်းတစ်လုံးမှ မသိတာပါ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်... သခင်မလေး...မငိုပါနဲ့” မာသာ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ထူးဆန်းသော သူ့ယောက်ရှိုင်းလေသံတွင် နှစ်သိမ့်မှု၊ စစ်မှန်ဖော်ရွေမှုနှင့် ခိုင်မြဲမှု တစ်မျိုးပါနေသဖြင့် မေရီအတွက် အလုပ်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ တဖြည်းဖြည်း အငိုရပ်ပြီး ငြိမ်သက်သွားသည့်အခါ မာသာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“နှင့် အိပ်ရာက ထတော့... မစွမ်းမက်လော့ဒ်က မနက်စာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ဘေးခန်းထဲပို့ဖို့ ငါ့ကိုမှာထားတယ်။ အဲဒီအခန်းကို ကလေးကစားခန်း ပြောင်းလိုက်ပြီ။ နင်ထရင် နင့်ကို ငါ အဝတ်အစား ကူဝတ်ပေးမယ်။ ကြယ်သီးတွေက နောက်ကျောမှာရှိရင် နင်ကိုယ်တိုင် ကြယ်သီးမတပ်နိုင်ဘူး”

အိပ်ရာထဖို့ မေရီ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဝီရိယမှ မာသာထုတ်လိုက်သော အဝတ်အစားများမှာ မနေ့ညက မစွမ်းမက်လော့ဒ်နှင့်အတူ ရောက်လာချိန်တွင် သူ ဝတ်ခဲ့သော အဝတ်အစားများ မဟုတ်ပေ။

“အဲတာ ငါ့ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး... ငါ့ဟာက အကုန် အနက်ရောင်တွေ” သူ အော်လိုက်သည်။

အဖြူရောင် သိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဂါဝန်ကို သူတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အေးတိအေးစက် တစ်ခွန်းထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

“ဒါတွေက ငါ့ဟာထက် လှတယ်”

“နှင့် ဒါတွေဝတ်ရမယ်။ မစွတာခရက်ဝင်က မစွမ်းမက်လော့ဒ်ကို လန်ဒန်ကနေ ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ။ သူက “လမ်းပျောက်နေတဲ့တစ္ဆေလို အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် လျှောက်သွားနေတာကို ကျုပ် မမြင်ချင်ဘူး။ သူက ဒီနေရာကို ပို့ချောက်ချားစေလိမ့်မယ်။ အရောင်ပါတဲ့အဝတ်အစား ပေးဝတ်လိုက်” လို့ သူက

ပြောတယ်။ သူ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ငါ့အမေက သိတယ်တဲ့။ ယောက်ျားတွေ ဘာတွေးနေလဲ အမေက အမြဲသိတယ်။ တစ်ခုခုပြောဖို့ အမေ ဘယ်တော့မှ တုံ့ဆိုင်း မနေဘူး”

“အနက်ရောင်တွေကို ငါ မကြိုက်ဘူး” မေရီပြောလိုက်သည်။

ဝတ်စားဆင်ယင်ပေးနေချိန်အတွင်း နှစ်ယောက်သား တစ်ခုခုကို တတ်မြောက်သွားသည်။ မောင်ငယ် ညီမငယ်များကို မာသာ ကြယ်သီးတပ်ပေးဖူးသော်လည်း ခြေလက်အင်္ဂါ မရှိသကဲ့သို့ အခြားသူလုပ်ပေးရန် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ရပ်စောင့်နေသည့် ကလေးကိုတော့ သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးပေ။

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ဖိနပ်ကို ကိုယ်တိုင်မစီးတာလဲ” ဖိနပ်စီးရန် မေရီ ခြေဆန့်လိုက်ချိန် မာသာ ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့အထိန်းတော် လုပ်ပေးတယ်... ဒါ ထုံးစံပဲ” မေရီ စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ ထုံးစံပဲ” မေရီက ထိုသို့အမြဲပြောသည်။ နယ်ခံအိမ်စေက ထိုစကားကို ပါးစပ်ဖျားမှမချ။ နှစ်ထောင်ချီက သူတို့ဘိုးဘေး မလုပ်ခဲ့ဖူးသည့်အရာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ခိုင်းလျှင် သူတို့က တစ်ဖက်သားကို ညင်ညင်သာသာကြည့်ပြီး “ဒါ ထုံးစံမဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ကိစ္စပြတ်သွားပြီဆိုတာကို တစ်ဖက်သားက သိသည်။

သခင်မလေးမေရီကို လုပ်ခိုင်းလျှင် ဒါက ထုံးစံမဟုတ်။ အရုပ်တစ်ရုပ်လို သူ ရပ်နေပြီး တခြားသူ ဝတ်ဆင်ပေးတာကိုခံယူမှ ထုံးစံဖြစ်သည်။ သို့သော် မနက်စာမစားခင်မှာပင် မစွယ်သွေ့စံအိမ်နေဘဝတွင် ကိုယ်တိုင် ဖိနပ်စီးတာ၊ ကိုယ်တိုင် ခြေအိတ်ဝတ်တာ၊ ပစ္စည်းကို ကိုယ်တိုင်ကောက်ယူတာမျိုး အသစ်အဆန်းတွေကို မေရီ သင်ယူတတ်မြောက်လိမ့်မည်ဟု မာသာ စခန့်မှန်းမိသည်။ အကယ်၍ သူ့အသုံးတော်ခံသူမှာ ငယ်ရွယ်လိမ္မာသော သခင်မလေးဖြစ်ပြီး ကောင်းစွာလေ့ကျင့်နိုင်လျှင် သူ ပိုရိုကျိုး လေးစားမည်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင် ဆံပင်ဖြိုးရန်၊ ဖိနပ်ကြိုးချည်ရန်၊ ပစ္စည်းကို ကောက်ယူပြီး အစဉ်တကျထားရန် သူ တတ်မြောက်သွားမည်။ သို့သော် မာသာမှာ ရိုးရှင်းသော ယောက်ရှိုင်းလယ်သမားသမီးတစ်ဦးသာဖြစ်ပြီး လေ့ကျင့်သင်ကြားမှု မရှိခဲ့ဘဲ ယာတောတွင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနှင့်အတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဤကလေးတစ်သိုက်သည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထိန်းကျောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့သည့်အပြင် ကိုယ့်အောက်အငယ်၊ ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးနှင့် အချိန်မရွေး

ခလုတ်တိုက်လဲကျတတ်သည့် လမ်းလျှောက်တတ်စ ကလေးများကိုပါ စောင့်ရှောက် ထိန်းကျောင်းကြရသည်။

မေရီက ဖျော်ဖျော်နေတတ်သည့် ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါက မာသာ၏ စကားပြောစွမ်းရည်ကို သူ ရယ်မောလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် မေရီမှာ အေးတိ အေးစက်နားထောင်ရင်း မာသာ၏ အမူအကျင့်က အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ လွတ်လပ် ထက်သန်နေသနည်းဟု တွေးသည်။ အစပိုင်းမှာ သူ စိတ်မဝင်စားမိသော်လည်း မာသာ၏ စိတ်စေတနာကောင်းနှင့် အော်ဟစ်ရယ်မောနေပုံမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ရောက်နေသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသည်ကို မေရီ တဖြည်းဖြည်း သတိထားလာ ခဲ့ပြီး သူ့စကားအပေါ် အာရုံစိုက်လာမိသည်။

“အာ... ငါတို့ မိသားစု ၁၂ ယောက်ရှိတယ်... သူတို့နဲ့ နင် တွေ့ရမှာ။ ငါ့အဖေက တစ်ပတ်မှာ ၁၆ ရှိလင်ပဲရတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံကို ငါ့အမေက ကလေး တွေအတွက် ဆန်ပြုတ်ဝယ်တယ်။ သူတို့က မြက်ရိုင်းပြင်မှာ ပြေးလိုက် လွှားလိုက် တစ်နေကုန် ဆော့ကစားကြတယ်။ ဖုန်းဆိုးတောက လေက သူတို့ကို ဝလင်စေတယ် လို့ အမေကပြောတယ်။ သူတို့က မြင်းပုလေးလို မြက်လည်း စားနိုင်တယ်လို့ အမေ ယုံတယ်တဲ့။ ငါတို့အိမ်က ဒစ်ကွန် (Dickon) က ၁၂ နှစ်ရှိပြီ။ သူ့မှာ မြင်းပုတစ်ကောင် ရှိတယ်။ သူ့ဟာလို့ သူပြောတာပဲ”

“သူ ဘယ်က ရတာလဲ” မေရီ မေးလိုက်သည်။

“မွေးကင်းစ သူ့အမေမြင်းမနဲ့ အတူရှိနေချိန်ကတည်းက ဖုန်းဆိုးတောမှာ သူ တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီကတည်းက ပေါင်မုန့်လေးကျွေးလိုက်၊ မြက်နုလေးကျွေးလိုက်နဲ့ သူတို့ မိတ်ဖွဲ့နေကြပြီ။ မြင်းလေးက ဒစ်ကွန်ကို တဖြည်းဖြည်း သဘောကျလာပြီး သူ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်တော့တယ်။ အစီးလည်း ခံတယ်။ ဒစ်ကွန်ကို တိရစ္ဆာန်တွေတောင် သဘောကျတယ်”

အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကို မေရီ တစ်ခါမျှ မမွေးခဲ့ဘူး။ တစ်ကောင်လောက်တော့ သူ မွေးကြည့်ချင်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ့်သူကလွဲပြီး တခြားသူအပေါ် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးသူ မှာ ဒစ်ကွန်ကို အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားလိုက် ရသည့် ကျန်းမာကောင်းမွန်သော ခံစားချက်က မနက်ခင်း တရွေ့ရွေ့တက်လာသော အရုဏ်အလင်းနှင့် တူနေသည်။ ကလေးထိန်းခန်းအဖြစ် ပြောင်းထားသော အခန်းထဲ သူ ဝင်လိုက်သည်။ သူ့အိမ်ခန်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်ကို သူ သတိထားမိသည်။ ဤက ကလေးခန်းမဟုတ်၊ နံရံပေါ်တွင် မည်းမှောင်သော ပုံဟောင်းများနှင့် လေးလံ

သော ဝက်သစ်ချကုလားထိုင်များ ချထားသည့် လူကြီးခန်းဖြစ်သည်။ အခန်းလယ်ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် အရသာရှိသော မနက်စာကို ခင်းကျင်းထားသော်လည်း ခါတိုင်းလိုပဲ သူ့ အစားနည်းသည်။ မာသာက သူ့အား ပထမတစ်ပွဲ ချပေးသည်။ ပန်းကန်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေပုံက လျစ်လျူရှုခြင်းထက် ဆိုးနေသည်။

“ငါ မစားချင်ဘူး”

“ဒီဆန်ပြုတ်ကို နှင် မစားချင်တာလား” မာသာ မယုံနိုင်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မစားဘူး”

“ဒါ သိပ်စားလို့ကောင်းတာ နှင် မသိဘူးလား...သကာရည်လေး နည်းနည်း ထည့် ဒါမှမဟုတ် သကြားလေးနဲ့”

“ငါ မစားချင်ဘူး” မေရီ ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“အား... အစားအသောက်ကောင်းတွေ ဖုန်းတီးတာကိုတော့ ငါ မခံနိုင်ဘူး။ ငါတို့အိမ်က ကလေးတွေသာ ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်ရရင် ၅ မိနစ်တောင် မကြာဘူး ပြောင်တလင်းခါသွားမှာ”

“ဘာလို့လဲ” မေရီ အေးစက်စက်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲ ဟုတ်လား...သူတို့က တစ်ခါမှ ဝဝလင်လင် မစားရဘူးလေ။ သူတို့က လင်းယုန်ငှက်လို၊ မြေခွေးလို ဆာနေတာ” မာသာ သံယောင်လိုက်ပြီး ပြော၏။

“ဆာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ငါ မသိဘူး” မသိနားမလည်သဖြင့် အေးစက်စွာ မေရီ ပြောလိုက်မိသည်။

မာသာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆို ဆာတာကောင်းလား မကောင်းလား စမ်းကြည့်ပေါ့။ ငါတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရတယ်။ ထိုင်ပြီး အစားကောင်း ပေါင်မုန့်နဲ့ အသားကို ထိုင်ကြည့်နေတဲ့လူကို ငါ စိတ်မရှည်ဘူး။ ငါ့အနေနဲ့က ဒစ်ကွန်၊ ဖီးလစ်နဲ့ ဂျိန်းတို့ကို သူတို့ရဲ့ သွားရည်ခံတွေဝတ်ပြီး ဒီမှာထိုင်နေဖို့ မျှော်လင့်မိတာပဲ” မာသာ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“နှင် ဘာလို့ သူတို့ကို ယူသွားမပေးတာလဲ” မေရီ အကြံပြုလိုက်သည်။

“ဒါ ငါ့ဟာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီနေ့ ငါ့နားရက်မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတွေလိုပဲ ငါ တစ်လမှာ တစ်ရက်နားတယ်။ နားရက်ဆိုရင် ငါအိမ်ပြန်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်

တယ်။ အမေ့ကို တစ်ရက်တလေ ပေးနားလိုက်တယ်”

မေရီက လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ပေါင်မုန့်ယိုသုပ်ကို အနည်းငယ်စား
လိုက်သည်။

“နင် နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်ထားတာပဲ... အပြင်ထွက် ကစားလေ။ ဒါ
နင့်အတွက် ကောင်းတယ်။ စားချင်စိတ်ကို ဖြစ်စေတယ်” မာသာ ပြောလိုက်သည်။
ပြတင်းပေါက်ရှေ့ မေရီ သွားလိုက်သည်။ ပန်းခြံ၊ လမ်းသွယ်နှင့် သစ်ပင်ကြီးများရှိ
သော်လည်း အရာအားလုံးက မှန်မှိုင်းပြီး အေးစက် မှောင်မိုက်နေသည်။

“အပြင်ထွက် ဟုတ်လား... ဒီလို ရာသီဥတုနဲ့ ဘာထွက်လုပ်ရမလဲ”

“အပြင်ထွက်ဘူးဆိုရင်လည်း အခန်းထဲမှာနေပြီး နင်ဘာလုပ်မှာလဲ”
ဘေးပတ်လည်ကို မေရီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာလုပ်စရာမှမရှိ။ ကလေးခန်း
ကို မစွမ်းမက်လော့ဒ် ပြင်ဆင်ချိန်တွင် ဆော့ကစားစရာတွေကို ထည့်သွင်းမစဉ်းစား
ခဲ့ပေ။ အပြင်ထွက်ပြီး ပန်းခြံတွေ လိုက်ကြည့်တာက ပိုကောင်းမည်ထင်သည်။

“ငါ ဘယ်သူနဲ့ လိုက်ရမှာလဲ” မေရီ မေးလိုက်သည်။

မာသာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“နင်ကိုယ်တိုင် သွားလေ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိတဲ့ ကလေးလိုမျိုး နင့်
ဘာသာ နင် ဆော့ကစားတတ်ရမှာ။ ငါတို့အိမ်က ဒစ်ကွန်ဆိုရင် သူတစ်ယောက်တည်း
ဖုန်းဆိုးတော့မှာ သွားကစားတာ နာရီအတော်ကြာတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ မြင်းပုလေး
တစ်ကောင်နဲ့ သူ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့။ သူ့မှာ သိုးတစ်ကောင်လည်း ရှိ
သေးတယ်။ သိုးက သူ့ကို မှတ်မိတယ်။ ငှက်ကလေးတွေလည်း သူ့လက်ပေါ်မှာ
အစာစားတယ်။ ဘယ်လောက် နည်းနည်းလေးပဲ စားရစားရ သူက သူ့အကောင်တွေ
အတွက် ပေါင်မုန့်တချို့ ချန်ပေးတတ်တယ်”

မေရီ နားလည် သဘောမပေါက်သော်လည်း ဒစ်ကွန်၏ အဖြစ်ကြောင့်
အပြင်ထွက်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အပြင်တွင် မြင်းနှင့် သိုးမရှိလည်း ငှက်တော့
ရှိမည်။ အဲဒီငှက်တွေက အိန္ဒိယကငှက်နှင့် တူချင်မှတူမည်။ သူတို့ကို မြင်တွေ့ရလျှင်
မေရီ ကျေနပ်ပါလိမ့်မည်။

မေရီအတွက် အနွေးထည်၊ ဦးထုပ်နှင့် လည်ရှည်ဖိနပ်မာတစ်စုံကို မာသာ
ယူပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

“အဲဒီလမ်းအတိုင်း ကွေ့သွားရင် ပန်းခြံတွေလိမ့်မယ်” ချုံနွယ်များဖြင့်
ယက်လုပ်ထားသော နံရံပေါ်ရှိ တံခါးတစ်ချပ်ကို မာသာ ညွှန်လိုက်သည်။

“နွေရာသီဆိုရင် ပန်းတွေ အများကြီးပွင့်တယ်။ ခုတော့ ပန်းတွေ ပွင့်မနေဘူး။ သော့ခတ်ထားတဲ့ ပန်းခြံတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လူတွေမသွားတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ” တွေဝေတွန့်ဆုတ်ပုံနှင့် မာသာစကားတစ်ခွန်း ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲ” မေရီစိတ်လိုလက်ရမေးသည်။ ဤထူးဆန်းသော အိမ်ကြီးတွင် သော့ခတ်ထားသော တံခါးတစ်ရာရှိသည်။ ယခုအခါ နောက်တစ်ချပ် ထပ်တိုးပြန်သည်။

“မစ္စတာခရက်ပင်ရဲ့မိန်းမ သေသွားတဲ့နောက် သူက အဲဒီပန်းခြံကို သော့ခတ်ခိုင်းပြီး ဘယ်သူ့မှ ပေးမဝင်တော့ဘူး။ အဲဒီပန်းခြံက သူ့မိန်းမ ပန်းခြံပေါ့။ သော့ခတ်ပြီး သော့ကို တွင်းတစ်တွင်းတူးပြီး သူ မြှုပ်လိုက်တယ်။ ဟော မစ္စစ်မက်လော့ဒ် ခေါင်းလောင်းတီးနေပြီ... ငါ အမြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

မာသာ ထွက်သွားသည့်နောက် ချုံနွယ်တံခါးပေါက်ရှိရာဆီ လမ်းလေးအတိုင်း မေရီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာ လူဝင်ခွင့်မရှိသည့် ပန်းခြံကို သူ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုပန်းခြံက ဘာပုံစံလဲ သူသိချင်သည်။ ပန်းခြံထဲတွင် သက်ရှိပန်းတွေ ရှိနေမည်လား။ တံခါးပေါက်ကို သူဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းနှင့် အနားသတ်များကို ညီညာစွာ ဖြတ်ညှပ်ထားသော ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လမ်းလေးရှိရာ ပန်းခြံကြီးတစ်ခုထဲ သူ ရောက်လာသည်။ သစ်ပင်၊ ပန်းခင်းနှင့် အမြဲစိမ်းသစ်ပင်တချို့ကို ပုံစံဆန်းဆန်း ဖြတ်ညှပ်ထားသည်။ ရေကန်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် ခဲရောင် ရေပန်းကြီးတစ်ခုရှိသော်လည်း ပန်းခင်းမှာ အေးစက် မှောင်မိုက်ပြီး ရေပန်းမှာ ပွင့်မနေပေ။ ဤက သော့ခတ်ထားသည့် ပန်းခြံမဟုတ်။ ပန်းခြံကို ဘာကြောင့် သော့ခတ်ထားရသနည်း။ ပန်းခြံတစ်ခုထဲ အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်ခွင့်ရှိပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ မေရီ တွေးနေရင်း သူ့ခြေထောက်အောက်က လမ်းအဆုံးတွင် တိုင်ကပ်နွယ်များ ဖုံးအုပ်နေသည့် စည်းရိုးရှည်ကြီးတစ်ခုဟု ထင်ရသည့်အရာကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ အင်္ဂလန်အကြောင်း သူ သိပ်မသိသေးသဖြင့် ထိုအရာက ဥယျာဉ်ခြံလား၊ ဟင်းစားသီးပင်များ စိုက်ပျိုးထားသည့်ခြံလား ဆိုသည်ကို သူ မသိပေ။ စည်းရိုးဆီ သူ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ တိုင်ကပ်နွယ်ပင်ကြား တံခါးပေါက်တစ်ခု ပွင့်နေသည်။ သော့ခတ်ထားသောပန်းခြံ မဟုတ်မှန်း သိသာသဖြင့် သူ ဝင်လိုရသည်။ တံခါးကိုဖြတ်ပြီး လေးဘက်လေးတန် ကာထားသော ပန်းခြံတစ်ခုကို သူ တွေ့လိုက်သည်။ ဤက ပန်းခြံအများထဲက ပန်းခြံတစ်ခုဖြစ်မည်။ ပန်းခြံတံခါးများက တစ်ခုနှင့်

တစ်ခု ဆက်သွယ်ထားပုံရသည်။ ပွင့်နေသော အစိမ်းရောင်တံခါးတစ်ခုကို သူ တွေ့လိုက်ပြန်သည်။ ချုံနွယ်နှင့် ပန်းခင်းကြားတွင် လမ်းလေးတစ်ခုရှိသည်။ ပန်းခင်းထဲတွင် ဆောင်းရာသီ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များပါ ပျိုးထားသည်။ သစ်သီးကိုင်းခက်များကို သေချာယှက်နွယ်ပြီး စည်းရိုးနားကပ်ထားသည်။ ပန်းခင်းတချို့ပေါ်တွင် ဖန်ဘောင်များ အုပ်မိုးထားသည်။ ထိုနေရာက ပြောင်ရှင်းပြီး အကျည်းတန်လှသည်ဟု မေရီတွေးထင်ရင်း နေရာတင်ရပ်ကာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နွေရာသီမှာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိလျှင် ပိုကြည့်ကောင်းနိုင်သော်လည်း အခုအချိန်မှာက လှသည်ဟု၍ မဆိုသာပေ။

တစ်ခဏအကြာတွင် အဘိုးအိုတစ်ဦးမှာ ကော်ပြားထမ်းလျက် တစ်ဖက်ပန်းခြံတံခါးမှ ဝင်လာသည်။ မေရီကို တွေ့သောအခါ တအံ့တဩဖြစ်ပြီး သူ့နံပြားဦးထုပ်ကို လက်နှင့်ထိလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ရင့်ရော်ပြီး မေရီကိုတွေ့သော်လည်း ဝမ်းသာဟန်မပြ။ မေရီမှာလည်း ပန်းခြံကိုမနှစ်မြို့ဖြစ်ကာ ခက်ထန်သည့်မျက်နှာထားနှင့် ရှိနေပြီး သူ့အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဆုံချင်ပုံ မပေါ်ပေ။

“ဒီနေရာက ဘာလဲ” မေရီမေးလိုက်သည်။

“ဥယျာဉ်ခြံတစ်ခုပါ” အဘိုးအို ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ” တံခါးစိမ်းဘက်ကို ညွှန်ပြပြီး မေရီမေးလိုက်သည်။

“နောက် ဥယျာဉ်ခြံတစ်ခုပါ” တစ်ချက်ရပ်ပြီး သူ ဆက်ပြောသည်။

“စည်းရိုးရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ နောက်ဥယျာဉ်ခြံတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီဥယျာဉ်ခြံရဲ့ ဟိုဘက်မှာက သစ်သီးခြံပါ”

“ကျွန်မ ဝင်ကြည့်လို့ရလား” မေရီမေးလိုက်သည်။

“ဆန္ဒရှိသလို ဝင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

မေရီဆက်မပြောတော့ဘဲ လမ်းငယ်လေးအတိုင်း ဒုတိယ အစိမ်းရောင်တံခါးကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် အကာအရံ အမြောက်အမြားနှင့် ဆောင်းရာသီ ဟင်းစားပင်များ၊ ဖန်အမိုးအကာများကို သူ တွေ့သော်လည်း ဒုတိယစည်းရိုးပေါ်တွင် ပိတ်ထားသည့် တံခါးတစ်ခုကို သူ တွေ့လိုက်သည်။ ထိုတံခါးမှာ ဆယ်နှစ်တာ မည်သူမျှဝင်ခွင့်မရှိသည့် ပန်းခြံထဲသို့သွားသောတံခါး ဖြစ်မည်။ မေရီမှာ အရှက်အကြောက်ကြီးသည့် ကလေးမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထင်သလို လုပ်တတ်သဖြင့် အစိမ်းရောင်တံခါးရှေ့ သူ သွားပြီး တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးမပွင့်ဖို့ သူ မျှော်လင့်မိသည်။ သို့မှသာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော ထိုပန်းခြံကို

သူ ရှာတွေ့မှာ ဖြစ်မည်။ သို့သော် တံခါးမှာ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားသဖြင့် ခြံထဲသို့ သူ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုခြံမှာ သစ်သီးခြံဖြစ်သည်။ ပတ်ပတ်လည်မှာလည်း စည်းရိုးများ ကာရံထားပြီး သစ်ပင်များက စည်းရိုးနားကပ်နေသည်။ ဆောင်းမြက်ညိုများကြားတွင် သစ်ကတုံးများသာ ရှိနေသည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ နောက်ထပ် အစိမ်းရောင်တံခါးကို မတွေ့ရတော့။ မေရီ ရှာဖွေရင်း ခြံ၏အမြင့်ဆုံးစွန်းသို့ ရောက်လာသောအခါ စည်းရိုး မှာ သစ်သီးခြံတွင် အဆုံးမသတ်ဘဲ သစ်သီးခြံကိုလွန်ပြီး တစ်ဘက်ခြံအထိ ကာရံထား သည်ကို သူ တွေ့လိုက်သည်။ စည်းရိုးပေါ်က သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို သူ တွေ့မြင် နေရသည်။ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေရင်းက သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အမြင့်ဆုံး အကိုင်းအခက် ပေါ်တွင် ရင်အုပ်နီနီငှက်ငယ်တစ်ကောင်ကို သူ တွေ့လိုက်သည်။ ငှက်ကလေးမှာ ရုတ်တရက် ဆောင်းတေးထသီသည်။ မေရီကို သူ တွေ့မြင်သွားပြီး အသံပေးလိုက် သလိုရှိ၏။

မေရီ ရပ်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ငှက်ကလေး၏ ရွှင်ပျဖော်ရွေသော သီကျူးသံမှာ မေရီအား ပီတိဖြစ်စေသည်။ မနှစ်မြို့စရာကောင်း သည့် ကလေးငယ်မှာလည်း အထီးကျန်ဆန်တတ်သည်။ ပိတ်လှောင်ထားသော စံအိမ်ကြီး၊ ပြောင်တလင်းဖြစ်နေသော ဖုန်းဆိုးတောနှင့် ဗလာကျင်းနေသော ပန်းခြံ ကြီးက ဤမနှစ်မြို့စရာကောင်းသည့် ကလေးငယ်ကို လောကကြီးထဲတွင် သူမှ တစ်ပါး အခြားသူမရှိဟု အဖော်မဲ့ ခံစားစေသည်။ သူသည် ကြင်နာတတ်သော၊ အချစ်ခံရသောကလေးဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ့နှလုံး ကွဲကြေနေမည်ဖြစ်သည်။ “သခင်မလေး မေရီ အလွန်ခေါင်းမာသည်” ဆိုသည့်တိုင်၊ သူ အထီးကျန်နေသည်ဆိုသည့်တိုင် ရင်အုပ်နီငှက်ကလေးက ရှုံ့မဲ့မဲ့သူ့မျက်နှာကို အနည်းငယ် ပြူးယောင်သန်းစေသည်။ ငှက်ကလေးထံပျံသွားသည်အထိ သူ နားထောင်နေမိသည်။ ဤငှက်က အိန္ဒိယငှက်နှင့် မတူ။ သူ့ကို မေရီသဘောကျပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့နိုင်မလား တွေးမိသည်။ ငှက်ကလေးက လျှို့ဝှက်ဥယျာဉ်ထဲနေပြီး အရာအားလုံးကို သိရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဘာအလုပ်မျှ မေရီ လုပ်စရာမရှိသဖြင့် စွန့်ပစ်ထားသော ပန်းခြံကို သူ တသသဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုပန်းခြံမှာ မည်သည့်ပုံစံမျိုးရှိသည်ဆိုသည်ကို သူ စိတ်ဝင် စားသည်။ မစွတာခရက်ဗင်က ဘာဖြစ်လို့ သော့ကို မြှုပ်လိုက်ရတာလဲ။ သူ့မိန်းမကို သူ သိပ်ချစ်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ပန်းခြံကို သူ မုန်းရတာလဲ။ မစွတာခရက်ဗင်ကို သူတွေ့ခွင့်ရမလား မေရီတွေးသည်။ တွေ့ခွင့်ရလျှင်လည်း သူ့ကို သူ နှစ်သက်မှာ မဟုတ်သလို သူ့အားလည်း မေရီ နှစ်သက်မည်မထင်ပေ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထူးထူး

ဆန်းဆန်း လုပ်ရသလဲဟု သူ့အငမ်းမရ မေးချင်ခဲ့သော်လည်း မစွတာခရက်ပင်ကို တွေ့သည့်အခါ ဘာစကားမျှမပြောဘဲ သူ စိုက်ကြည့်နေမှာဖြစ်သည်။

“အားလုံးက ငါ့ကို မကြိုက်ဘူး... ငါကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှစ်သက် ခဲ့ဘူး။ မစွတာခရော့ဖို့ဒ်ရဲ့ကလေးလို ဘယ်တော့မှ စကားတွေ ငါ တွတ်တွတ်ပြော နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က အမြဲတမ်း ပြောဆိုရယ်မော ဆူညံနေတာပဲ” မေရီက ထိုသို့တွေး၏။

သပိတ်လွယ်ငှက် သီချင်းဆိုသည့်ပုံစံကို မေရီ တွေးနေမိသည်။ ငှက်နား တတ်သည့် သစ်ကိုင်းဖျားကို သူ မှတ်သားထားပြီး လမ်းငယ်လေးပေါ် သူ ရပ်တန့် လိုက်သည်။

“အဲဒီသစ်ပင်က ဟိုလျှို့ဝှက်ပန်းခြံထဲမှာလို့ ငါယုံတယ်...ငါ ပြောရဲတယ်။ အဲဒီခြံပတ်ပတ်လည်မှာက စည်းရိုးတွေချည်းပဲ... တံခါးပေါက်မရှိဘူး” သူ ရေရွတ် လိုက်သည်။

သူ ရောက်ခဲ့သည့် ပထမခြံဆီ သူ ပြန်လာသည်။ အဘိုးအို ခြံဆွနေသည် ကို တွေ့၏။ အဘိုးအိုဘေးသွားပြီး တအောင့်မျှ စိတ်မပါတာပါ သူ ရပ်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ အဘိုးအိုက သူ့ကို ဂရုစိုက်ဟန်မပြသဖြင့် သူ အရင်စကားစလိုက်သည်။

- “တခြားခြံထဲ ကျွန်မ ရောက်သွားတယ်”
- “နင့်ကို ဘယ်သူမှ မတားပါဘူး” အဘိုးအိုက မာတာတာဖြေ၏။
- “ကျွန်မ သစ်သီးခြံရောက်သွားတယ်”
- “နင့်ကို ခြံစောင့်ခွေး မကိုက်ပါဘူး”
- “အဲဒီမှာ တခြားပန်းခြံထဲ သွားဖို့ တံခါးပေါက်မရှိဘူး” မေရီ ပြောလိုက်

သည်။

“ဘာပန်းခြံလဲ” အဘိုးအိုက အသံမာဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ခြံဆွနေသည်ကို ခဏမျှရပ်လိုက်သည်။

“စည်းရိုးဟိုဘက်က ပန်းခြံကိုပြောတာ။ အဲဒီဘက်မှာ သစ်ပင်တွေရှိတယ်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွေကို ကျွန်မ မြင်တယ်။ သပိတ်လွယ်ငှက်တစ်ကောင် သစ်ကိုင်း ဖျားမှာ နားပြီး သီချင်းဆိုနေတယ်” မေရီ ပြန်ဖြေသည်။

ရာသီဥတုဒဏ်ဝနေသည့် မျက်နှာကြီး ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားသည်ကို မေရီ တအံ့တဩတွေ့လိုက်မိသည်။ အပြုံးတစ်ခုက ဖြည်းညင်းစွာပွင့်လာပြီး ဥယျာဉ် မှူးရုပ်က လုံးဝ ပုံပြောင်းသွားသည်။ ဤမြင်ကွင်းကြောင့် အပြုံးက လူတစ်ယောက်

ကို အံ့ဩလောက်စွာ ပိုကြည့်ကောင်းသွားစေသည်ဟု မေရီ တွေးလိုက်သည်။ အရင် တုန်းက ဤသို့သောအတွေးမျိုး သူ့မှာ မရှိခဲ့ပေ။

ပန်းခြံဘေးက သစ်သီးခြံဘက် အဘိုးအိုလှည့်ပြီး လေချွန်လိုက်သည်။ လေချွန်သံမှာ တိုးပြီး နူးညံ့သည်။ လူ့ဂုဏ်တစ်ယောက်က အဘယ်ကြောင့် ပျော့ပျောင်းညင်သာသည့် အသံထွက်နိုင်သနည်းဟု မေရီ နားမလည်ဖြစ်သွားသည်။ ထူးဆန်းအံ့ဩမှုတစ်ခုက ရုတ်ချည်း ဖြစ်ပွားသွားသည်။ နူးညံ့ပြီး အလျင်လိုသည့် အသံလေးတစ်သံက လေကိုခွဲပြီး ပျံလာသည်ကို သူ ကြားလိုက်သည်။ သပိတ်လွယ်ငှက်လေးတစ်ကောင်က သူတို့ဆီ ပျံသန်းလာပြီး ဥယျာဉ်များခြေရင်းနှင့် သိပ်မလှမ်းသော မြေပုံတစ်ခုပေါ်တွင် နားလိုက်သည်။

“ဟော သူ့လာပြီ” အဘိုးအို သာသာလေး ရယ်လိုက်သည်။ ငှက်ကိုပြောသော သူ့စကားသံမှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ပြောသည်နှင့် တူ၏။

“မင်း ဘယ်သဝေထိုးနေတာလဲ ကောင်စုတ်လေး... ဒီနေ့မှပဲ မင်းကိုတွေ့တော့တယ်။ ဘာလဲ... ဒီနှစ် မိန်းမပိုတာ စောလှချည်လား... မင်းကလည်း သိပ်လောတာပဲ”

ငှက်က ဦးခေါင်းငယ်လေးကို တစ်ဖက်စောင်းပြီး အဘိုးအိုကို မော့ကြည့်သည်။ တောက်ပနူးညံ့သော မျက်လုံးများက အနက်ရောင်နှင်းစက်နှင့် တူ၏။ သူတို့ တရင်းတနှီး ရှိပုံရသည်။ သူ့မှာ ကြောက်စိတ်နည်းနည်းမျှ မရှိ။ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် မြေကြီးကို ထိုးဆိတ်ကာ မျိုးစေ့နှင့် ပိုးကောင်များကို သူ ရှာနေသည်။ လှပမြူးကြွပြီး လူတစ်ယောက်နှင့် တူသည့်ငှက်ကို ကြည့်ရင်း မေရီ ရင်ထဲ ထူးဆန်းသော ခံစားချက်တစ်မျိုး ကိန်းဝပ်သွားသည်။ ငှက်ကလေးတွင် ဝလုံးလုံး ခန္ဓာကိုယ်၊ အနုစိတ်သော နှုတ်သီးနှင့် သေးသွယ်သိပ်မွေ့သော ခြေအစုံရှိသည်။

“ဦးလေး ခေါ်တာနဲ့ သူ့ လာတာလား” လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေရီ မေးလိုက်သည်။

“အေးပေါ့... ခေါ်တာနဲ့ သူ့လာတယ်။ သူ အပျံသင်စအရွယ်ကတည်းက သူ့ကို ငါသိတယ်။ သူက ပိုးပန်းခြံအသိုက်က လာတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် စည်းရိုးကို သူ ဖြတ်ပျံတုန်းက သူ သိပ်နုသေးတယ်။ အသိုက်ဆီ ပြန်မပျံနိုင်ဘူး။ အဲဒီနေ့က ငါတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတာပဲ။ နောက်တစ်ကြိမ် စည်းရိုးကို သူ ဖြတ်ပျံလာတဲ့အချိန် အသိုက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငှက်ကလေးတွေ အကုန်ပျံကုန်တော့ သူ အထီးကျန်ပြီး ငါ့ကို လာရှာတော့တာပဲ”

“သူက ဘာငှက်လဲ” မေရီ မေးလိုက်သည်။

“နင် မသိဘူးလား... သူက ရင်ဘတ်နီနဲ့ သပိတ်လွယ်ငှက်လေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တရင်းတနှီး အရှိဆုံး၊ အထူးဆန်းဆုံး ငှက်ပေါ့။ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမယ်ဆိုတာကို သိရင် သူတို့က ခွေးတွေလို ခင်မင်ဖော်ရွေကြတယ်။ ကြည့်လေ သူ့အကြောင်းပြောမှန်းသိတော့ မြေကြီးဆွရင်း ငါတို့ကို သူ ကြည့်နေတယ်”

အဘိုးအိုမှာလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထူးဆန်းဆုံးဖြစ်နေသည်။ ရင်ဘတ်နီနီ ငှက်ကလေးကို ကြည့်ရင်း သူ ဂုဏ်ယူမဆုံး၊ ချစ်မဆုံး ဖြစ်နေ၏။

“သူက သိပ်ဘဝင်ကိုင်တဲ့ကောင်... သူ့အကြောင်းပြောတာကို သူ သဘောကျတယ်။ သူက စပ်စုပြီး ... ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မှုပါ... သူက စပ်စုတာ၊ သိလိုစိတ်ပြင်းတာက လွဲပြီး တခြားကြိုက်နှစ်သက်တာ မရှိဘူး။ ငါ ဘာတွေစိုက်နေလဲလို့ သူ အမြဲလာကြည့်တယ်။ မစွတာခရက်ပင် ဦးနှောက်ခြောက် မခံချင်တဲ့အရာတွေ သူ အကုန်သိတယ်။ သူက ဒီက ဥယျာဉ်မျှပဲ... ဟုတ်တယ်” အဘိုးအိုက ရယ်လျက် ပြော၏။

သပိတ်လွယ်ငှက်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် မြေကြီးဆွလိုက်၊ သူတို့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက် အလုပ်များနေသည်။ မေရီက သူ့အကြောင်း ငှက်ကလေးသိချင်နေပုံရပြီး သူ့ကို ကြည့်နေသည့် နှင်းမှုန်မည်းမည်းသဖွယ် မျက်လုံးထဲတွင် စူးစမ်းစိတ်များ ပြည့်နေသည်ဟု ထင်သည်။

“တခြား ငှက်ကလေးတွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ” မေရီ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့မှ မသိဘူး။ ငှက်ကြီးတွေက သူတို့ကို အသိုက်ကနေ မောင်းထုတ်ပြီး ပျံခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ကို သတိမထားမိခင် သူတို့က အရပ်လေးမျက်နှာ ပျံကုန်ကြပြီ။ ဒီကောင်လေးကတော့ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ သူ တစ်ကောင်တည်း အထီးကျန်ပြီဆိုတာ သူ သိတယ်”

သပိတ်လွယ်ငှက်နား မေရီ တိုးသွားပြီး သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ အထီးကျန်တယ်” မေရီ ပြောလိုက်သည်။

အထီးကျန်ခြင်းမှာ သူ့ကို ငြီးငွေ့မှုနှင့် အမျိုးမျိုးသော ခံစားချက်ကိုဖြစ်စေသော အရာများထဲမှ တစ်ခုမှန်း အရင်က မေရီ မသိခဲ့။ သပိတ်လွယ်ငှက်နှင့် သူ အကြည့်ချင်းဆုံသည့် တစ်ခဏ၌ သူ နားလည်သလို ရှိသွားသည်။

ဥယျာဉ်မျှအိုက ဦးထုပ်ကို နောက်သို့ပို့ရင်း မေရီကို တအောင့်ကြာမျှ ကြည့်နေပြီး . . .

“နင်က အိန္ဒိယကလာတဲ့ ကလေးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

မေရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် နင် အထီးကျန်တာကိုး... ဒီမှာနေရင် အရင်ကထက် နင် အထီးကျန်မှာ”

အဘိုးအိုက ပြောရင်း ပေါက်ပြားကို မြေဆီလွှာမည်းမည်းထဲ နက်နက် ပေါက်ချပြီး မြေဆက်ဆွနေလိုက်သည်။ သပိတ်လွယ်ငှက်က အလုပ်ရှုပ်စွာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်နေလေ၏။

“ဦးလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ” မေရီမေးလိုက်သည်။

အဘိုးအို မတ်မတ်ရပ်ပြီး ဖြေသည်။

“ဘင်ဝေသာစတပ်စ် (Ben Weatherstaff)” ဖြေပြီး ရယ်သံတစ်ချက်နှင့် သူ ဆက်ပြောသည်။

“သူ အဖော်မလုပ်တဲ့အချိန် ငါလည်း အထီးကျန်တာပဲ။ ငါ့မှာ ဒီ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်” လက်မထောင်ပြီး သပိတ်လွယ်ငှက်ဘက် သူ ညွှန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အထိန်းတော်က ကျွန်မကို မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ ဆော့မကစားခဲ့ဖူးဘူး” မေရီ ပြောလိုက်သည်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟန်မဆောင်စတမ်း ပြောတတ်ခြင်းက ယောက်ရှိုင်းလူမျိုးတို့၏ စရိုက်ဖြစ်သည်။ လူအိုဘင်က ယောက်ရှိုင်းဖုန်းဆိုးတောသား ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ငါနဲ့တူတာပေါ့။ ငါတို့က တစ်တန်းစားတွေ။ ငါတို့က နှစ်မြို့ဖွယ် မကောင်းဘူး၊ ပုံစံကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ စိတ်တိုတတ်တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဆတ်တယ်။ နှစ်ယောက်လုံးပဲ... ငါ ပြောရဲတယ်”

ဤကအမှန်တရားဖြစ်သည်။ မေရီက သူ၏အရှိတရားကို တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့ဖူး။ ဒေသခံကျေးကျွန်များက ဘာလုပ်လုပ် လက်အုပ်ချီ၊ အမိန့်နာခံဖို့သာတတ်၏။ သူ့အသွင်အပြင်ကို သူ တစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူးသော်လည်း သူက လူအိုဘင်လို မနှစ်မြို့စရာ ကောင်းနေသလားဟု သံသယဝင်မိသလို သူ့ပုံစံက သပိတ်လွယ်ငှက်ရောက်မလာခင်က ဘင်လို လူဂွစာကြီးဖြစ်နေသလားဟု တွေးမိသည်။ သူဟာ တကယ်ပဲ ကြမ်းတမ်းပြီး ဒေါသကြီးသလားဟု သံသယဝင်မိပြီး နေသာထိုင်သာမရှိ ဖြစ်မိသည်။

အသံလှိုင်းလေးတစ်ခုလို ရုတ်တရက် သူ့အနား မြည်သံတစ်ခု လှုပ်ခတ် သွား၍ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူနှင့်သိပ်မဝေးသည့် ပန်းသီးပင်ပေါ်က သစ်ကိုင်း လေးတစ်ခုထက်သို့ သပိတ်လွယ်ငှက်နားကာ တေးသီကျူးလိုက်သည်။ ဘင် တဟား ဟား ရယ်မောလိုက်၏။

“သူ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ” မေရီမေးလိုက်သည်။

“သူ နင်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ချင်လို့။ နင့်ကို သူမကြိုက်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို ကြိုက်သလို ပြော”

“ကျွန်မကိုလား” မေရီက ပြောပြောဆိုဆို သစ်ကိုင်းနားသွားပြီး အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“နင် ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းလုပ်မလား” လူတစ်ယောက်အား ပြောသကဲ့သို့ သပိတ်လွယ်ငှက်ကို မေရီ ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်မလား... ” သူ့စကားပြောဟန်က မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်မနေတော့ သလို အိန္ဒိယမှာတုန်းကလို အပေါ်စီးလည်းမဆန်ဘဲ နူးညံ့သိပ်မွေ့နေသည်။ ဘင့် လေချွန်သံကို ကြားစဉ်က မေရီ အံ့ဩသွားသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ဘင် အံ့ဩနေမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... မင်းက လူတစ်ယောက်လို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောနေတာပဲ။ မင်းက အဘွားအိုတစ်ယောက်လို မာဆတ်ဆတ်မဟုတ်တော့ဘဲ ကလေးတစ်ယောက် နဲ့ ပိုတူသွားပြီ။ မင်းလေသံက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ စကားပြောတဲ့ ဒစ်ကွန် လေသံနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တူသွားပြီ”

“ဒစ်ကွန်ကို ဦးလေး သိတယ်လား” မေရီမေးရင်း အမြန်လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

“သူ့ကို လူတိုင်းသိတယ်။ သူက လျှောက်သွားနေတာ။ ဘရက်လ်ဘယ်ရီ ပင်တိုင်း၊ တောင်ဆလတ်ပင်တိုင်း သူ့ကို သိတယ်။ မြေခွေးတောင် ဒစ်ကွန်ကို သူ့ကလေးတွေရှိရာဆီ ခေါ်သွားမှာလို့ ငါ ပြောရဲတယ်။ ဘီလုံးငှက်တောင် သူ့ အသိုက်ကို ဖွက်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

စွန့်ပစ်ထားသည့် လျှို့ဝှက်ဥယျာဉ်ကဲ့သို့ ဒစ်ကွန်ကို မေရီစိတ်ဝင်စားလှ သည်။ မေးခွန်းတွေ သူ ထပ်မေးချင်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် သီချင်းဆုံးသွားသည့် သပိတ်လွယ်ငှက်မှာ ကိုယ်ကိုလှုပ်ခါပြီး အတောင်ဖြန့်ကာ ထပျံသွားသည်။ သူ့လည် ပတ် မေးမြန်းမှု ပြီးဆုံးသွားပြီ။ သူ့မှာ အခြားလုပ်စရာ ရှိသေးသည်။

“စည်းရိုးကိုကျော်ပြီး သူ ပျံသွားပြီ။ သစ်သီးခြံထဲ ပျံဝင်သွားပြီ။ နောက်

စည်းရုံးတစ်ခုကို ဖြတ်ယှံ့သွားပြီ။ တံခါးမရှိတဲ့ ပန်းခြံထဲဝင်သွားပြီ” မေရီ စောင့်ကြည့်ရင်း အော်လိုက်သည်။

“သူက အဲဒီမှာနေတာ... အဲ အသိုက်ကနေ သူ ပေါက်တာလေ။ သူသာ ပိုးကြေးပန်းကြေး လုပ်နေမယ်ဆိုရင် နှင်းဆီပင်အိုအောက်မှာနေတဲ့ သပိတ်လွယ်ပျို တစ်ကောင်ကို သူ ပိုးပန်းနေမှာပဲ”

“နှင်းဆီပင်လား... အဲဒီမှာ နှင်းဆီပင်တွေရှိလား” မေရီ မေးလိုက်သည်။ ဘင်က ပေါက်ပြားယူပြီး မြေဆက်ပေါက်နေလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကရှိတယ်” ဘင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားကြည့်ချင်တယ်... အစိမ်းရောင်တံခါးက ဘယ်မှာရှိတာလဲ... တံခါးပေါက်က တစ်နေရာရာမှာ ရှိကိုရှိရမယ်”

ဘင်က ပေါက်ပြားကို နက်နက်ပေါက်ချပြီး နဂိုစတွေ့ကာစကလို မဖော်မရွေ ဖြစ်ပြန်တော့၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်က ရှိတယ်။ အခုမရှိတော့ဘူး” ဘင်က ပြောသည်။

“တံခါးမရှိဘူး ဟုတ်လား... ရှိကို ရှိရမယ်” မေရီ အော်လိုက်သည်။

“တံခါးကို ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့ဘူး။ ကိုယ်နဲ့လည်း ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အရာရာ ဝင်စွက်ဖက်ပြီး အနံ့လိုက်ခံတတ်တဲ့ ကလေး မလုပ်ပါနဲ့။ ကောင်းပြီ... ကျုပ် အလုပ်လုပ်တော့မယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားဆော့ချည်... ကျုပ် အချိန်မရှိဘူး”

ဘင်သည် မြေဆက်မပေါက်တော့ဘဲ ပေါက်ပြားကို ပခုံးပေါ် လွှဲထမ်းပြီး ထွက်သွားသည်။ နှုတ်ဆက်ဖို့ နေနေသာသာ မေရီကို စောင်းငဲ့၍ပင် ကြည့်မသွားပေ။

အခန်း (၅) စကြိုပေါ်က ဝိသံ

အစပထမတွင် မေရီအတွက် နေ့ရက်တွေက တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကွာခြားမှု မရှိခဲ့ပေ။ မနက်တိုင်း ကော်လောပန်းချီချိတ်ထားသော အခန်းထဲမှ သူ နှိုးထလာသည်နှင့် မီးဖိုဘေး ဒူးထောက်ပြီး မီးမွှေးနေသည့် မာသာကို တွေ့သည်။ မနက်စာကို ကလေးခန်းထဲတွင် ပျင်းရိခြောက်ကပ်စွာ သူ စား၏။ မနက်စာစားပြီးတိုင်း ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်က တောရိုင်းမြေကို သူ ငေးကြည့်၏။ ထိုတောရိုင်းမြေက အရပ်ရပ်သို့ ပြန့်ပြူးလျက်ရှိပြီး ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားသည်။ တောရိုင်းမြေကို တအောင့်ကြာမျှ ငေးကြည့်ပြီးနောက် အပြင်မထွက်လျှင် အခန်းထဲ လုပ်စရာမရှိ နေရမည်ကို သူ သိသည်။ သို့နှင့် သူ အပြင်ထွက်လိုက်၏။ အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှု တစ်ခုကို သူ လုပ်လိုက်မှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ရင်း လမ်းရှိရာဆီ သူအပြေးတစ်ပိုင်း သွားသည့်အခိုက် သွေးလည်ပတ်မှု မြန်လာသည်ကိုလည်း သူ မသိ။ တောရိုင်းမြေဆီမှ တိုက်ခိုက်လာသော လေကိုဆန်ရင်း သူ ပိုသန်မာလာသည်။ နွေးထွေးဖို့ သူ ပြေးခြင်းဖြစ်သည်။ မမြင်နိုင်သော ရောမဘီလူးကြီး လို သူ့အပေါ် ဟိန်းဟောက်ဆွဲငင်ပြီး မျက်နှာကို ဖြတ်တိုက်သွားသည့် လေကို သူ မုန်း၏။ ဟယ်သာတောအုပ်မှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်သော လေကောင်းလေသန့်က သူ့အဆုတ်ကို တစ်ခုခုဖြင့် ပြည့်သွားစေသည်။ ထိုတစ်ခုခုက သူ၏ သေးငယ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ကောင်းမွန်စေပြီး သူ့ပါးပြင်ကို နိမြန်းသွားစေကာ

ထိုင်းပိုင်းသော သူ့မျက်လုံးကို တောက်ပသွားစေမှန်း သူ မသိပေ။

ရက်အတန်ကြာ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့မနက် နိုးလာသည် နှင့် ဝိုက်ဆာမှန်း သူ သိတော့သည်။ မနက်စာစားချိန်တွင် ဆန်ပြုတ်ကို မထိမဲ့မြင် တစ်ချက်ကြည့်ကာ တွန်းထုတ်လိုက်မည့်အစား ဇွန်းယူကာ ပန်းကန်လုံးလွတ်သည့် အထိ သူ စားလိုက်သည်။

“ဒီမနက် ဆန်ပြုတ်အရသာ ကောင်းနေတယ် ထင်တယ် ဟုတ်လား” ဟသာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့စားရတာ သိပ်ကောင်းတယ်” ပြောရင်း မေရီ သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩ မိသည်။

“တောရိုင်းမြေပေါ်က လေက နှင့်ကို အစာစားချင်စိတ် ဖြစ်စေတယ်။ နှင့် ကံကောင်းတယ်... စားချင်စိတ်လည်းရှိ စားဖို့လည်း ရှိတယ်။ ငါတို့အိမ်မှာက လူ ၁၂ ယောက်ရှိတယ်။ စားချင်စိတ်ရှိတာတောင် ကျွေးဖို့မရှိဘူး။ နှင့် နေ့တိုင်း အပြင် ထွက်ဆော့ရင် အရိုးပေါ် အသားတွေများလာပြီး ဒီလောက် အသားဝါတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ မဆော့ဘူး... ငါမှာ ဆော့စရာမရှိဘူး”

“ဆော့စရာမရှိဘူး ဟုတ်လား... ငါတို့အိမ်က ကလေးတွေဆိုရင် သစ်ကိုင်း၊ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ဆော့ကစားတယ်။ သူတို့က လျှောက်ပြေး လျှောက်အော်နဲ့ ဟို ဟာကြည့်လိုက် ဒီဟာကြည့်လိုက်ပဲ” ဟသာ အံ့အားတသင့် ထအော်သည်။ မေရီက အော်ခြင်းမပြုဘဲ အရာဝတ္ထုများကိုသာ လိုက်၍ကြည့်၏။ အခြားလုပ်စရာ မရှိသဖြင့် ပန်းခြံများအတွင်း တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် သွားလာလှည့်ပတ်ကာ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ လမ်းများအတိုင်း လျှောက်သွားနေလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘင်ကို သူ သွားရှာ သော်လည်း သူ့ကိုတွေ့သည့်အကြိမ် အနည်းငယ်မှာပင် မေရီကို ဂရုမစိုက်နိုင် လောက်အောင် သူ အလုပ်များနေတတ်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် အလွန်ထူးခြား နေတတ်သည်။ တစ်ခါက သူ့ဆီ တည့်တည့်လျှောက်သွားခိုက် သူက ဂေါ်ပြားကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ လှည့်ထွက်သွားသည်။

မေရီ သွားလေ့ရှိသည့် နေရာတစ်ခုရှိသည်။ ထိုနေရာက စည်းရိုးခတ်ထား သော ပန်းခြံအပြင်ဘက်ရှိ ရှည်လျားသော လူသွားလမ်းဖြစ်သည်။ လူသွားလမ်း ဘေးနှစ်ဘက်ကို ပန်းခင်းဖြင့် ကာရံထားပြီး စည်းရိုးကို ထူထပ်သော နွယ်ပင်များ ဖုံးနေသည်။ စည်းရိုးပေါ်တွင် အခြားနေရာများထက် စိမ်းညိုသောအရွက်များ

ထူထဲစွာ ဖုံးအုပ်ထားသော နေရာတစ်ခုရှိသည်။ ထိုနေရာမှာ အချိန်အတော်ကြာ လျစ်လျူရှုထားပုံရသည်။ ကျန်နေရာများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညှပ်ထားသော်လည်း လူသွားလမ်း အောက်ပိုင်းကိုတော့ ညှပ်ထားခြင်း လုံးဝမရှိပေ။

ဘင်နှင့် ရက်အတန်ကြာ သူ့ စကားလက်ဆုံကျခဲ့ပြီးမှ ဤသည်ကို သူ သတိပြုမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ မေရီသည် ရပ်တန့်ကာ လေထဲ ယိမ်းနွဲ့နေသည့် ရှည်လျားသော နွယ်ပင်ရှည်ကြီးများကို ကြည့်နေရင်းက ရုတ်တရက် နီရဲရဲ အရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီး ပြတ်သားတိုတောင်းသော ငှက်သီသံကို သူ ကြားလိုက်မိသည်။ ဘင်၏ ရင်ဘတ်နီနီ သပိတ်လွယ်ငှက်က စည်းရိုးထိပ်တွင် နားနေသည်။ ထိုနားနေရာကနေ သူ့အား ခေါင်းစောင်းလျက် ငွ်ကြည့်နေ၏။

“အိုး...မင်းလားဟေ့... မင်းလား...” မေရီ အော်လိုက်သည်။ သူနှင့် စကားပြောသည်ကို ထူးဆန်းသည်ဟု မေရီ နည်းနည်းမျှ မထင်မိ။ သူ နားလည်ပြီး ပြန်ဖြေမည်ကို မေရီ သေချာသိနေသလိုရှိသည်။

သာယာငြိမ်ညောင်းသောအသံ၊ တိုတောင်းပြတ်သားသောအသံဖြင့် သူ တကယ်ပြန်ဖြေသည်။ အရာရာကို ပြောပြနေသယောင် စည်းရိုးပေါ်တွင် သူ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ရှိနေ၏။ စကားလုံးမပါဘဲ ပြောသော်လည်း နားလည်သလို မေရီ ခံစားရသည်။ သူ ဆိုလိုသည်က “မင်္ဂလာ မနက်ခင်းပါ။ ဒါက သာယာတဲ့လေပြည်၊ ဒါက ကြည်လင်တဲ့ နေရောင်ပဲလေ မဟုတ်လား။ အရာအားလုံး ကြည်လင်လန်းဆန်းနေတာပဲလေ။ လာ... လာ... ငါတို့ တေးသီ ကခုန်ကြရအောင်...”

မေရီ ရယ်လိုက်သည်။ စည်းရိုးတစ်လျှောက် ခုန်ချည် ပျံချည်လုပ်နေသော ငှက်ကလေးနောက် သူ အပြေးလိုက်သည်။ သေးငယ်ပိန်လှီပြီး မျက်နှာဝါဖပ်ဖပ် ရှိသည့် အကျည်းတန်မလေး မေရီမှာ ထိုခဏ၌ လှသွားသယောင် ရှိလေသည်။

“နင့်ကို ငါကြိုက်တယ်... နင့်ကို ငါသဘောကျတယ်” မေရီအော်ရင်း လမ်းလေးအတိုင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွ ပြေးဆင်းသွားသည်။ တိုးတိုးညှင်းညှင်းညည်းသလို လေချွန်ရန်လည်း သူကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ လေမချွန်တတ်ပါ။ သပိတ်လွယ်ငှက်လေးမှာက အားရကျေနပ်စွာ တေးသီလျက် လေချွန်လျက် သူ့အား အသံပြု၏။ နောက်ဆုံးတွင် အတောင်ပံဖြန့်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ထိပ်သို့ ပျံတက်ရပ်နားကာ အသံကုန် သီကျူးလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းက မေရီအား သူနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံချိန်ကို အမှတ်ရစေသည်။ ထိုစဉ်က သစ်ပင်တစ်ပင်ထိပ်တွင် သူ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ရှိနေခဲ့ပြီး မေရီမှာမူက သစ်သီးခြံထဲတွင် ရပ်နေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် သစ်သီးခြံ၏

အခြားတစ်ဘက် စည်းရုံးအပြင်ဘက်က လမ်းငယ်ပေါ်တွင် မေရီ ရပ်လျက်ရှိနေသည်။ ဤဘက်ခြမ်းရှိ စည်းရုံးမှာ အနည်းငယ်နိမ့်လျက်ရှိပြီး ခြံထဲကသစ်ပင်မှာ ယခင်က သစ်ပင်ပဲဖြစ်သည်။

“ဒါ လူဝင်ခွင့်မရှိတဲ့ ပန်းခြံပဲ” သူ ရေရွတ်လိုက်သည်။ “ဒါက တံခါးပေါက် မရှိတဲ့ ပန်းခြံပဲ။ ငှက်ကလေးက အဲဒီမှာနေတယ်။ အထဲဝင်ကြည့်လို့ရရင် သိပ်ကောင်း မှာပဲ”

လမ်းလေးအတိုင်း အပေါ်သို့ မေရီ တက်လိုက်သည်။ ပထမနေ့က သူ ဝင်ခဲ့ဖူးသည့် တံခါးစိမ်းရှေ့ သူ အပြေးရောက်လာသည်။ တဆက်တည်းမှာပဲ လမ်း လေးအတိုင်း နောက်တံခါးတစ်ချပ်ရှိရာဆီ သူ အပြေးသွားပြီး သစ်သီးခြံထဲ ဝင်လိုက် ကာ ထိုနေရာမှနေ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံတစ်ဘက်တွင် ထိုသစ်ပင်ကို သူ မြင်လိုက်သည်။ သပိတ်လွယ်ငှက်မှာ တေးသီချင်းဆုံးသည်နှင့် နှုတ်သီးဖြင့် အပွေးအတောင်များကို ဆေးကြောသန့်စင်နေလေ၏။

“အဲဒီပန်းခြံပဲ... ငါ သေချာပြောရဲတယ်” မေရီက ပြောသည်။

မေရီမှာ နေရာအနှံ့လှည့်ပတ်ကာ သစ်သီးခြံစည်းရုံးဘက်ကို အနီးကပ် ကြည့်လိုက်သည်။ ယခင်ကလို စည်းရုံးပေါ်တွင် တံခါးမရှိသည်ကို သူ သတိထားမိ သည်။ ထိုနောက် ဟင်းစားခြံထဲ သူ ပြေးသွားလိုက်ပြီး နွယ်တွေနှင့် ဖုံးအုပ်နေသော စည်းရုံးရှေ့လမ်းပေါ် သူရောက်လာသည်။ စည်းရုံးစွန်းထိ လျှောက်ပြီး သူ လိုက်ကြည့် သည်။ ထိုနေရာတွင် တံခါးမရှိ။ အခြားအစွန်းဘက် သူ လိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို နေရာတွင်လည်း တံခါးရှိမနေပေ။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ... ဘင်က တံခါးမရှိဘူးလို့ ပြောတာ တကယ်မရှိဘူးပဲ။ မစွတာခရက်ဗင်က သော့မြှုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်က တံခါးရှိခဲ့မှာတော့ အမှန်ပဲ”

ဤကိစ္စကို သူ သေချာတွေးတောရင်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။ မစွယ်သွေ့ စံအိမ်ကြီးဆီ ရောက်လာသည်မှာ အလဟဿ မဖြစ်တော့ဟု သူ တွေးထင်သည်။ အိန္ဒိယတွင် ပူလွန်းသည်ဟုထင်ပြီး ပင်ပန်းကာ ဘာကိုမျှ သူ စိတ်ဝင်မစားရှိခဲ့သည်။ အမှန်က ဖုန်းဆိုးမြေရှိ လတ်ဆတ်သောလေထုက ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ဦးနှောက်ထဲက ပင့်ကူမျှင်များကို တိုက်ထုတ်လိုက်သဖြင့် သူ့အား လန်းဆန်းနိုးကြားစေခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်အပြင်ဘက်တွင် တစ်နေကုန်နီးပါး သူ ရှိနေခဲ့သည်။ ညစာထမင်းစားချိန်တွင် သူ ဆာလောင်၊ မူးဝေသလိုရှိပြီး နေထိုင်ရကောင်းမွန်သည်ဟု ခံစားမိသည်။ မာသာ

mgyoe.com

နှင့် စကားစမြည်ပြောနေချိန်တွင် စိတ်မသက်မသာ သူ မခံစားရတော့ပေ။ မာသာကို တစ်ခုခုမေးသင့်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ ညစာစားပြီးနောက် မီးလင်းဖိုရှေ့ရှိ ကော် လောပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ မာသာကို သူ မေးလိုက်သည်။

“မစ္စတာခရက်ဗင်က ဘာဖြစ်လို့ ဟိုပန်းခြံကို မုန်းတာလဲ”

မာသာကိုမပြန်ဖို့ မေရီ တောင်းဆိုလိုက်သည်။ မာသာကလည်း မငြင်းဆန်။ မာသာမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မောင်နှမများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသော လယ်တော အိမ်တွင် နေရသည်မှာ ကျင့်သားရနေပြီး အောက်ထပ်ရှိ အစေခံခန်းမမှာ မွန်းကြပ် သည်ဟု သူ ထင်သည်။ ခန်းမထဲရှိ အထမ်းသမားနှင့် တန်းမြင့် အစေခံများက သူ့ယောက်ရှိုင်းလေသံကို လှောင်ရယ်တတ်ကြပြီး သူ့အား အရေးမပါသည့် ကလေး ငယ်တစ်ယောက်လို သဘောထားသည်။ သူတို့က တစ်နေရာတွင် အုပ်စုဖွဲ့ထိုင်ပြီး စကားပြောကြသည်။ မာသာက စကားပြောရသည်ကို နှစ်သက်သည်။ အိန္ဒိယတွင် နေထိုင်ပြီး “လူမည်း” များ အခစားဝင်ခဲ့ရသော ထူးဆန်းသည့် ဤကလေးက မာသာအား ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ဖမ်းစားနေခဲ့သည်။

မေရီအခေါ်ကို မစောင့်ဘဲ ကော်လောပေါ် မာသာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“နင် ဟိုပန်းခြံကို တွေးနေတာလား။ နင်တွေးမယ်လို့ ငါထင်သားပဲ။ ငါ ကြားစတုန်းကလည်း နင်လိုပဲ” မာသာက ပြောသည်။

“သူက ဘာလို့ အဲဒီပန်းခြံကို မကြိုက်တာလဲ” မေရီ အလျင်စလို မေးသည်။ မာသာက ထိုင်ရသက်သောင့်သက်သာရှိအောင် ခြေပလ္လင်ခွေထိုင်လိုက်သည်။

“အိမ်တစ်ဝိုက်မှာ လေညည်းတွားနေတာကို နားထောင်ကြည့်လိုက်။ ဒီည အပြင်ထွက်ရင် ဖုန်းဆိုးတောမှာ မတ်မတ်တောင် ရပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ညည်းတွား” သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို မေရီ မသိ။ နားထောင်ကြည့်လိုက်မှ သူ သဘောပေါက်သည်။ ထိုအသံမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော ဟောက်သံဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်နေသော လေဟာနယ်ပေါက်ကို ဆိုလိုတာဖြစ်မည်။ ထိုအသံက မမြင်ရ သော ဧရာမလူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် နံရံနှင့် ပြတင်းပေါက်ကို ပြေးဆောင့်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် အိမ်ထဲ ဝင်မလာနိုင်မှန်း လူကသိသဖြင့် နီရဲရဲ မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် ထိုင်ကာ နွေးထွေးလုံခြုံမှုကို ခံစားကြသည်။

“သူ ဘာလို့ အဲဒီပန်းခြံကို ဒီလောက်မုန်းရတာလဲ” လေသံကို နားထောင်ပြီး နောက် မေရီ မေးလိုက်သည်။ မာသာ သိများသိလေမလားဟု သူ အကဲခတ်သည်။

သို့နှင့် မာသာက သူ သိမ်းဆည်းထားသမျှ အချက်အလက်တွေကို အိတ်

သွန် ဖာမောက် ပြောတော့၏။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မစွပ်မက်လော့ဒ်က ဒီအကြောင်း မပြောရဘူးလို့ မှာထားတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပြောလို့မရတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ မပြောဖို့ မစွတာခရက်ပင်က အမိန့်ပေးထားတယ်။ သူ့ပြဿနာက အစေခံတွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ သူ ပြောတယ်။ အဲဒီပန်းခြံနဲ့သာ မပတ်သက်ရင် သူက ခုလို မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီပန်းခြံက မစွပ်ခရက်ပင်ရဲ့ ပန်းခြံပေါ့။ အိမ်ထောင်ကျစမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောက်ထားတာ။ အဲဒီပန်းခြံကို မစွပ်ခရက်ပင် သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ပန်းတွေကို သူ တို့ကိုယ်တိုင် ပြုစုကြတယ်။ ဘယ်ဥယျာဉ်မျှမှ အဲဒီပန်းခြံထဲ မဝင်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက်ပဲ အဲဒီ ပန်းခြံထဲ အမြင်ပြီး တံခါးပိတ်နေတယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ နာရီ အတော်ကြာနေပြီး စာဖတ်ကြ၊ စကားပြောကြတယ်။ သူက မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်လိုပဲ။ ပန်းခြံထဲမှာ သစ်ပင်အိုကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းက ထိုင်ခုံတစ်ခုလို ကွေးနေတယ်။ သူက နှင်းဆီတွေကို သစ်ကိုင်းတစ်လျှောက် တွယ်တက်စေပြီး အဲဒီသစ်ကိုင်းပေါ်မှာ သူ အမြဲထိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ အဲသစ်ကိုင်းပေါ် သူ ထိုင်နေတုန်း သစ်ကိုင်းကျိုးပြီး သူ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ဒဏ်ရာတော်တော် ပြင်းတာကြောင့် နောက်တစ်နေ့မှာ ဆုံးသွားတယ်။ မစွတာခရက်ပင် ရူးပြီး သေသွားလိမ့်မယ်လို့ ဆရာဝန်ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီပန်းခြံကို သူ မကြိုက်ဘူး။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘယ်သူမှ အဲဒီပန်းခြံထဲ မဝင်ခဲ့ဖူးသလို သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အဲဒီအကြောင်း စကားဟခွင့် မပေးခဲ့ဘူး”

မေရီ ဆက်မမေးဘဲ နီရဲရဲမီးဖိုကို စိုက်ကြည့်ရင်း လေညည်းသံကို နားထောင်နေလိုက်သည်။ လေသံက အရင်ကထက် ညည်းသံ ပိုကျယ်လာသည်မှာ ပြောစပင်မလိုပေ။ ထိုခဏ၌ ကောင်းမွန်သည့်အရာတစ်ခု သူ့အပေါ် ကျရောက်လာခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းမှာ မစွယ်သွေ့စံအိမ်သို့ ရောက်လာကတည်းက သူ့အတွက် ကောင်းမွန်သည့် အရာများစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ သပိတ်လွယ်ငှက်ကို သူနားလည်ခဲ့သလို သပိတ်လွယ်ငှက်ကလည်း သူ့အပေါ် နားလည်ခဲ့သည်။ သွေးပူသည်အထိ လေထဲ သူ ပြေးလွှားခဲ့သည်။ ထိုခဏတွင် သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျန်းမာသည့်ဆာလောင်မှုကို သူ ခံစားခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် သူတစ်ပါးကို စာနာတတ်ဖို့ သူနားလည်ခဲ့သည်။

လေသံကို နားထောင်ရင်း အခြား အသံတစ်ခုကို သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း နားစွင့်နေမိသည်။ အစပထမတွင် ထိုအသံကို လေသံနှင့် သူ မခွဲခြားတတ်သဖြင့်

ဘာသံမှန်း သူ မသိ။ ထိုအသံမှာ ထူးဆန်း၏။ တစ်နေရာရာမှ ကလေးတစ်ယောက်၏ ငိုသံနှင့် တူနေသည်။ တစ်ခါတရံ လေတိုးသံမှာ ကလေးငိုသံကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအသံမှာ အိမ်အပြင်ဘက်ကအသံ မဟုတ်ဘဲ အိမ်တွင်းထဲကအသံ ဆိုသည်ကို သခင်မလေးမေရီ သေချာသိသည်။ ဝေးနေသော်လည်း အိမ်တွင်းထဲကဖြစ်သည်။ မာသာကို သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငိုသံကို နင် ကြားမိလား”

မာသာ ရုတ်တရက် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“မကြားမိပါဘူး... အဲတာ လေသံလေ... လေသံက တစ်ခါတလေမှာ ဖုန်းဆိုးတောထဲ လမ်းပျောက်နေသူရဲ့ ငိုညည်းသံလိုပဲ။ လေက အသံအမျိုးမျိုး တိုက်နိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ နင် နားထောင်ကြည့်ပါဦး၊ အသံက အိမ်ရဲ့ ဟိုစင်္ကြံအဆုံးက နေလာတာပါ”

ထိုအချိန်တွင် အောက်ထပ်ရုံ တံခါးတစ်ချပ်ချပ်ပွင့်သွားပုံရသည်။ လေပြင်း တစ်သုန်က စင်္ကြံတစ်လျှောက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်လာပြီး သူတို့အခန်းတံခါးကို အားဖြင့် ဆောင့်ဖွင့်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထခုန်လိုက်ကြသည်။ မီးငြိမ်းသွား ပြီး အဝေးစင်္ကြံမှ လွင့်ဝဲလာသည့် ငိုသံကို ယခင်ကထက် ပိုပီပီသသ ကြားရသည်။

“ဟိုမှာ... ငါ ပြောသားပဲ တစ်ယောက်ယောက် ငိုနေတယ်လို့... လူကြီး တော့ မဟုတ်ဘူး” မေရီ ပြောလိုက်သည်။

မာသာက တံခါးပြေးပိတ်ပြီး သော့လှည့်လိုက်သော်လည်း တံခါးပိတ်မသွား ခင်မှာ အဝေးတစ်နေရာ စင်္ကြံဘက်က တံခါးတစ်ချပ် “ဝုန်း” ခနဲ မြည်သွားသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အရာအားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ လေသံပါငြိမ်သွားသဖြင့် “ညည်းသံ” လည်း ပျောက်သွားသည်။

“လေသံပါ... တကယ်လို့လေသံမဟုတ်ရင် ဘက်တီဘတ်တာဝပ်စ် (Betty Butterworth) လေးပဲ။ သူက ပန်းကန်ဆေးတဲ့ အစေခံလေ... ဒီနေ့ သူ သွားကိုက် နေတယ်” မာသာက တင်းခံပြောသည်။

သို့သော် သူ့အမူအရာမှာ စိတ်ပူပြီး အဆင်မပြေဖြစ်နေသဖြင့် သခင်မလေး မေရီက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မာသာ အမှန်အတိုင်းပြောသည် ဆိုသည် ကို မေရီ မယုံပေ။

အခန်း (၆) ကြားခဲ့ရသော ငိုသံ

နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာပြန်သည်။ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ မေရီ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖုန်းဆိုးတောမှာ မီးခိုးရောင်မြူများကြား မြုပ်၍နေ၏။ ဒီကနေ့ မည်သူမျှ အပြင်ထွက်တော့မည် မဟုတ်။

“ဒီလို မိုးရွာတဲ့အချိန် ယာတဲမှာ နင်တို့ ဘာတွေလုပ်ကြလဲ” မာသာကို သူ မေးလိုက်သည်။

“အဓိကက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနင်းမိဖို့ပဲ။ ဟာ. . . အဲဒီလိုအချိန် မျိုးမှာ လူသိပ်များတယ်လို့ ငါတို့ ထင်မိရော။ မေမေက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေလည်း စိတ်ပျက်မိမှာပဲ။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အကြီးတွေက နွားတင်းကုပ်မှာ သွားဆော့ကြတယ်။ ဒစ်ကွန်က မိုးမိမှာ မကြောက်တော့ နေသာနေသလို အပြင်ထွက်တော့တာပဲ။ နေသာတဲ့နေ့မှာ မမြင်ရတဲ့အရာတွေကို မိုးနေ့မှာ မြင်ရတယ်လို့ သူကပြောတယ်။ တစ်ခါက တွင်းတစ်ခုမှာ ရေတစ်ဝက်လောက် နစ်နေတဲ့ မြေခွေးပေါက်လေးတစ်ကောင်ကို သူ တွေ့ခဲ့တယ်။ မြေခွေးကို အင်္ကျီနဲ့ ထွေးပြီး ရင်ခွင်ပိုက်ရက် သူ အိမ်ခေါ်လာတယ်။ မြေခွေးမက အနီးနားမှာ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ။ တွင်းက ရေမြုပ်လို့ တခြားကလေးတွေ သေကုန်တယ်။ ဒစ်ကွန်က အဲဒီမြေခွေးပေါက်ကို အိမ်ခေါ်ပြီး မွေးထားလိုက်တယ်။ တစ်ခါကလည်း ရေနစ်သေလုစဲစဲ နွားမလေးတစ်ကောင်ကို သူ တွေ့ခဲ့လို့ အိမ်ခေါ်ပြီး မွေးထားလိုက်တယ်။

နွားက အမည်းရောင်ဆိုတော့ ကျပ်ခိုးလို့ နာမည်ပေးတယ်။ ကျပ်ခိုးလေးက တစ်ချိန်လုံး ဒစ်ကွန်ဘေးမှာ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်ပဲ”

မာသာ၏ မည်းပြာပုဆိုးစကားများကို မကျေမချမ်းဖြစ်ရန် မေရီ တဖြည်းဖြည်းမေ့ပြီး မာသာ၏ ပြောစကားများသည် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်ဟု သူ ထင်မြင်လာသည်။ မာသာ စကားပြောရပ်ပြီး ထထွက်သွားသည့်အခါ သူ နှမြောစိတ် ဝင်တတ်သည်။ အိန္ဒိယမှာ ရှိစဉ်တုန်းက အထိန်းတော်ပြောသည့် ပုံပြင်နှင့် မာသာ ပြောသည့်အရာများက အလွန်ကွာခြားလှသည်။ မာသာပြောသည့်အရာက ဖုန်းဆိုးတောထဲမှ လယ်ထဲလေးဖြစ်ပြီး အခန်းကျဉ်းထဲတွင် လူအများအပြား နေထိုင်ကာ စားစရာအလုံအလောက် မရှိကြပေ။ ကလေးများက ခလုတ်တိုက်လိုက်၊ ချော်လဲလိုက်နှင့် သိုးထိန်းခွေးပေါက်များကဲ့သို့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းလိုက်၊ စိတ်ကောင်းဝင်လိုက်ရှိကြပြီး သူတို့ဘာသာ ပျော်နေကြ၏။ ထိုသူများထဲတွင် မိခင်နှင့် ဒစ်ကွန်မှာ မေရီကို အစွဲဆောင်နိုင်ဆုံးဖြစ်သည်။ “မေမေ” ပြောသည့်စကား၊ လုပ်သည့်အလုပ်ကို မာသာ ပြောသည့်အခါတိုင်း နားထောင်ရသည်မှာ စိတ်လက်ချမ်းသာရှိသည်။

“ငါ့မှာ ကျီးကန်းတစ်ကောင် ဒါမှမဟုတ် မြေခွေးလေးတစ်ကောင်ရှိရင် ငါ ဆော့ကစားလို့ရပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ဘာမှမရှိဘူး” မေရီက ဆိုသည်။

မာသာ စိတ်ရှုပ်သွားပုံပေါ်သည်။

“နင် ဇာထိုးတတ်လား”

“မတတ်ဘူး”

“နင် အချုပ်အလုပ်တတ်လား”

“မတတ်ဘူး”

“နင် စာဖတ်တတ်လား”

“တတ်တယ်”

“ဒါဆို နင်ဘာလို့ စာမဖတ်လဲ။ ဒါမှမဟုတ် စာလုံးပေါင်းတချို့ မလေ့လာဘူးလား။ နင် မငယ်တော့ဘူးပဲ... စာအုပ်ကောင်းတွေ ဖတ်လို့ရနေပြီပဲ”

“ငါ့မှာ စာအုပ်မရှိဘူး... စာအုပ်ဟောင်းတွေက အိန္ဒိယမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ” မေရီက ဆိုသည်။

“နှမြောစရာပဲ... မစွမ်းမက်လော့ဒ်သာ နင့်ကို စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ပေးရင် အဲဒီထဲမှာ စာအုပ်ထောင်သောင်းမက ရှိတယ်”

ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ရလိုက်သဖြင့် စာကြည့်ခန်းဘယ်မှာလဲဟု မေရီ

မပေး။ သူ့ကိုယ်တိုင် စာကြည့်ခန်းသွားရှာဖွေ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မစွမ်းမက်လော့ဒ်က သူ့ကို ဘာအနှောင့်အယှက်မှမပေးဘဲ အောက်ထပ်တွင် ဘဏ္ဍာထိန်းအတွက် သီးသန့်ခန်းထားရှိသော သူ့အခန်းထဲတွင်သာ သက်သောင့်သက်သာ အမြဲရှိပုံရသည်။ ဤ ထူးဆန်းသောနေရာတွင် လူရိပ်လူယောင်ဟူ၍ သိပ်မရှိ။ အမှန်က အစေခံမှလွဲ၍ မည်သူမျှရှိသည် မဟုတ်။ သူတို့၏ အရှင်သခင် မရှိသည့်အခါ အစေခံများသည် အိမ်အောက်ထပ်တွင် ငိမ်ခံပျော်မွေ့ကြသည်။ အိမ်အောက်ထပ်တွင် မီးဖိုချောင်ကြီး တစ်ခုရှိပြီး ပြောင်လက်သော ကြေးထည်နှင့် သတ္တုထည်များကို အနှံ့ချိတ်ထားသည်။ အစေခံခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခန်းလည်း ရှိပြီး ထိုနေရာတွင် နေ့စဉ် ထမင်းလေးငါးနပ် အလှံပယ် စားရသည်။ မစွမ်းမက်လော့ဒ် မရှိသည့်အခါ ထိုနေရာတွင် အော်ဟစ် ရယ်မောသံများဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည်။

မေရီမှာ အစားအစာကို အချိန်မှန်စားသောက်ရသော်လည်း မာသာ ပြုစု သည်မှလွဲ၍ သူ့အား မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်ပေ။ မစွမ်းမက်လော့ဒ်က သူ့အား တစ်ရက် နှစ်ရက် တစ်ခါ လာကြည့်တတ်သော်လည်း သူ ဘာလုပ်နေသည်။ ဘာလုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ သူ့ကို မပေးခဲ့ကြ။ ကလေးကို ဤကဲ့သို့ ဆက်ဆံနည်းမှာ ဗြိတိန်နည်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။ အိန္ဒိယတွင် အထိန်းတော်က သူ့အား ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုသည့်အပြင် သူ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး သူ့အမိန့်ကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိသည်။ အထိန်းတော်ကို ရှုပ်သည်ဟုပင် သူ ထင်ခဲ့သည်။ ယခု သူ့နောက်လိုက်မည့်သူ မရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အကျီဝတ်တတ်အောင် သင်ရသည်။ မာသာက သူ့အား အဝတ်အစားကို ကမ်းပေးချိန်၊ ဝတ်ဆင်ပေးချိန်တွင် သူ့ကို ငတုံးငအ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြည့်တတ်သည်။ တစ်ခါက လက်အိတ်ဝတ်ပေးရန် မာသာကို သူ စောင့်နေချိန် မာသာက “နင့်ခြေလက်တွေ မသွက်ဘူးလား...ငါတို့ အိမ်က စူစန်အန်က အသက်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာတောင် နင့်ထက် နှစ်ဆသွက် တယ်။ တစ်ခါတလေ ကြည့်ရတာ နင့်ဦးနှောက် အလုပ်မလုပ်သလိုပဲ” ဟုပြောသည်။

တစ်နာရီကြာမျှ မေရီ မျက်မှောင်ကြုတ်ခဲ့သော်လည်း ဤအရာက သူ့ကို အတွေးအသစ်အဆန်းများ ရှိစေခဲ့သည်။

ကော်လောကို နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် လှည်းကျင်းပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ မာသာ ဆင်းသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင် မေရီ ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ ရပ်နေပြီး စာကြည့်ခန်းဟု ကြားလိုက်ချိန် ရလိုက်သည့်အကြံကို သူ တွေးနေမိသည်။ စာအုပ် အနည်းငယ်သာ သူ ဖတ်ခဲ့ဖူး၍ စာကြည့်ခန်းကို သူ စိတ်ဝင်စားလှသည် မဟုတ်။

သို့သော် စာကြည့်ခန်းဟု ကြားလိုက်သည့်အခိုက် သော့ခတ်ထားသော အခန်းတစ်ရာကို သူ့အမှတ်ရလိုက်သည်။ ထိုအခန်းများသည် အမှန်တကယ် သော့ခတ်ထားသလားဟု သူ သိချင်မိသည်။ အခန်းတစ်ခန်းခန်းထဲ သူ ဝင်နိုင်လျှင် မည်သည့်အရာကို သူတွေ့မိနိုင်မည်နည်း။ အခန်းတစ်ရာ အမှန်တကယ် ရှိသလား။ အဘယ်ကြောင့် သူ ကိုယ်တိုင် မရေတွက်ကြည့်ရသနည်း။ ဒီနေ့မနက် အပြင်သို့ သူ မထွက်နိုင်လျှင် လုပ်စရာရှာလုပ်ရမည်။ လုပ်ချင်တာကို ခွင့်ပြုချက်တောင်းရမည်ဟု မည်သူမျှ သူ့အား သင်မထား။ 'ခွင့်ပြုချက်' ဆိုသည့် အယူအဆလည်း သူ့ဆီမှာ မရှိတာကြောင့် မစွပ်မက်လော့ဒ်နှင့် မဆုံမချင်း အိမ်အနံ့လျှောက်သွားခွင့် ရှိမရှိကို မစွပ်မက်လော့ဒ်အား သူ မေးစရာမလိုဟု မေရီ ထင်သည်။

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး စကြိုဘက်လျှောက်သွားကာ ဘေးဘီကို သူ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ စကြိုမှာ ရှည်လျားပြီး အခြားစကြိုများနှင့် ဆက်လျက်ရှိသည်။ လမ်းဆုံတစ်ခုက သူ့ကို လှေကားထစ်တိုတစ်ခုဆီ အရောက်ပို့သည်။ ဤကဲ့သို့သော လှေကားထစ်များက တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆက်သွားသည်။ တံခါးက တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ်၊ နံရံပေါ်တွင် ပန်းချီကားများ အပြည့်ချိတ်ထားသည်။ ပန်းချီကားတချို့မှာ မှိုင်းညှို့ကာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့်ရှုခင်း ဖြစ်သော်လည်း အများစုက ယောက်ျား မိန်းမတို့၏ ပုံတူများဖြစ်ပြီး ဖဲနှင့် ကတ္တီပါဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း အဝတ်အထည်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပြခန်းရှည်ကြီးတစ်ခုဆီ သူ မသိမသာ ရောက်လာသည်။ နံရံပေါ်တွင် ထိုကဲ့သို့သော ပုံတူပန်းချီများ အပြည့်ချိတ်ထား၏။ အိမ်ကြီးထဲတွင် ဤလောက်များသည့် ပန်းချီကားများ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့။ ရှေ့သို့ သူ ညင်ညင်သာသာ ဆက်လျှောက်ရင်း ပန်းချီပုံတူများကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပုံတူများကလည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အိမ်ကြီးမှလာသည့် ကလေးမ ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် ဘာလုပ်နေသလဲဟု ပုံတူများ သိလိုနေမည်ဟု သူ ထင်သည်။ တချို့မှာ ကလေးသူငယ်ပုံတူဖြစ်ပြီး မိန်းမငယ်လေးများက ဖဲသားဂါဝန်ထူထူကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ဂါဝန်ပွမှာ ခြေထောက်နားတွင် ပုံလျက်ရှိသည်။ ယောက်ျားလေးများ၏ လက်မောင်းစမှာ ပွယောင်းနေပြီး ဇာကော်လာနှင့်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ရှည်များထားရှိသည့်အပြင် လည်ပင်းပေါ်တွင် အဝိုင်းသဏ္ဍာန် ကော်လာတွန်းများလည်း ဝတ်ဆင်ထားတတ်သည်။ ထိုကလေးများကို မေရီ ရပ်ကြည့်ရင်း သူတို့နာမည်၊ မည်သည့်နေရာတွင် သူတို့ရှိသည်၊ အဘယ်ကြောင့် ထူးဆန်းသည့် အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသည်ဆိုသည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်မှာ ဖျက်နှာ

ထား တင်းတင်းနှင့် အမူအရာကင်းမဲ့သဖြင့် သူနှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ ထိုမိန်းမ ငယ်မှာ ရွှေကြိုးငွေကြိုးနှင့် ယက်လုပ်ထားသော ဖောင်းကြွပန်းပါသည့် အစိမ်းရောင် ဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်ထဲတွင် ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကို မြှောက်ကိုင် ထားသည်။ သူ့မျက်လုံးမှာ စူးရှပြီး စူးစမ်းလိုစိတ်ရှိသည်။

“နင် အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ... နင့်ကို ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေစေချင်တယ်” မေရီ အော်ပြောလိုက်သည်။

ဤသို့သော မနက်ခင်းမျိုးကို အခြား မိန်းမငယ်များ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးမည် မဟုတ်ပေ။ ဤအိမ်ကြီးမှာ အရပ်လေးမျက်နှာတွင် ပရမ်းပတာ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိပြီး အတွင်း၌ မည်သူမျှ မရှိပုံပေါ်သည်။ သေးငယ်သော သူ့အရိပ်တစ်ခုသာ အပေါ် တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်၊ စကြိုလမ်းကျဉ်းထဲ၊ လမ်းကျယ်လေးထဲ လျှောက်လိုက် ရှိနေသည်။ သူ့လွဲ၍ ဘယ်သူမျှ ဤစကြိုလမ်းများကို ဖြတ်ဖူးဟန်မတူ။ အခန်းများစွာ ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် လူနေမည်မှာ သေချာသော်လည်း အခန်းတိုင်းက လွတ်နေ သည်။ ဤအခြင်းအရာမှာ အမှန်တကယ်ဆိုသည်ကို သူ မယုံနိုင်ဖြစ်မိသည်။

တတိယထပ်ရောက်မှ တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ဖို့ သူ သတိရသည်။ မစွတ် မက်လော့ဒ် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တံခါးအားလုံးက တင်းတင်းပိတ်ထားသော်လည်း တံခါးလက်ကိုင်ကို အားစိုက်စရာပင် မလိုဘဲ သူ လှည့်လိုက်သောအခါ လေးလံသည့် တံခါးမှာ ဖြည်းဖြည်းညင်သာ အလိုလိုပွင့်သွားသဖြင့် တဒဂ်မျှ သူ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ တံခါးမှာ ကြီးပြီး လေးလံသည်။ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဆီ ဦးတည်ထားသည်။ နံရံပေါ်တွင် ဇာပန်းထိုးများ ချိတ်ဆွဲထားပြီး အခန်းကို ပရိဘောဂများဖြင့် အလှဆင် ထားသည်။ အိန္ဒိယတွင် သူ မြင်ခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ရောင်စုံဆေးသုတ်ထား သော မှန်ပြတင်းပေါက်ရှည်ကြီးတစ်ခုက ဖုန်းဆိုးတောကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မီးလင်းဖို စင်ပေါ်တွင် မျက်နှာထားတင်းပြီး အမူအရာမဲ့သည့် ကလေးမလေး၏ နောက်ပုံတူ တစ်ပုံရှိနေပြီး သူ့အား ယခင်ကထက် ပိုစူးစူးစမ်းစမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူ ဒီမှာအိပ်တာဖြစ်မယ်။ ငါ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ စိတ်မသက်သာ စေဘူး” မေရီ တွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် တံခါးများကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် သူ လိုက်ဖွင့်သည်။ အခန်းတိုင်း ကို သူဝင်ကြည့်ပြီး မောပန်းသည်ဟု ခံစားရသဖြင့် မရေတွက်မိသော်လည်း ဤ အိမ်ကြီးထဲတွင် အခန်းတစ်ရာရှိလောက်သည်ဟု သူ တွေးထင်သည်။ အခန်းတိုင်းတွင် ပန်းချီကားဟောင်းများ သို့မဟုတ် ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်းများပါသော ကော်ဇောများ

ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အခန်းနီးပါးတိုင်းတွင် လက်ရာမြောက်သော ပရိဘောဂနှင့် လက်ရာမြောက်သော အလှဆင်မှုများရှိသည်။

အမျိုးသမီးအခန်းနှင့် တူသော အခန်းတစ်ခုတွင် ကတ္တီပါဖြင့်ထိုးထားသော ရုပ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ဝိရိတံတွင် ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆင်ရုပ်လေးများ အကောင်ရေ တစ်ရာခန့်ရှိသည်။ ဆင်များမှာ အရွယ်အစား မတူကြဘဲ တချို့မှာ ဆင်ထိန်းပါပြီး တချို့မှာ စင်များပါသည်။ ဆင်တချို့က အကောင်ကြီးပြီး တချို့က ကလေးအရွယ်ဖြစ်သည်။ ဆင်စွယ်ဖြင့်ထွင်းထားသော အရာများကို အိန္ဒိယတွင် မေရီ မြင်ဖူးသဖြင့် သူ သိနေသည်။ ဝိရိတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခြေနှင်းခုံတစ်ခုပေါ် တက်ကာ ဆင်ရုပ်များနှင့် အချိန်အတန်ကြာ သူ ကစားနေလိုက်သည်။ ကစားရမောသွားမှ ဆင်ရုပ်များကို သေချာ နေရာတကျချပြီး ဝိရိတံခါးကို သူ ပိတ်ခဲ့သည်။

ရှည်လျားသောစင်္ကြံပေါ် သူ လှည့်ပတ်သွားနေချိန် အသက်ရှင်နေသည့် မည်သည့်အရာမျှ သူ မတွေ့မိခဲ့ပေ။ သို့သော် အခန်းတစ်ခုထဲ အရောက်တွင် သူ တွေ့လိုက်သည်။ ဝိရိတံခါးကို သူ ပိတ်စဉ်က ခပ်တိုးတိုး အသံငယ်ကို သူ ကြားလိုက်မိသည်။ သူ ထခုန်ပြီး အသံလာရာ မီးလင်းဖိုအနီးနားက ဆိုဖာကို လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုဖာထောင့်တစ်နေရာတွင် မှီအုံးတစ်လုံးရှိပြီး ကတ္တီပါမှီအုံးပေါ်တွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိနေသည်။ အပေါက်မှနေ၍ ထိတ်လန့်တကြားရှိသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် ခေါင်းလေးတစ်လုံး ပြုထွက်နေသည်။

အခန်းထဲ မေရီ စမ်းတဝါးဝါးသွားပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ တောက်ပသော မျက်လုံးမှာ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။ ကြွက်ကလေးက ဖက်ခေါင်းအုံးကို ကိုက်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ အသိုက်တစ်ခု လုပ်ထားသည်။ ကြွက်ခြောက်ကောင်မှာ အချင်းချင်း ထွေးပွေ့ပြီး အိပ်စက်နေ၏။ အကယ်၍ ဤအခန်းတစ်ရာတွင် သက်ရှိတစ်ဦးတစ်လေမျှ မရှိလည်း ကြွက်ကလေးခုနစ်ကောင်ရှိနေသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်မည်တော့ မဟုတ်ပေ။

“နင်တို့ သိပ်မကြောက်တတ်ရင် နင်တို့ကို ငါ ခေါ်သွားမယ်” မေရီပြောလိုက်သည်။

သူ လျှောက်ပတ်ကြည့်နေသည်မှာ အတန်ကြာပြီး မောလာသဖြင့် ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့သည်။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ သူ လမ်းမှားပြီး စင်္ကြံအမှန် မတွေ့မချင်း တက်လိုက် ဆင်းလိုက်ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံး သူ အခန်းရှိရာ အထပ်သို့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော်လည်း

mgyoe.com

ရောက်နေသည့်နေရာကို သူ အတိအကျမသိ ဖြစ်နေ၏။

“ကွေ့လိုက်တာ မှားသွားပြန်ပြီထင်တယ်” ကော်လောပန်းချီချိတ်ထားသည့် စင်္ကြံတံတစ်ခုပေါ် မလှုပ်တမ်းရပ်ရင်း သူ တွေးသည်။ “ဘယ်ဘက်ကို သွားရမလဲ... အရာအားလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ”

ထိုနေရာတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေသည့်အခိုက် တိတ်ဆိတ်လွန်းသည် ဟု ထင်သော ဆိတ်ငြိမ်မှုမှာ ပြိုပျက်သွားသည်။ ငိုသံကို သူ ကြားလိုက်မိသည်။ ဤငိုသံမှာ မနေ့က သူ ကြားခဲ့သည့် ငိုသံနှင့် သိပ်မတူ တိုတောင်းပြီး စိုးရိမ်တကြီး ရှိသည်။ ကလေးဆန်သည့် ညည်းသံဖြစ်သည်။ နံရံကိုဖြတ်သန်းစဉ် အသံမှာ ဩပြီး မပီမသဖြစ်သွားသည်။

“ဟိုနေ့က ငိုသံထက် ပိုနိုးသလိုပဲ... ဒါက ငိုသံပဲ” မေရီ တွေးရင် ရင် တဒိန်းဒိန်းခုန်လာသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ချိတ်ထားသော ကော်လောပေါ် သူ လက်တင်လိုက်မိသည်။ ကော်လောမှာ ချက်ချင်းပွင့်သွားသဖြင့် သူ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ကော်လောနောက်တွင် တံခါးတစ်ချပ်ရှိသည်။ တံခါးမှာ တအိအိပွင့်လာပြီး စင်္ကြံတစ်ခုပေါ်လာသည်။ ထို စင်္ကြံမှနေ၍ မစွစ်မက်လော့ဒ် လျှောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် သော့တွဲကြီး တစ်တွဲကို သူကိုင်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အလိုမကျမှုများ ပေါ်နေသည်။

“နင် ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ... နင့်ကို ငါ ဘာမှာထားလဲ” ပြောပြောဆိုဆို မေရီလက်မောင်းကို သူ တရွတ်တိုက် ဆွဲသွားသည်။

“ကျွန်မ အကွေ့မှားသွားလို့ ဘယ်ကိုသွားရမှန်း မသိဘူး။ နောက်တော့ တစ်ယောက်ယောက်ငိုတာကို ကြားလိုက်တယ်” မေရီဖြေရှင်းရင်း ဤအခိုက်အတန့် တွင် မစွစ်မက်လော့ဒ်ကို သူမုန်းမိသည်။ သို့သော် နောက်အခိုက်အတန့်တွင် မစွစ်မက်လော့ဒ်ကို သူ ပိုမုန်းသွားမိသည်။

“အဲဒီလိုငိုသံကို နင် မကြားမိပါဘူး... နင့်အခန်းထဲ နင်ပြန်စမ်း... မဟုတ်ရင် ငါ နားရင်းအုပ်မိတော့မယ်”

သူ့လက်မောင်းကို တရွတ်တိုက်ဆွဲ တွန်းထိုးရင်း စင်္ကြံတစ်လျှောက် အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် နောက်ဆုံး သူ့အခန်းထဲ သူ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ကဲ... အခု နင့်နေရာမှာ နင်နေစမ်း... မဟုတ်ရင် နင့်ကို ငါသော့ခတ်ထားရလိမ့်မယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာနော်။ နင့်ကို ဆရာတစ်ယောက်လောက်ရှာ

mgyoe.com

ပေးရမယ်။ နင်က မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ရမယ့် ကလေးပဲ။ ငါက အလုပ်များတယ်”

တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး မစွပ်မက်လော့ဒ် ထွက်သွားသည်။ ကော်ဇောပေါ်မေရီ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်နေသော်လည်း သူ မငို။ အံ့ကိုသာ တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။

“တစ်ယောက်ယောက် ငိုနေတယ်... တစ်ယောက်ယောက်... တစ်ယောက်ယောက်” သူ ရေရွတ်လိုက်သည်။

နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ကြားလိုက်ရသည့်အသံကို အနှေးနှင့်အမြန် သူ သိလိမ့်မည်။ ဤမနက်ခင်းမှာပင် ကိစ္စရပ်တချို့ကို သူ နားလည်ခဲ့ပြီ။ ခရီးလမ်းရှည်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် အနည်းဆုံးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဖျော်ဖြေရန် တစ်ခုခုက အမြဲ ရှိရမည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဆင်စွယ်ဆင်နှင့် သူ ဆော့ကစားခဲ့သည်။ ကတ္တီပါဖက်ခေါင်းအုံးထဲ ဝပ်နေသည့် မီးခိုးရောင်ကြွက်နှင့် ကြွက်ကလေးများကို သူ မြင်ခဲ့သည်။

အခန်း (၇) ပန်းခြံသော့

နှစ်ရက်အကြာတွင် အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် မေရီ ချက်ချင်း ထထိုင်ပြီး ဟာသာကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဖုန်းဆိုးတော့ကို ကြည့်... ဖုန်းဆိုးတော့ကို ကြည့်”

လေမုန်တိုင်း စဲသွားပြီ။ လေမုန်တိုင်းမှာ တစ်ညတာ တိုက်ခတ်ပြီးနောက် မြူခိုးနှင့် တိမ်မည်းများ ကင်းစင်သွားသည်။ လေရပ်တန့်သွားသဖြင့် ကြည်လင်ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်က ဖုန်းဆိုးတော့ထက် ခပ်မြင့်မြင့် အုပ်မိုးလျက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဤမျှ ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်ကို မြင်ဖို့ မေရီ အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူး။ အိန္ဒိယတွင် ကောင်းကင်သည် မီးကဲ့သို့ ပူပြင်းသည်။ ဤသို့ အေးမြသော အပြာရောင်က အဆုံးမဲ့သည့် ရေကန်ကဲ့သို့ ရွန်းလဲ့တောက်ပနေသည်။ ကောင်းကင်အနှံ့ ခပ်မြင့်မြင့် အုပ်မိုးထားသော အပြာရောင်ထဲတွင် တိမ်ဖြူအပွင့်ပွင့်တို့သည် သိုးမွှေးသဖွယ် ရှိနေ၏။ ဖုန်းဆိုးမြေပေါ်ရှိ လက်လှမ်းမမီနိုင်သော သတ္တလောကသည် ယခုအခါ အပြာရောင်ဖြင့် နူးညံ့နေပြီး အံ့ဆိုင်းပြာညိုခြင်း သို့တည်းမဟုတ် မိုင်းညိုခြင်းများ ကင်းစင်လျက် ရှိနေသည်။

“အဟား... မိုးပြင်းလေပြင်းကတော့ အချိန်တစ်အောင့်လောက် ရပ်သွားတော့မှာ။ နှစ်တိုင်း ဒီအချိန်ရောက်ရင် ဒီလိုပဲ။ မိုးက သူ မရွာခဲ့ဖူးသလို တစ်ညလောက် ရွာပြီးရင် ထပ်မရွာတော့ဘူး။ နွေဦးရောက်တော့မယ်လေ။ ရောက်ဖို့

အချိန်အတော်လိုသေးပေမယ့် လမ်းရာလမ်းပေါ်တော့ ရောက်နေပါပြီ” မာသာက ပြောသည်။

“အင်္ဂလန်က တစ်ချိန်လုံး မိုးရွာနေတယ်... ကောင်းကင်ကြီး မည်းနက်နေ တယ်လို့ ငါ ထင်ခဲ့တာ”

“အိုး... မဟုတ်ပါဘူး...အဲလိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး” မာသာက ပြောပြော ဆိုဆို အနက်ရောင်ဘရပ်ရှုံ့ကြား ထိုင်လိုက်သည်။

“နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ” မေရီက အထူးအဆန်းမေးသည်။ အိန္ဒိယတွင် မတူသည့် ဒေသိယစကားများ ရှိသော်လည်း လူတိုင်းနားမလည်။ ထို့ကြောင့် မာသာ ပြောသည့်စကားကို သူ နားမလည်လည်း တအံ့တဩ မဖြစ်မိပေ။

ပထမရက်က မနက်ခင်းလို မာသာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီလို... ငါ ပြောလိုက်တာက ယောက်ရှိုင်းဒေသိယစကားလေ မစွစ် မက်လော့ဒ်က ငါ့ကို ပေးမပြောဘူး။ အဲလိုကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာက အဲဒီလို လည်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောတာ” မာသာက ဖြည်းညှင်းစွာ ဂရုတစိုက်ပြောသည်။ “ဒီတိုင်းရှင်းပြရင် ကြာနေဦးမယ်။ ယောက်ရှိုင်းမှာ နေသာတဲ့နေ့က ကမ္ဘာမှာ အကြည်လင်ဆုံးပဲ။ ဖုန်းဆိုးတော့ကို နင် ကြိုက်သွားမှာပါလို့ နင့်ကို ငါပြောဖူးတယ် လေ။ ရွှေဝါရောင် တံမြက်စည်းပန်းတွေ၊ အဖြူရောင် ဟက်သာပန်းတွေ၊ ခရမ်းရောင် ခေါင်းလောင်းတွေ၊ ရာထောင်မကတဲ့ လိပ်ပြာတွေ အတောင်ပံခတ်နေတာ၊ ပျားတွေ တဝီဝီပျံတာ၊ ကောင်းကင်အမြင့်ဆီ ဘီလုံးငှက်ပျံတက်သွားတာ၊ သီချင်းဆိုနေတာ တွေကို နင် မြင်တဲ့အခါ နေထွက်တာနဲ့ နင်အပြင်ထွက်ပြီး ဒစ်ကွန်လို တစ်နေကုန် ဖုန်းဆိုးတော့မှာ နေချင်နေလိမ့်မယ်”

“အဲဒီအပေါ်ကို ငါ တက်လို့ရလား” သတိဖြင့် မေရီ မေးလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အဝေးက အပြာရောင်ကို သူ ကြည့်နေသည်။ ထိုအပြာ ရောင်မှာ သစ်လွင်ကျယ်ပြန့်ပြီး ဆန်းကြယ်မှုအပြည့်ဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံသမျှ အရောင် ဖြစ်သည်။

“ငါ မသိဘူး... နင်က မွေးလာကတည်းက နင့်ခြေထောက်ကို မသုံးခဲ့ဘူး။ နင့်ကြည့်ရတာ ငါးမိုင်တောင် မလျှောက်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ ငါတို့အိမ်လေးက ငါးမိုင်အကွာမှာ ရှိတယ်”

“နင်တို့အိမ်လေးကို ငါ ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

မာသာက မေရီအား တအောင့်မျှ အထူးအဆန်းစိုက်ကြည့်ပြီး ဘရပ်ရှုံ့

ကောက်ကိုင်ကာ မီးဖိုစင်ကို တစ်ဖန် ပွတ်တိုက်လိုက်သည်။ မာဆတ်ဆတ်မျက်နှာ
လေးမှာ ပထမနေ့ မနက်ခင်းတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ခပ်မဲ့မဲ့မျက်နှာထားမျိုး မဟုတ်
တော့ဟု သူ တွေးနေမိသည်။ ဤမျက်နှာထားသည် စူစန်အမ်း တစ်ခုခုလိုချင်သည့်
အခါ ရှိသည့်မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏။

“ငါ့အမေကို ငါ ပြန်မေးဦးမယ်။ သူက အဖြေတစ်ခုကို အမြဲရှာတတ်တဲ့
လူမျိုး။ ဒီနေ့ ငါအပြင်ထွက်တဲ့အလှည့်... ငါ အိမ်ပြန်မယ်။ ဟား...ပျော်လိုက်တာ။
မစွမ်းမက်လော့ဒ်က ငါ့အမေကို သတိရနေတာ...အမေနဲ့ သူ စကားပြောနိုင်တန်
ကောင်းပါရဲ့”

“နင့်အမေကို ငါ သဘောကျတယ်” မေရီ ပြောသည်။

“နင်သဘောကျမယ်လို့ ငါ ထင်သားပဲ” မီးဖိုကို ပွတ်တိုက်ရင်း မာသာ
သဘောတူလိုက်သည်။

“သူ့ကို ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး” မေရီက ဆို၏။

“ဟုတ်တယ်... နင် မမြင်ဖူးသေးဘူး” မာသာ ပြန်ဖြေသည်။

မာသာ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ထထိုင်ပြီး ခဏတာမျှ ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ဖြင့်
နှာခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်သော်လည်း သူ့သဘောထားမှာ ခိုင်မာနေသည်။
“အင်း... သူက ဉာဏ်ပညာရှိပြီး အလုပ်ကဲတယ်၊ စိတ်နှလုံးကောင်းတယ်၊ သပ်ရပ်
သန့်ရှင်းတယ်။ သူ့ကို မတွေ့ဖူးလည်း သူ့ကို အလိုလို သဘောကျမှာပဲ။ ငါ အပြင်
ထွက်တဲ့ရက်ရောက်လို့ သူနဲ့တွေ့ဖို့ အိမ်အပြန်လမ်း ဖုန်းဆိုးတော့ကို ဖြတ်တိုင်း
ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငါ မအောင့်နိုင်ဘဲ ထခုန်မိတာချည်းပဲ”

“ဒစ်ကွန်ကို ငါ သဘောကျတယ်... သူ့ကိုလည်း ငါ မတွေ့ဖူးဘူး” မေရီက
တစ်ခွန်းဖြည့်လိုက်သည်။

“အို... နင့်ကို ငါပြောသားပဲ... ငှက်တိုင်း သူ့ကိုသဘောကျတယ်။ ပြီးတော့
ယုန်၊ သိုးရိုင်း... ပြီးတော့ မြေခွေးလေးတွေရောပဲ” မာသာက ပြတ်ပြတ်သားသား
ပြောသည်။ “ဒစ်ကွန်က နင့်ကို ဘယ်လိုမြင်မလဲလို့ ငါ တွေးနေတာ” မာသာက
မေရီကို စေ့စေ့ငုငုကြည့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ကို သူ့သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး... ဘယ်သူ့မှ သဘောကျမှာ မဟုတ်
ဘူး” မေရီက မာကျောအေးစက်သည့်ပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မာသာမှာ အတွေးထဲ နစ်ဝင်သွားပြန်သည်။

“နင့်ကိုနင်ရော သဘောကျလား” သိလိုလောနှင့် မာသာ မေးလိုက်သည်။

mgyoe.com

ခဏတာမျှ မေရီတွေဝေသွားပြီး အထပ်ထပ် တွေးတောသည်။

“သဘောမကျဘူး... တကယ်။ အရင်တုန်းက ဒါကို ငါ မတွေးခဲ့မိဘူး”
သူ ပြန်ဖြေ၏။

နှုတ်ခမ်းကွေးအောင် မာသာ ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်
တစ်ခုကို သတိရလိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ငါ့အမေ ငါ့ကို ဒီလိုပြောဖူးတယ်။ အဲတုန်းက ငါ့အမေက
အဝတ်လျှော်နေတာ။ ငါက စိတ်ဆိုးပြီး တခြားသူမကောင်းကြောင်း ပြောနေတယ်။
အဲဒီမှာ အမေက ငါ့ဘက်လှည့်ပြီး “ဟဲ့...ကောင်မလေး...နင် အဲမှာရပ်ပြီး ဟိုဟာ
မကြိုက်ဘူး ဒီဟာမကြိုက်ဘူး ပြောနေတယ်။ နင့်ကို နင်ရော ကြိုက်ရဲ့လား”တဲ့။
ရယ်လိုက်ရတာ... အဲဒီမှာ ငါ ချက်ချင်း အသိဝင်သွားတော့တာပဲ”

မေရီကိုမနက်စာ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးပြီးနောက် မာသာ စိတ်အားထက်သန်
စွာ ထွက်သွားသည်။ ဖုန်းဆိုးတောကို ငါးမိုင်မျှလျှောက်ပြီး အိမ်လေးဆီ သူ ပြန်မည်။
အမေ့ကို လျှော်ဖွပ်ကူမည်။ တစ်ပတ်စာအတွက် စားစရာတွေ ကူဖုတ်မည်။
အားလပ်ရက်ကို လုံးလုံးလျားလျား ခံစားပြီး စိတ်လက်ချမ်းသာနေမည်။

မာသာ မရှိသည့်အခါ အိမ်ကြီးထဲတွင် သူ ပိုအထီးကျန်သည်ဟု မေရီ
ခံစားရသည်။ ပန်းခြံထဲ သူ အမြန်ဆင်းပြီး အရင်ဦးဆုံး ရေပန်းရှိသည့် ပန်းခြံကို
ဆယ်ပတ် ပတ်သည်။ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် လေးလေးနက်နက် ရေတွက်ပြီး သူ
ပတ်သည်။ ဆယ်ပတ်ပြည့်သောအခါ နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။ နေရောင်ခြည်
ကြောင့် ဤနေရာက ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်။ ဖုန်းဆိုးတောပေါ်ရှိ နက်ပြာရောင်
ကောင်းကင်ကြီးက မစွယ်သွေ့စံအိမ်ကိုလည်း လွမ်းခြုံထားသည်။ မေရီက မျက်နှာကို
မော့ကာ ကောင်းကင်ကို ထဲထဲဝင်ဝင်စိုက်ကြည့်ရင်း တိမ်လွှာဖြူဖြူပေါ် လဲလျောင်း
ပြီး အရပ်လေးမျက်နှာ လွင့်မျောရရင် ဘယ်လိုနေမလဲဟု စိတ်ကူးသည်။ ပထမဆုံး
ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခြံထဲ သူ ဝင်လိုက်သည်။ ဘင်နှင့် အခြား ဥယျာဉ်မှူးနှစ်ယောက်
အလုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့သည်။ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲက သူ့အတွက် ကောင်း
ပုံရသည်။ သူက မေရီကို အရင်ဦးဆုံး စကားစသည်။

“နွေဦးရောက်ပြီ... နင် အနံ့မရဘူးလား”

အနံ့ခံကြည့်တော့ အနံ့ရသည်ဟု မေရီ ခံစားမိသည်။

“ကျွန်မ အနံ့တစ်ခုခုရလိုက်တယ်... ရှုလို့ကောင်းတယ်။ လတ်ဆတ်ပြီး
စိုစွတ်တယ်” မေရီ ပြောလိုက်သည်။

“အဲတာ မြေဩဇာကောင်းတဲ့ မြေပေါ့။ အခု သူ့စိတ်ထားကောင်းနေတယ်... တစ်ခုခုပေါက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ မျိုးစေ့ချဖို့ အချိန်ကျပြီဆိုတော့ သူ ပျော်နေတာပေါ့။ ဆောင်းတုန်းက သူ့မှာလုပ်စရာမရှိဘူးလေ... ပျင်းနေမှာပဲ။ ဟိုဘက်က ပန်းခြံထဲမှာ မြေအောက်ကအရာတွေ တိတ်တဆိတ်ပေါက်နေပြီ။ နေရောင်က သူတို့ကို အနွေးဓာတ်ရစေတော့ သိပ်မကြာဘူး အစိမ်းရောင်အညောက်လေးတွေ ထွက်လာတာကို နင် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဘာတွေ ပေါက်လာမှာလဲ” မေရီ မေးလိုက်သည်။

“ကံကုန်ပန်း၊ နှင်းခေါင်းလောင်းပန်း၊ အဝါရောင် ဒက်ဖဒီလ်ပန်းတွေလေ... အဲဒီပန်းတွေ နင် မြင်ဖူးလား”

“မမြင်ဖူးဘူး။ အိန္ဒိယမှာက ပူပြီး စွတ်စိုတော့ မိုးရွာပြီးရင် နေရာအနှံ့ စိမ်းစိုနေရော။ အပင်တွေက ညတွင်းချင်း ကြီးလာတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်” မေရီ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီပန်းတွေက ညတွင်းချင်း ကြီးလာတာမဟုတ်ဘူး။ စောင့်ရတယ်။ သူတို့က ဒီမှာ အခက်လေးထွက်ပြီး မြင့်သွားလိုက်၊ ဟိုမှာ ဆူးလေးထွက်ပြီး ရှည်သွားလိုက်နဲ့ သူတို့ ကြီးလာတာကို နင် မြင်ရမှာပါ” ဘင်က ပြောသည်။

“ကျွန်မ ကြည့်နေမှာပါ” မေရီ ပြန်ဖြေ၏။

ထိုခဏ ညင်သာသော အတောင်ပံခတ်သံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် သပိတ်လွယ်ငှက် ရောက်လာပြီဆိုသည်ကို မေရီ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ငှက်ကလေးသည် အလွန်သပ်ရပ်ကာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေရီ့ခြေရင်းဘေး ခုန်ပေါက်နေပြီး ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ကာ သူ့အား ပါးနပ်စွာကြည့်သည်။ မေရီက ဘင်အား မေးခွန်းတစ်ခု မဆိုင်းမတွ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို သူ မှတ်မိတယ်လို့ ဦးလေး ထင်လား”

“နင့်ကို မှတ်မိလားဟုတ်လား။ သူက ဒီခြံထဲက ဂေါ်ဖီထုပ်တစ်ထုပ်တိုင်းကို သိတယ်။ လူဆို ပြောမနေနဲ့တော့။ လူမိန်းကလေးကို ဒီနေရာမှာ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ သူ့ကို ဘာမှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်စရာမလိုဘူး” ဘင်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောသည်။

“သူ နေတဲ့ ပန်းခြံထဲမှာရော မြေကြီးအောက်ကအရာတွေ တိတ်တဆိတ် ပေါက်နေလား” မေရီ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်က ပန်းခြံလဲ” ဘင်ရေရွတ်ရင်း အမူအရာက ထူးဆန်းလာပြန်သည်။

mgyoe.com

“နှင်းဆီပင်အိုရှိတဲ့ နေရာလေ” သိလိုစိတ် သိပ်ပြင်းသဖြင့် မေရီ မအောင့် နိုင်ဘဲ မေးလိုက်သည်။ “အဲဒီပန်းပင်တွေ သေကုန်ပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် နွေကျရင် တချို့ ရှင်လာဦးမှာလား... နှင်းဆီပန်းရောရှိလား”

“သူ့ကို မေး-” ဘင်က သပိတ်လွယ်ငှက်ဘက် ပခုံးတစ်ချက်တွန်းပြီး ပြော လိုက်သည်။ “သူ ‘တစ်ယောက်’ ပဲသိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက အဲဒီပန်းခြံထဲ ဘယ်သူမှ မဝင်ဖူးဘူး”

ဆယ်နှစ်ဆိုသည့်ကာလမှာ ရှည်လျားလှသည်ဟု မေရီ တွေးသည်။ လွန် ခဲ့သော ဆယ်နှစ်တွင် သူ့ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားရင်း နေရာမှ သူ ထွက်လာသည်။ သပိတ်လွယ် ငှက်၊ ဒစ်ကွန်နှင့် မာသာမေမေကို နှစ်သက် သဘောကျလာသလိုမျိုး ထိုပန်းခြံကို သူ တဖြည်းဖြည်း နှစ်သက်လာသည်။ မာသာကိုလည်း သူ နှစ်သက်စပြုလာသည်။ လူတွေကို သူ မနှစ်သက်တတ်ခဲ့သော်လည်း သူ့ကို နှစ်သက်စေသည့် လူတချို့ ရှိ လာခြင်းက ကောင်းသည်။ သပိတ်လွယ်ငှက်ကို လူတစ်ယောက်ဟု သူ ခံစားမိသည်။ နွယ်ပင်များဖုံးအုပ်နေသော စည်းရိုးပြင်ဘက်သို့ သူ ထွက်လာ၏။ ထိုနေရာရှိစည်းရိုး ကို ကျော်၍ သစ်ပင်ထိပ်ကို သူ လှမ်းမြင်ရသည်။ နှစ်ကြိမ်မြောက် ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် သူ လျှောက်ပြီးချိန်တွင် ဘင်၏ သပိတ်လွယ်ငှက်ကြောင့် အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသည့် အရာတစ်ခု ဖြစ်ပျက်သွားသည်။

တို့တောင်းသည့် တေးသီသံတစ်သံကို သူ ကြားလိုက်သည်။ သပိတ်လွယ် ငှက်မှာ လက်ဝဲဘက်ရှိ ပန်းခင်းလွတ်ပေါ်တွင် ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် မြေကြီးပေါ် အစာ ယက်ဟန် ဆောင်နေသည်ကို မေရီ တွေ့လိုက်၏။ မေရီနောက် သူ့နောက်ယောင်ခံ မလိုက်ကြောင်း မေရီကိုပြသည်။ သူ့နောက် ငှက်ကလေး တောက်လျှောက်လိုက်နေ သည်ကို မေရီ သိသည်။ ထင်မှတ်မထားသည့် ဤအဖြစ်က သူ့အား တုန်လှုပ်လုနီးပါး အံ့အားသင့် ပျော်ရွှင်သွားစေသည်။

“နင် ငါ့ကို တကယ်မှတ်မိတယ်လား...တကယ်လား...နင်က ဒီလောကမှာ အလှဆုံးပဲ” မေရီ အော်လိုက်မိသည်။

တေးသီရင်း၊ စကားပြောရင်း ငှက်ကလေးကို မေရီ စလိုက်သည်။ ငှက် ကလေးမှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အမြီးရမ်းကာ တကျိကျိအော်သည်။ စကားပြောနေပုံ ရ၏။ အနီရောင် ဖဲသားဝိစကုတ်နှင့်တူသော သူ့ရင်ဘတ်ငယ်လေးကို မှီမောက် ထားသည်မှာ လက်ရာမြောက်လွန်း၊ ခဲညားထယ်ဝါလွန်း၊ လှပလွန်းသည်။ လူသား

တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သပိတ်လွယ်ငှက်တစ်ကောင်သည် မည်မျှအရေးပါကြောင်း သူ ပြသနေပုံရသည်။ မေရီကို သူနှင့် ပိုနီးကပ်ခွင့် ပြုလိုက်သည်နှင့် မေရီသည် အဆင် မပြေသည့် အခိုက်အတန့်များကို မေ့ပြီး ခါးလေးကုန်းကာ စကားပြောလျက် သပိတ် လွယ်ငှက်သို့သော အသံမျိုး ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတော့သည်။

အိုး... သူ့အနား သူ နီးနီးကပ်ကပ် သွားလို့ရပါလား။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည် သည့်အကြောင်းပြချက်ကမှ သူ့ဆီ မေရီ မကပ်နိုင်အောင် သို့တည်းမဟုတ် သူ့ကို ထိတ်လန့်အောင် လုပ်နိုင်မည်မဟုတ်မှန်း သူ သိသည်။ သူက လူသားတစ်ယောက်ဖြစ် ပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြား လူသားထက် ပိုကြင်နာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မေရီမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အသက်ပင်မရှူဘဲ ရှိနေ၏။

ပန်းခင်းမှာ အလွတ်ကြီးတော့ မဟုတ်။ ဆောင်းရာသီအတွက် နှစ်ရှည် ပင်များ ခုတ်ထွင်ထားသောကြောင့် ပန်းများ မရှိသော်လည်း ပန်းခင်းအထဲဘက်တွင် ချုံပုတ်အနိမ့်အမြင့်တချို့ ရှိနေသေးသည်။ ထိုချုံပုတ်အောက်တွင် ငှက်ကလေး ခုန်ပေါက်စဉ်တွင် တူးဆွထားသော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မြေတစ်ပုံကို သူ ခုန်ကျော် လိုက်သည်ကို မေရီ တွေ့လိုက်သည်။ ထိုမြေပုံမှာ ခွေးတစ်ကောင်က မြေကြွက်ဖမ်း ဖို့ တွင်းနက်နက် တူးဆွခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြေပုံတွင် ပိုးမွှားရှာဖို့ ငှက်ကလေး ရပ် လိုက်သည်။

မေရီ ရှေ့တက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် ဘာကြောင့် တွင်းတစ်တွင်း ရှိနေသည်ကို သူ သေချာမသိ။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တူးထားသော မြေဆီလွှာထဲတွင် တစ်ခုခုရှိနေသည်ကို သူ မြင်လိုက်သည်။ ထိုအရာက သံချေးတက်နေသော ကြေးနီ သံကွင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ သပိတ်လွယ်ငှက်က အနီးနားရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ပျံတက်သွားသည်။ သံကွင်းကို မေရီ လှမ်းကောက်လိုက်သည်။ သံကွင်းနှင့်အတူ မြေကြီးထဲ အချိန်အတော်ကြာ မြှုပ်ခံထားပုံရသော သော့တွဲဟောင်းတစ်ခု ပါလာ သည်။

မေရီ ထရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲက သော့တွဲကို အထိတ်အလန့် စိုက်ကြည့် မိသည်။

“မြေကြီးထဲ မြှုပ်နေတာ ဆယ်နှစ်လောက်တော့ရှိပြီ။ ဒါ ဟိုပန်းခြံရဲ့သော့ ဖြစ်လောက်တယ်” မေရီ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၈) လမ်းပြသော သပိတ်လွယ်ငှက်

သော့တွဲကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် မေရီ အတန်ကြာကြည့်ပြီး ဆန်းစစ် နေသည်။ ရှေ့က ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မေရီသည် တစ်ခုခုအတွက် ခွင့်ပြုချက် တောင်းရန် သို့မဟုတ် လူကြီးကို မေးမြန်းရန် တစ်ခါမျှ မသင်ကြားခဲ့ဖူးသည့် ကလေး ဖြစ်သည်။ သော့တွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဤသော့က ပန်းခြံသော့လား၊ ပန်းခြံတံခါးပေါက် ကို သူ ရှာတွေ့နိုင်မှာလား၊ တံခါးကို သူ ဖွင့်နိုင်မှာလား၊ စည်းရိုးတစ်ဘက်မှာ ဘာ တွေ ရှိမလဲ၊ နှစ်ချို့နှင့်ဆီပင်တွေ ဘယ်လိုရှိမလဲ ဆိုသည်ကို သူ တွေးလိုက်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပိတ်ထားခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း သူ ပိုဝင်ကြည့်ချင်မိသည်။ ထိုနေရာက အခြားနေရာများနှင့် ကွဲပြားနေပြီး ဆယ်စုနှစ်အတွင်း ထူးဆန်းသည့် အရာများ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ဒါတင်မက ပန်းခြံကို သူ ကြိုက်နှစ်သက်ပါက နေ့တိုင်း ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သည့်အပြင် တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး သူ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ပိုင်ကစားနည်းများ ဆန်းသစ်နိုင်သလို ခြံတံခါးသော့ခတ်ထားဆဲ၊ မြေကြီးထဲ မြှုပ်နေဆဲဟုထင်ပြီး မည်သူမှ သူ ဘယ်မှာရှိသည်ကို သိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဤသို့ တွေးပြီး သူ ကြည်နူးသွားသည်။

အခန်းတစ်ရာမျှရှိသော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက် တည်းနေပြီး မိမိကိုယ်ကို ဖျော်ဖြေရင်း နေထိုင်ရသည့်အဖြစ်ထက် ဤအရာကား ထိုင်းပိုင်းသော သူဦးနှောက်ကို အလုပ်စပေးပြီး သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို နိုးကြားလိုက်

သည်။ လေက သူ့ကို အစာစားချင်စိတ် ပေးစွမ်းပြီး လေဆန်က သူ့သွေးများကို နိုးဆွသကဲ့သို့ သူ့ဦးနှောက်ကို နိုးကြားစေသည်မှာ ဖုန်းဆိုးတောရို လတ်ဆတ်အား ကောင်းပြီး သန့်စင်သည့်လေနှင့် အများကြီးသက်ဆိုင်သည် ဆိုသည်ကိုက သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပေ။ အိန္ဒိယတွင် သူ အမြဲ ပူလောင်နေခဲ့သဖြင့် မည်သည့်အရာကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်လောက်အောင် ထိုင်းမှိုင်း နွမ်းနယ်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် သူ စပြီး ဂရုမစိုက် ရှိလာသည်။ စမ်းကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ မည်သည့်အကြောင်းမှန်း သူကိုယ်တိုင် မသိသော်လည်း အရင်လို သူ 'ဂဂျီဂဂျောင်' မရှိတော့ပေ။

သော့ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ပြီး လမ်းအတိုင်း သူ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လိုက်သည်။ သူ့မှလွဲ၍ ထိုနေရာသို့ မည်သူမျှ လာပုံမပေါ်သဖြင့် ခပ်ဖြည်း ဖြည်းလျှောက်ရင်း စည်းရိုးကို သူ လိုက်ကြည့်လို့ရသည်။ သို့တည်းမဟုတ် စည်းရိုး ပေါ်က နွယ်ပင်တွေကို သူ ကြည့်လို့ရသည်။ နွယ်ပင်များက ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပေါက် နေသဖြင့် အသေးစိတ်ကြည့်သော်လည်း ထူထပ်ပြီး ပြောင်လက်သော စိမ်းရင့်ရောင် အရွက်များမှလွဲ၍ ဘာကိုမျှ သူ မမြင်မိ။ သူ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ လျှောက်လမ်းပေါ်တွင် ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်လျှောက်ရင်း အတွင်းဘက်ရှိ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကိုကြည့်ကာ အလိုမကျမှုက သူ့ရင်ထဲ ဝင်လာပြန်သည်။ မျက်စိရှေ့ တွင် မြင်နေရပြီး အထဲမဝင်နိုင်ဖြစ်နေသည်မှာ မိုက်မဲလွန်းသူဟု သူ တွေးသည်။ သော့ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ပြီး အိမ်သို့ သူ ယူဆောင်ခဲ့သည်။ သို့မှသာ အပြင်ထွက် တိုင်း သူ သော့ပါပြီး လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်တွေသည်နှင့် သူ အသင့်ဖွင့်နိုင်မည်ဖြစ် သည်။

မစွပ်မက်လော့ဒ်က မာသာကို သူ့ယာအိမ်တွင် ညအိပ်ညနေ ခွင့်ပေးလိုက် သော်လည်း မနက်စောစော အလုပ်ပြန်လာချိန်တွင် သူ့မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းထက် ပိုနီစွေးနေပြီး လန်းဆန်းနေသည်။

“ငါ မနက်လေးနာရီထတာ...ဟား... ဖုန်းဆိုးတောက လှလိုက်တာ။ ငှက် ကလေးတွေ ထနေပြီ၊ ယုန်ကလေးတွေ ခုန်ပေါက်နေပြီ... နေ တဖြည်းဖြည်း တက် လာပြီ။ ငါ တစ်လမ်းလုံး လျှောက်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်က မြင်းလှည်းနဲ့ ငါ့ကို ခရီးတစ်ထောက် တင်ခေါ်ခဲ့တာ။ ငါ ပျော်လိုက်တာ”

သူ့ခွင့်တစ်ရက်တာက ပျော်စရာများဖြင့် ပြည့်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုတွေ့တော့ သူ့မေမေက ဝမ်းသာသည်။ မုန့်ဖုတ်၊ ဆေးကြောတာတွေ သူတို့ အတူလုပ်ကြပြီး ကလေးတိုင်းအတွက် သကြားညှိပါသည့် မုန့်စိမ်းကိတ်တွေလည်း လုပ်ပေးခဲ့သည်။

“တောကနေ သူတို့ဆော့ပြီး ပြန်လာချိန် ကိတ်မုန့်တွေက အငွေ့ထောင်းထောင်း ထနေပြီ။ တစ်အိမ်လုံး မွှေးကြိုင်၊ သန့်ရှင်းပြီး မုန့်နံ့သင်းနေတာပဲ။ မီးဖိုထဲက မီးလည်း ဟုန်းဟုန်းတောက်နေတာဆိုတော့ သူတို့မြူးပြီး ထအော်ကြတယ်။ ငါတို့ တဲအိမ်က ခမ်းနားလွန်းလို့ ရှင်ဘုရင်ကို ပေးတည်းလို့ရပြီလို့ ဒစ်ကွန်ကပြောတယ်”

ညအချိန်တွင် မီးဖိုဘေး သူတို့ ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ မာသာနှင့် သူ့မေမေက အဝတ်ဟောင်းများ၊ ခြေအိတ်များဖာထေးသည်။ အိန္ဒိယမှရောက်လာသော ကလေးမ တစ်ယောက်အကြောင်း သူတို့ကို မာသာ ပြောပြသည်။ တစ်ချိန်က ထိုကလေးမအား အခစားဝင်ခဲ့သူများမှာ ‘လူမည်း’ ဖြစ်သည်ဟု မာသာကပြောသည်။ ထိုကလေးမမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ခြေအိတ်မဝတ်တတ်သည်အထိ မာသာ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က နင့်အကြောင်းကို အတော်လေး သဘောကျကြတယ်။ လူမည်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ၊ နင်လာတုန်းက စီးခဲ့တဲ့ သင်္ဘောအကြောင်းတွေ သူတို့ သိချင်ကြတယ်။ ငါ ဘယ်လောက်ပြောပြော သူတို့ နားထောင်လို့ မဝကြဘူး”

မေရီ တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခေါက် နင့်ခွင့်ရက်မရောက်ခင် နင့်ကို ငါအများကြီး ပြောပြဦးမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် နင် အများကြီး ပြောလို့ရမယ်။ ဆင်စီးတာ၊ ကုလားအုတ်စီးတာ... ပြီးတော့ စစ်ဗိုလ်တွေ တောထွက်ပြီး ကျားပစ်တာတွေကို သူတို့ နားထောင်ချင်မယ်ဆိုတာ ငါ ပြောရဲတယ်”

“ဘုရားရေ... ဒါက သူတို့ခေါင်းထဲ တခြား ဘာမှ ထည့်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင် တကယ်ပြောပြမှာလား သခင်မလေး...ဒါက ငါတို့ တစ်ခါက ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ရှိုင်းမှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ပြပွဲရှိတယ် ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ” မာသာ အားရဝမ်းသာ အော်လိုက်သည်။

“အိန္ဒိယနဲ့ ယောက်ရှိုင်းက တော်တော်ကွာခြားတယ်။ ဒါကို ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့မိဘူး။ ငါ့အကြောင်း နင်ပြောတော့ ဒစ်ကွန်နဲ့ နင့်မေမေက ကြိုက်လား” မေရီ သေချာစဉ်းစားရင်း ဖြည်းညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကြိုက်တာပေါ့... ဒစ်ကွန်ဆိုရင် မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် ပြူးကျယ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကိုတော့ မေမေက မကြိုက်ဘူး။ သူက “မစ္စတာခရက်ဗင်က နင့်အတွက် ကျူးရှင်ဆရာ ဒါမှမဟုတ် အထိန်းတော် မငှားဘူးလား” ပြောတယ်။ ငါက “မငှားဘူး...မစ္စတာခရက်ဗင် သတိရတဲ့အချိန်နဲ့ ငှားမယ်လို့တော့ မစ္စစ်မက်လော့ဒ်က ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာခရက်ဗင်က

နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်အထိ သတိမရဘဲနေမှာလို့လည်း ပြောတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ငါ ကျူးရှင်ဆရာ မလိုချင်ဘူး” မေရီ မာဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

“ဒီအရွယ်မှာ နင်ကိုယ်တိုင် စာဖတ်တတ်ဖို့လိုတယ်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ယောက်က နင့်ကို စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ ငါ့အမေက ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မေမေက... “ဒီလိုဆိုရင် မာသာ...နင်ကိုယ်တိုင် ဒီလောက်ကြီးတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေရတယ်၊ အမေလည်း မရှိဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ စဉ်းစားကြည့်။ ဒါကြောင့် သူ ပျော်လာအောင် နင်အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ရမယ် နော်” လို့ မှာတယ်။ ငါကလည်း ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မလုပ်မှာပါ ပြောလိုက်တယ်”

မာသာကို မေရီ အကြာကြီး အေးအေးသာသာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ငါ့ကို နင် တကယ်ပျော်စေပါတယ်. . နင်ပြောတာတွေကို နားထောင်ရတာ ငါကြိုက်တယ်” မေရီ ပြောလိုက်၏။

အခန်းထဲမှ မာသာ ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာချိန်တွင် တစ်ခုခု ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးစပတ်အောက်တွင် ထည့်ထားသည်။

“နင့်အတွက် ငါ လက်ဆောင်ပါလာတယ်... နင် ဘယ်လို ထင်လဲ” ဝမ်းသာအားရပြုံးကာ မာသာ ပြောသည်။

“လက်ဆောင်ပါတယ်...” သခင်မလေး မေရီ ထအော်လိုက်သည်။ ငတ်မွတ် ဆာလောင်သူ ဆယ့်လေးယောက်နှင့် ပြည့်ကျပ်နေသော လယ်ယာတဲမှ လက်ဆောင်တစ်ခု မည်သို့ ရနိုင်မည်နည်း။

“မြင်းလှည်းနဲ့လူတစ်ယောက် ဖုန်းဆိုးတော့ကို ဖြတ်ပြီး ငါတို့အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်တယ်။ သူ့ဆီမှာ အိုးခွက်ပန်းကန် အစုံပလုံပါတယ်။ ငါ့အမေမှာ ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ သူ ထွက်သွားခါနီး ငါတို့အိမ်က အယ်လီဇဘက်အယ်လ်လယ်က “မေမေ...သူ့မှာ ကြီးတစ်ချောင်းပါတယ်။ လက်ကိုင်က အနီနဲ့ အပြာ” ...လို့ ထအော်တော့ မေမေက ရုတ်တရက် “နေဦး...နေဦး...အဲဒီကြိုးက ဘယ်လောက်လဲ” လို့ မေးတယ်။ “နှစ်ပဲနီ” ဆိုတော့ မေမေက သူ့အိတ်ကပ်ကို ခေါင်းပြန်ခြေပြန်လှန်ပြီး “မာသာ...နင်က သမီးအလိမ္မာလေး...နင်က နင့်လခတွေ အမြဲ အကုန်အပ်တယ်။ ငါက တစ်ပဲနီကို နှစ်ပဲနီဖြစ်အောင် ရှာကြရတယ်။ ခုတော့ အဲဒီထဲကနေ ငါ နှစ်ပဲနီ သုံးပြီး ဟိုကောင်မလေးကို ဒီကြိုးဝယ်ပေးမယ်” လို့ ပြောပြီး ဒီကြိုးကို သူ ဝယ်လိုက်တာပဲ” မာသာက ရှင်းပြသည်။

ခါးပတ်အောက်မှ ကြိုးကို မာသာ ဝင့်ကြားစွာ ထုတ်ပြသည်။ ကြိုးမှာ ခိုင်ခံ့ရှည်လျားသည်။ လက်ကိုင်နှစ်ဖက်တွင် အနီရောင်၊ အပြာရောင် အကွက်များ ပါသည်။ သို့သော် မေရီမှာ ကြိုးခုန်တာကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသဖြင့် စိတ်ရှုပ်သော အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒါက ဘာလုပ်ရတာလဲ” သူ စပ်စုလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရတာလဲ ဟုတ်လား...သဘောက အိန္ဒိယမှာ ကြိုးမရှိဘူးပေါ့။ သူတို့မှာ ဆင်ကြီး၊ ကျားကြီး၊ ကုလားအုတ်တွေရှိတော့ ကြိုးမရှိဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် လည်း သူတို့အများစုက လူမည်းဖြစ်နေကြတာ။ ဒါက ဒီလိုလုပ်ရတာ ဒီမှာကြည့်”

မာသာက အိမ်ခန်းအလယ်သို့ ပြေးသွားပြီး ကြိုးကို လက်တစ်ဖက်စီမှ ကိုင်ကာ ခုန်တော့သည်။ မေရီက ထိုင်ခုံမှ ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ ပန်းချီကားဟောင်းပေါ်က ထူးဆန်းသည့် မျက်နှာများကလည်း ဒီတော့သူမ လေး ငါတို့မျက်စိအောက်မှာ အရှက်မရှိတာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုသည့်ပုံဖြင့် မာသာ ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ကို မာသာ ဂရုမစိုက်အား၊ မေရီမျက်နှာပေါ်က စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် ထူးဆန်းနေမှုက သူ့ကို ကြည်နူးစေကာ အချက်တစ်ရာအထိ သူ ခုန်ရင်း ရေတွက်နေလိုက်သည်။

“ငါ ဒီထက် ပိုခုန်နိုင်တယ်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားတုန်းက ငါ အချက်ငါးရာတောင် ခုန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါ အခုလောက် မဝဘူး... ပြီးတော့ ကြိုးခုန် အမြဲ ကျင့်ခဲ့ တယ်” မာသာက ကြိုးခုန်ရာမှ ရပ်ပြီး ပြောသည်။

ထိုင်နေရာမှ မေရီ ထလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရွှင်မြူးလာသည်ဟု ခံစားရ၏။

“ကြည့်ရတာ မဆိုးဘူး။ နင့် မေမေက စိတ်နှလုံးကောင်းတယ်။ နင့်လို တစ်နေ့ကျရင် ငါ ခုန်နိုင်မယ်လို့ နင် ထင်လား” မေရီ မေးလိုက်သည်။

“နင် အရင်စမ်းကြည့်လေ. . ” မာသာက အားပေးရင်း ကြိုးကို လှမ်းပေး လိုက်သည်။

“စစချင်းမှာတော့ နင် အချက်တစ်ရာခုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြိမ်ကြိမ် လေ့ကျင့်ရင်တော့ အချက်ရေ တိုးသွားတယ်။ ငါ့အမေက အဲဒီလိုပြော တယ်။ သူက “ကြိုးခုန်တာလောက် သူ့အတွက်ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါက ကလေးကစားစရာတွေထဲမှာ အသင့်လျော်ဆုံးပဲ။ သူ့ကို လေ့ကောင်းလေသန့်ထဲမှာ ခုန်ပါစေ...ခြေလက်တွေကို ဆန့်ထုတ်ပါစေ...ဒါက ခြေလက်တွေကို ပိုသန်စေတယ်”